

Giới thiệu Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Ngươi Không Đủ)

Truyện Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Ngươi Không Đủ), người con trai trong lúc chờ đợi người cha mình quay về thì đang nằm trên một đồng rom nằm hóng mát, sau khi thấy cha về thì anh tỏ vẻ vui mừng như có rất nhiều chuyện muốn nói với cha.

Ngay đằng sau anh đột nhiên nghe tiếng có giọng một người phụ nữ thoang thoang bên tai và đá cho hắn mấy cái, hắn van xin nhưng người phụ nữ đó càng đá mạnh hơn. Thì ra người phụ nữ đó là mẹ kế của hắn, thấy hắn gọi phụ nữ đó là mẫu thân, nhưng cô ta không thích hắn gọi như vậy.

Người được gọi là mẹ kế thì làm sao có thể thương con chồng cơ chứ, xưa nay vẫn vậy vẫn thành kiến với nhau. Có người còn ngược đãi họ cho thoả con tức, chỉ vì ghen tuông với người vợ trước mà hành hạ chúng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Cha. . . . . Cha. . . . . Ôm ta. . . . .”

“Ha ha ha, cha ngươi cần thận một chút, đừng đem ta suất. . . . .”

“Cha. . . . . Đêm nay theo giúp ta đi chợ. . . . .”

Y Ân nằm ở đồng cỏ khô, đôi tai mơ mơ màng màng nghe tiếng cười đùa của đệ đệ. Cố thu nhỏ thân người, Y Ân ôm lấy một đồng cỏ khô vào người, nghiêng tai nghe. Đệ đệ đang nói cái gì? Cha. . . . . Cha?

Y Ân mạnh trợn to hai mắt, lập tức chui ra đồng cỏ khô.

Cha. . . . . Phụ thân đã trở lại rồi! Cách nơi này rất gần có phải hay không? Kia. . . . . Có phải hay không có thể nhìn thấy phụ thân ?

Y Ân một bên nghiêng tai lắng nghe, một bên theo thanh âm vội vàng sò soạn đi qua. Đôi mắt không nhìn thấy lúc này mở to mang theo niềm vui sướng tột cùng, hôm nay nhất định phải cùng phụ thân nói chuyện thật nhiều.

“Y Ân, ngươi muốn đi đâu?” Đột nhiên nghe được một giọng nữ vang lên bên tai, Y Ân toàn thân run lên, sợ hãi ôm đầu lui ở trên mặt đất, một cử động cũng không dám.

Tiếng bước chân dần tới gần, một bàn chân mang giày thêu đá vào lưng của Y Ân làm hắn ngã nhào ra, tiếp theo lại một cước nữa đá vào bụng của hắn. Y Ân cắn răng không dám kêu đau, chỉ biết cúi đầu cầu xin thương xót: “Mẹ, mẫu thân. . . . .”

“Câm miệng, ai cho ngươi gọi ta mẫu thân!” Mỹ phụ hướng về phía Y Ân đá thêm mấy cái. Nhìn thấy Y Ân đau đớn ôm lấy thân cơ quắp lại run rẩy, mỹ phụ chợt thấy mình cũng quá sức thô bạo nên cố nín lòng lấy giọng ôn nhu, nói: “Ta làm sao xứng được ngươi gọi là mẫu thân. Cực khổ nuôi ngươi khôn lớn, vậy mà đưa con như ngươi ngay cả lời ta cũng không nghe, ta đây làm mẫu thân còn có ý nghĩa gì chứ.”

“Không, không có!” Y Ân thất kinh, hướng về phía mỹ phụ, ôm lấy chân của nàng, lại bị đá văng ra. Y Ân không nhìn thấy vẻ mặt chán ghét của mỹ phụ dành cho mình nên bối rối cố tìm cách giải thích: “Y Nhi, Y Nhi không có không nghe lời của mẫu thân! Y Nhi, Y Nhi chính là muốn gặp gặp phụ thân, một chút thôi. . . . . Một chút thôi, một lời nói là tốt rồi!”

“Ai nói với ngươi cha ngươi tại đây? Thấy hắn? Đi nơi nào gặp?” Mỹ phụ lại là mấy đá, đem Y Ân sò soạn đến nàng dưới chân đích thủ đá văng ra, mắng: “Hơn nữa, ngươi một cái người mù, chính là hắn đứng ở trước mặt ngươi, ngươi lại nhận ra được?”

“Y Nhi. . . . . Y Nhi nhận được. . . . .” Y Ân nhỏ giọng biện giải, cảm giác được ánh mắt giận dữ của mỹ phụ đang trừng trừng nhìn vào hắn, sợ tới mức thu người lại thật gọn, vùi đầu trên mặt đất, chờ đợi một trận lời đanh như thường lệ.

Nửa ngày, mỹ phụ nhẹ nhàng đặt tay lên vai Y Ân, Y Ân run rẩy, lại nghe mỹ phụ thở dài: “Ngươi đã như vậy muốn gặp cha ngươi, ta sẽ đưa ngươi đi tìm hắn.”

Y Ân mạnh ngẩng đầu, kích động nắm chặt lấy tay mỹ phụ, không dám tin run giọng hỏi: “Thực, thật vậy chăng? Mẫu thân, Y Nhi, Y Nhi có thể đi gặp phụ thân?”

“Đương nhiên, đương nhiên!” Mỹ phụ rút tay về, nhìn thấy cổ tay trắng ngần của mình bị nắm mà có một vết đen, tức giận đến sắc mặt xanh mét, thiếu chút nữa là lại cho hắn một cái tát, nhưng cuối cùng nhẫn nhịn được, đứng lên cất giọng lạnh lùng: “Ta hiện tại đã an bài cho người đưa ngươi đi. Ngươi phải thành thật đi theo hắn, đừng làm cho người ta thêm phiền toái, biết không?”

“Y Nhi, Y Nhi nhất định sẽ nghe lời!” Y Ân ngồi dưới đất, mừng như điên đến nỗi không biết làm sao. Có thể, có thể nhìn thấy phụ thân rồi! Lung tung sửa sang lại quần áo đơn bạc, Y Ân một bên cười vừa nghĩ, phụ thân, phụ thân không biết hình dạng như thế nào? Khi nhìn thấy phụ thân sẽ nói gì đây? Nhất định phải biểu hiện thật ngoan ngoãn, đừng làm cho phụ thân tức giận a.

Đang nghĩ ngợi, liền nghe được tiếng bước chân đi tới, một giọng nói khàn khàn bảo với hắn : “Y thiếu gia, Y thiếu gia? Chúng ta nên đi thôi.”

“A? A, được rồi!” Y Ân luống cuống tay chân đứng đứng lên, lại bị người nọ rất không khách khí chụp lấy khuỷu tay, đưa hắn kéo lên. Y Ân bắt chập cổ tay đau đớn, liền như thế nắm chặt ống tay áo của người đó, sợ mình bị lạc mất.

“Cái kia, cái kia. . . . .” Y Ân không biết như thế nào xưng hô với người này, chỉ biết hàm hàm hồ hồ kêu, hỏi: “Mẫu thân đâu? Còn có đệ đệ đâu? Bọn họ ở nơi nào? Không cùng chúng ta khởi hành sao?”

“Bọn họ a? Hắc hắc, bọn họ không cần đi chung!” Người nọ cười đến kỳ quái, Y Ân nghe được rất không thoải mái, liền buông tay ra, lui về đứng yên tại chỗ, nói: “Y Nhi, Y Nhi không đi, Y Nhi muốn đi cùng mẫu thân.”

“Nói bọn họ không đi, ngươi thành thật theo ta đi, ít gây phiền toái!” Người nọ cũng lười nhiều lời, muốn dắt Y Ân đi. Y Ân lại ngồi dưới đất, như thế nào cũng không chịu đứng lên.

“Y Ân, ngươi đang làm gì đó?” Thanh âm nghiêm khắc của mỹ phụ vang lên bên tai Y Ân làm hắn lúc này sợ tới mức động cũng không dám động, chỉ nghe người nọ khàn khàn nói: “Phụ nhân, Y thiếu gia không chịu đi, người xem. . . . .”

“Y Ân, ngươi lại muốn làm gì?” Một cái tát hung hăng giáng xuống mặt Y Ân. mỹ phụ nghĩ đến chuyện hôm nay muốn làm nên tâm tình lập tức dịu đi rất nhiều, hỏi: “Không phải nói muốn gặp cha ngươi sao? Ngươi lo sợ cái gì hả?”

“Y Nhi. . . . . Y Nhi. . . . .” Y Ân đưa tay ôm lấy má phải sưng đỏ, nở một nụ cười cố lấy lòng mỹ phụ, nhỏ giọng nói: “Y Nhi nghĩ muốn cùng mẫu thân đi gặp phụ thân!” Phụ thân cho tới bây giờ không quay nhà, mẫu thân nhất định cũng rất muốn đi gặp phụ thân!

“Không cần, ngươi thật sự là. . . . .” Mỹ phụ chán ghét dùng khăn lụa chà lau bàn tay vừa đánh Y Ân, không kiên nhẫn nói: “Ngươi hãy đi trước, ta với đệ đệ ngươi sẽ theo sau. Đi mau, đừng chậm trễ canh giờ.”

“Ân. . . . . Ân. . . . .” Nghe ra mẫu thân đích không kiên nhẫn, Y Ân không dám nói nhiều hơn nữa, lại theo trên mặt đất đi lên. Lần này người nọ cũng không cho hắn nắm ống tay áo nữa tái, chỉ nói một tiếng: “Y thiếu gia thỉnh.” Liền thẳng xoay người tránh ra.

Y Ân ở tại chỗ do dự một hồi, nghe được mẫu thân không kiên nhẫn đích hừ một tiếng, liền không dám dừng lại, theo tiếng bước chân người nọ mà nghiêng ngả lao đảo đi về phía trước, ngay cả khi té ngã vài lần cũng không dám dừng lại.

Cửa sau của Y phủ có mấy cái bậc thang nhỏ, thế nhưng lại không ai nói cho Y Ân biết. Y Ân sờ soạng mới ra cánh cửa, bước hụt chân liền lăn dài xuống mấy bậc thang, đầu đụng vào càng xe, trên trán một mảnh sưng đỏ.

“Y thiếu gia mời lên xe.” Giọng nói khàn khàn lạnh lùng lại vang lên, người nọ cũng không tính là sẽ đến giúp Y Ân.

Y Ân nắm lấy càng xe khó khăn đứng lên, không biết rõ hắn nói lên xe là có ý gì, gạt mình sững sờ nửa ngày mới thật cẩn thận hỏi: “Lên xe. . . . . Phải. . . . . Đi bằng cái này sao?”

Thứ này nói là xe ngựa thật là có điểm khoa trương, bất quá là đã phá tám ván gỗ chấp vá cái giá, lấy một con ngựa gầy trơ xương kéo xe, ngay cả rom rạ phụ điểm đều không có. Bất quá Y Ân không biết, hắn cho tới bây giờ không ra con gái đã xuất giá, không biết cái gì là xe ngựa, càng không ngồi qua.

Chỉ biết mình phải ngồi này “Xe ngựa” đi gặp phụ thân đích thời điểm, Y Ân trừ bỏ mừng như điên ra còn có thể biết cái gì đơn sơ hay không đơn sơ. Y Ân luống cuống tay chân leo lên xe ngựa, chỉ nghe kia khàn khàn đích thanh âm quát một tiếng “Cất”, xe ngựa liền chỉ lẳng lẳng vang, lắc lắc lắc lắc hướng tới nơi mà Y Ân không biết là phương hướng nào chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiếu Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Không biết đi đã được bao lâu, chỉ nghe cái giọng khàn khàn hô to vài tiếng “Giá”, con ngựa nhón hai chân lên hí vang, ra sức kéo nhưng không cách nào làm chiếc xe nhích thêm được nữa. Người nọ chửi nhỏ vài tiếng, sau đó xuống xe cỡi bỏ mã bộ, lấy cái giá rách nát từ trên người con ngựa quăng sang một bên.

Y Ân cũng nhanh chóng ghé tai lắng nghe rồi lăn mò xuống xe. Bất chấp một lần nữa bị té nhào xuống đất toàn thân đau đớn, Y Ân luống cuống tay chân đứng lên. Vội vội vàng vàng, thật cẩn thận hỏi han: “Cha. . . Cha ta ở đâu?”

“A, cha ngươi a, hẳn chính là đang ở tại nơi này đây.” Người nọ lười biếng nói.

Y Ân nghe xong trong lòng mừng như điên, không biết phụ thân đang đứng ở phương hướng nào, chỉ có thể đứng yên tại chỗ, tâm trạng đầy hồi hộp và cõi lòng đầy chờ đợi, kêu: “Cha....Phụ thân, ta....Ta là Y Nhi.”

Nửa ngày không có tiếng ai đáp lại, chỉ có âm thanh sần sật của lá cây. Y Ân lại hô một tiếng, chỉ nghe thấy người nọ cười lạnh.

Y Ân nóng nảy, quay qua bắt lấy vạt áo của người nọ, vội vàng nói: “Phụ thân, cha ta đâu? Cha đang ở nơi nào?”

Người nọ giật tay lại đồng thời đẩy Y Ân ngã trên mặt đất, mắng: “Ta làm sao biết được, vừa rồi rõ ràng vừa mới ở nơi đây, quỳ mới biết hẳn vì cái gì đột nhiên đi rồi.”

Lời này lại làm Y Ân cực kì sợ hãi. Trước kia mẫu thân có nói qua với hắn, phụ thân không thích tranh cãi âm ỉ. Cho nên nhiều lúc hắn cũng thường xuyên nghe được tiếng nói của phụ thân, nhưng khi Y Ân tìm được đến nơi thì lại chẳng có ai. Bởi vì Y Ân cho rằng chính mình ngu ngốc để phát ra âm thanh nên mới làm phụ thân tức giận bỏ đi.

Y Ân cảm thấy hối hận mà rớt nước mắt, nhớ tới lúc này khi ngồi trên xe ngựa bởi vì thân mình bị té đau điếng, nhịn không được rên rỉ vài tiếng; còn có vừa rồi cư nhiên lên tiếng gọi phụ thân thật to. Mẫu thân cũng từng nói qua ở trước mặt người ngoài không được gọi họ là mẫu thân cùng phụ thân.

Trời ạ! Làm sao bây giờ? Cùng lúc phạm nhiều sai lầm như vậy, phụ thân nhất định không muốn gặp Y Nhi. Thật vất vả, thật vất vả mới có cơ hội để gặp phụ thân.

.....

Y Ân vừa sợ lại vừa hối hận, nước mắt không ngừng rơi, lùi từng bước rồi ngồi sụp xuống. Người nọ cười lạnh, đốt cái tẩu, xem Y Ân đang ngồi dưới một thân cây khóc nức nở. Nửa ngày, người nọ nhìn nhìn sắc trời, khải khải cái tẩu đứng lên, nói: “Y thiếu gia, ta phải đi, ngươi hãy ở lại nơi này chậm rãi chờ cha ngươi trở về đi.”

“A?” Y Ân ngẩng đầu, kinh hi nói: “Phụ thân, phụ thân ta còn có thể trở về sao?”

“Đương nhiên. Đây chính là nhà của hắn mà, trừ hắn ra, không có ai đến đây cả.” Người nọ nói xong liền phóng nhanh lên ngựa đi mất.

Y Ân lau sạch mặt mũi lui vào một góc dưới tàng cây, ngay cả hô hấp cũng không dám dùng sức, đôi mắt vì khóc mà sưng đỏ nhưng trong ánh mắt lại ngập tràn vui sướng.

Không thể phát ra âm thanh, không thể làm cho phụ thân tức giận thêm lần nữa. Nơi này là nhà của phụ thân, nếu phụ thân không ghét Y Ân, sau này không chừng có thể cùng phụ thân sống chung với nhau.

Y Ân cứ ngỡ mình đang ở trong nhà của phụ thân, ngay cả có bụi rậm sườn ảm, có thể làm nơi dựa vào mà ngủ. Hắn không biết nơi này chẳng có cái nhà nào cả, khắp nơi chỉ toàn là cỏ dại, đang che mắt trên đầu hắn không phải là mái nhà mà là cây dại thụ. Hắn không biết mình đã bị ném lại ở nơi thâm sơn cùng cốc. Càng không biết người nọ chỉ chờ đến khi trời sắp tối, xác định thời gian này nhất định sẽ không có thợ săn hoặc tiểu phu xuất hiện nên mới bỏ hắn lại, cơ hội sinh tồn của hắn xem như là con số không.

Nếu như chẳng có gì thay đổi thì đây chính là đêm cuối cùng của Y Ân. Tại đây là nơi rừng già hoang vu, chỉ cần một con dã thú xuất hiện cũng có thể dễ dàng giết chết hắn. Cho dù vận khí có tốt không bị dã thú công kích, người không có khả năng sinh tồn như hắn cũng không sống được bao lâu.

Y Ân cái gì cũng không biết, hắn chỉ biết mở to đôi mắt không nhìn thấy, nghiêng tai cố gắng lắng nghe âm thanh của cây cối và côn trùng. Dù loại cả, cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe qua nhiều âm thanh cùng một lúc như vậy. Vậy trong đó, có thể hay không có âm thanh của phụ thân?

Không biết lại qua bao lâu, toàn bộ cánh rừng rớt cục hoàn toàn rơi vào yên lặng, chỉ có ngẫu nhiên có vài tiếng côn trùng kêu vang. Y Ân toàn thân bắt đầu cảm thấy lạnh phát run, đầu vưng vưng nặng nề, rõ ràng là không buồn ngủ nhưng ý thức lại càng ngày càng mơ hồ.

Thình lình nghe một tiếng gầm nhẹ, làm chấn động toàn bộ núi rừng, chim chóc nghe động liền bay vút lên. Y Ân sợ đến mức hồn siêu phách lạc, cắn chặt răng không dám nhúc nhích. Nơi này có phải nhà của phụ thân, nếu phụ thân không trở lại phải làm sao bây giờ?

Đột nhiên có tiếng hô khi cao khi thấp, cảm giác giống như là có vật gì đó đang đánh vào nhau, không lâu sau truyền đến một tiếng kêu thảm, tiếp theo là không có tiếng động nữa. Toàn bộ cánh rừng trong khoảnh khắc rơi vào sự im lặng đáng sợ, như là có cái gì đó đang khủng bố, chỉ hơi thờ thỗi cũng đủ áp chế bọn điều thú, làm chúng sợ tới mức không dám đập cánh.

Y Ân đột nhiên mở trừng mắt, trong tai rõ ràng nghe được tiếng hít thở nặng nề. Có cái gì rất nhanh đang hướng nơi này chạy tới, cước bộ đập trên cỏ chỉ phát ra những tiếng sần sật rất nhỏ, hô hấp trầm trọng mà hỗn độn.

Phụ thân, nhất định là phụ thân! Y Ân vui mừng vội đứng lên, không dám động đậy hay phát ra âm thanh nào. Gằn, gằn!

Đột nhiên phát giác một trận gió xẹt qua bên người, Y Ân nhanh tay chụp tới, trong miệng kêu to: “Phụ thân!”

Người nọ bị bất ngờ không kịp đề phòng, kêu lên một tiếng đau đớn bị Y Ân đè xuống trên mặt đất. Theo bản năng hắn vung tay cầm kiếm định chém

người đang nằm sấp trên người mình, lại phát hiện đây chỉ là một thiếu niên tuổi còn nhỏ, toàn bộ thân mình đang chôn vào trong lòng ngực của hắn, ôm chặt lấy hắn, không ngừng kêu phụ thân.

Y Ân cả đời này chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc quá đổi như thế này. Không hề nghĩ tới có thể ôm đến phụ thân, còn cùng phụ thân nói nói. Thân thể phụ thân rất nóng, giống như lò lửa vậy, Y Ân nghĩ, ôm càng chặt hơn.

“Cút ngay!” Y Ân bỗng nghe tiếng phụ thân quát khẽ, sợ tới mức co rụt lại, bấp bừa cảm nhận được một vật gì đó cứng rắn và nóng như lửa, sau đó nghe được tiếng thở hổn hển của phụ thân, rồi bàn tay của phụ thân nắm lấy hắn đẩy ra xa.

Như là cực kỳ tức giận, phụ thân hô hấp càng phát ra trầm trọng hỗn loạn, Y Ân sợ hãi, không biết làm sao. Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Nhất định đã làm cho phụ thân tức giận. Rõ ràng đã tự nhắc nhở chính mình là phải im lặng, không tranh cãi âm ỉ trước mặt phụ thân. Chỉ vì quá cao hứng, chẳng những cùng phụ thân nói nói, còn ôm phụ thân, a, a, cư nhiên còn làm phụ thân ngã! Nghĩ đến chính mình mỗi lần ngã sắp đều rất đau, Y Ân lại khóc nức lên. Trời ạ, trời ạ, nhất định đã làm đau phụ thân, phụ thân sẽ chán ghét Y Ân.

Y Ân vừa mới nghĩ như thế, quả nhiên liền nghe được thanh âm phụ thân đứng dậy. Sợ tới mức toàn thân run rẩy: “Phụ thân. ....Phụ thân. ....Thực xin lỗi, Y Nhi biết mình sai rồi, phụ thân đừng đi.”

“Cút ngay, ta không phải cha ngươi!” Người nọ thở hổn hển, cắn răng nói.

Y Ân lại nghe không ra trong đó đích áp lực, hắn nửa quỳ trên mặt đất, ôm chặt đùi của phụ thân, cọ xát cái đầu nhỏ ở giữa hai chân phụ thân, đáng thương địa cầu xin: “Phụ thân không nên tức giận, Y Nhi biết sai rồi, Y Nhi biết sai rồi, Y Nhi không ngoan, phụ thân hãy đánh Y Nhi đi, đừng không nhận Y Nhi là con!”

“Đáng chết!” Y Ân nghe được một tiếng ồ ồ đích gầm nhẹ, sau đó toàn bộ thân mình bị kéo lên, một hơi thở nóng như lửa thổi vào tai hắn: “Là do ngươi tự tìm đến ta thôi đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Quần áo đơn bạc bị xé nát, để lộ ra thân thể nhỏ nhắn trắng nõn của Y Ân. Lửa nóng trong người hùng hực dâng lên, người nọ đem Y Ân áp đảo ở trong bụi cỏ. Y Ân cảm thấy toàn thân phát run hừ nhẹ một tiếng, môi liền bị ngăn chặn, một cái gì đó ướt át xông vào miệng của hắn mà xục xạo.

Thân thể bị ôm ngồi xuống, phía trên là phụ thân hắn, cái vật vừa nóng lại vừa cứng rắn đang cọ sát vào giữa hai chân hắn. Cái áo choàng dày, rộng thùng thình được đặt ở bên dưới hai người. Nam nhân hôn ngấu nghiêng môi của Y Ân, một tay nâng thất lưng của hắn, tay kia thì vuốt ve hậu đình, sau một lúc ngón tay dò xét đi vào.

Y Ân đau quá kêu lên, hai tay ôm chặt phụ thân. Đây chính là phụ thân đang trừng phạt Y Nhi, chờ phụ thân trừng phạt đủ rồi, chắc sẽ không bỏ lại Y Nhi.

Ngón tay ở trong cơ thể bất động, nam nhân dùng môi cắn nhẹ vào vành tai Y Ân, nhỏ giọng trấn an hắn. Chờ Y Ân chậm lại thân mình, lại một ngón tay nữa tiến vào, thông thả cử động. Y Ân cắn chặt môi dưới, vùi đầu vào cổ phụ thân, run rẩy vận vẹo thân mình khi ngón tay của phụ thân bắt đầu ra vào nhịp nhàng trong cơ thể hắn.

Khi nơi đó đã đủ để ngón tay thứ ba tiến vào thì phụ thân liền rút ra, chợt có vật gì đó nóng như lửa ở lối vào cọ cọ, sau đó liền rất nhanh mà tiến vào. Y Ân đau đớn kêu lên liền bị môi ngăn chặn, cảm giác vật ấy thật nóng bỏng đang chôn trong cơ thể... rất nóng rất đau. Chỗ sâu nhất rất nhanh chóng được vật kia chạm tới.

“Chết tiệt, hào nhanh.”

Y Ân nghe được phụ thân có vẻ oán giận, tiếng nói trầm đục, tựa hồ đang nhìn nhin một cách vất vả. Thế là hắn ôm chặt phụ thân, bắt chước hành động của phụ thân lúc nãy, hắn cũng cắn vào vành tai phụ thân, thấp giọng: “Phụ thân, không cần nhẫn. Chỉ cần phụ thân không bỏ lại Y Nhi, phụ thân cứ trừng phạt Y Nhi đi. Y Nhi, Y Nhi cái gì đều nghe theo phụ thân.”

Tiếng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai, trong đó lại tràn đầy tình cảm, thân thể nồn nà kè sát, bộ dáng yêu kiều van cầu làm cho nhiệt vật đang chôn trong cơ thể Y Ân lại trường lớn vài phần, nam nhân gầm nhẹ một tiếng, rất nhanh chóng co rúm đứng lên.

Y Ân khẽ gọi, ôm chặt phụ thân, thân mình thả lỏng tùy ý hắn lay động. Trong lòng không ngừng nhắc nhở mình, không có việc gì, đây là phụ thân đang trừng phạt vì Y Nhi đã không ngoan, khi trừng phạt xong, phụ thân sẽ thích Y Nhi.

Thân thể đột nhiên bị xoay ngược lại, Y Ân tứ chi đều quỳ rạp trên mặt đất, kia nhiệt vật lại xâm nhập vào cơ thể Y Ân. Y Ân kinh sợ nắm chặt lấy tay phụ thân đang đặt ở lưng hắn, nửa thân trên nằm úp sấp phủ trên mặt đất, hạ thân tùy ý phụ thân xô xiên ra vào không thôi. Đau đến chết lặng, có cái gì

đó ẩm ướt theo giữa hai chân chảy xuống, tựa hồ nghe được hương vị của máu.

Y Ân thần trí dần dần mơ hồ, trong miệng vô ý thức vẫn không ngừng lẩm bẩm: “Phụ thân, đừng bỏ lại ta...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiêu Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

“Công tử, nước ngoài yêu cầu đã có rồi đây.”

Tiểu nhị bụng chầu nước tiến vào, miệng tươi cười cung kính nói. Tần Sương Kích lạnh lùng ngồi ở trên giường, nhìn tên tiểu nhị đặt chậu nước lên bàn, liền ném cho hắn một thỏi ngân lượng. Tiểu nhị lĩnh hoạt tiếp nhận, mặt mày hớn hở khom người lui dần ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Phía sau tấm màn, một đôi mắt nhắm nghiền, bàn tay nhỏ bé tái nhợt đang nắm chặt lấy tay hắn. Tần Sương Kích khẽ nhủ mảy, định rút tay ra, lại nghe phía sau bức màn vang lên tiếng khóc nho nhỏ, giống như một con mèo con đáng thương sợ bị bỏ rơi.

Tần Sương Kích thở dài, kéo cái tay áo nhét vào bàn tay nhỏ bé kia, quả nhiên cái tay ấy liền lập tức nắm chặt tay áo đó. Tần Sương Kích liền cởi áo ngoài ra, đứng lên đi đến trước bàn, đem chậu nước ấm đi đến trước giường.

Vén tấm màn lên, trên chiếc giường rộng thùng thình là một thân hình nhỏ nhỏ đang nằm ngủ thật say sưa. Nhẹ nhàng cởi ra chiếc áo ngủ bằng gấm, một thân thể nhỏ xinh hiện ra với đầy những vết xanh tím trên làn da trắng nõn.

Đột nhiên bị cái lạnh vây lấy, kia Tiểu Đông Tây run lên một cái, nắm tay càng chặt hơn. Tần Sương Kích lại lần nữa thở dài, ngồi xuống giường đem Tiểu Đông Tây kéo vào trong lòng ngực, một tay đặt sau lưng hắn truyền một luồng đạo lực, giúp hắn làm ấm thân thể, một tay kia cầm lấy chiếc khăn ướt, bắt đầu chà lau thân mình nhỏ nhỏ kia.

Cảm nhận được sự ấm áp đang lan dần trên cơ thể, kia Tiểu Đông Tây bắt đầu mềm nhũn ra, tay vẫn nắm chặt lấy cái áo mà lúc này Tần Sương Kích vừa cởi ra, dựa sát vào trong lòng ngực hắn, còn thoải mái mà hừ hừ. Thật rất giống một con mèo nhỏ.

Khoé miệng Tần Sương Kích hơi nhếch lên, chiếc khăn ướt trong tay hắn chậm rãi tiến đến phía sau của Tiểu Đông Tây, chỉ nghe Tiểu Đông Tây kêu lên một tiếng, toàn bộ thân mình vì đau đớn mà giật nảy lên. Hắn vẫn chưa tỉnh, chỉ biết vùi đầu vào trong áo, miệng bi thương không ngừng cầu xin: “Cha. . . . . Phụ thân. . . . . Đừng bỏ ta. . . . .”

Tần Sương Kích chưa bao giờ để ý đến tiểu hài tử, bình thường chỉ đứng ở xa nhìn thấy tiểu hài tử không phải khóc thì nháo, hắn đã thấy ghét rồi. Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải một tiểu hài tử như thế này, không khóc không nháo, mặc dù rất đau cũng chỉ nhỏ giọng cầu xin. Thế nhưng trong lòng hắn lại cực kì khó chịu.

Một tay chụp lấy vai của Tiểu Đông Tây, tay kia thì nhẹ nhàng bên dưới thắt lưng của hắn mà mát xa, nhiều lần như thế, Tiểu Đông Tây liền yên tĩnh trở lại. Tần Sương Kích kéo y bào ra, nâng cái đầu nhỏ nhỏ lên, liền lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Chắc chắn là rất đau, cả một đêm bị hắn “ra vào” liên tục như vậy, đối với thân thể nhỏ bé này mà nói, đúng là không có khả năng chịu nổi. Thế nhưng Tiểu Đông Tây lại rất quật cường, sốt cao ba ngày, ngay cả một tiếng rên cũng không, trừ phi quá đau mới nhỏ nhỏ rên trong cổ họng nột chút, mà cũng không dám rên to. Đến khi quá mức chịu đựng thì liền cắn chặt răng chịu đựng, cứ như dù chết cũng không phát ra một chút thanh âm, giống như nhịn đau đã thành thói quen.

Tần Sương Kích nghĩ đến đây liền nhịn không được rất muốn giết người. Trên người Tiểu Đông Tây ngoại trừ vết hôn còn lưu lại của đêm đó, còn có rất nhiều vết roi mới cũ chồng chéo lên nhau. Hắn thoát nhìn chính là một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi nhưng đáng người so với những đứa cùng trang lứa lại thấp bé hơn rất nhiều. Dung mạo tiêu sụy, tinh thần khủng hoảng, chỉ cần nghe một tiếng động nhỏ cũng làm cho hắn hoảng hốt tới mức toàn thân phát run. Chỉ với việc trong lúc giúp hắn trị thương, phát hiện hắn đã nhiều ngày chưa được ăn cơm là đã làm Tần Sương Kích phẫn nộ rồi.

Nhìn xem này tiểu hài tử hôn mê ba ngày qua, trong miệng ngoài không ngừng gọi cha, thực xin lỗi ra thì đó là mẹ, đừng đánh ta. Không cần đoán cũng biết làm cho hắn ra nông nổi này chính là cha mẹ thân sinh của hắn. Chỉ cần nghĩ đến lúc gặp được hai người đó, Tần Sương Kích hai tay đã nắm thật chặt.

Nếu không phải chính mình vì bất cẩn mà trúng phải xuân tình của ma nữ làm cho công lực mất hơn một nửa, phải chạy vào nơi thâm sơn thì chỉ sợ đứa nhỏ này đêm đó đã chết dưới nanh vuốt của bọn thú rừng hung mãnh. Đem con của mình vứt bỏ ở nơi không người lui tới, lại đây rẫy bọn dã thú, cha mẹ của hắn đúng là nhẫn tâm đến tận cùng rồi. Thế nhưng chính mình cuối cùng cũng làm cho đứa nhỏ này một đêm đầy đau đớn. Nghĩ đến đây Tần Sương Kích nhịn không được xấu hổ ho khan vài tiếng.

Khụ, quên đi, dù sao chuyện không nên làm cũng đã làm rồi, chờ khi mình dưỡng cho thân thể hắn tốt lên, sẽ tìm cho hắn một người tốt mà nuôi dưỡng, từ nay về sau không cần ngày ngày phải lo lắng cơm ăn áo mặc, cũng coi như là bồi thường cho hắn.

Tần Sương Kịch nhẹ nhàng nằm xuống, kéo Tiểu Đông Tây đang nắm lấy cái áo ngủ bằng gấm của hắn vào lòng ngực. Đây là thói quen ba ngày nay của hắn, Tiểu Đông Tây mặc dù thân thể gầy teo, nhưng khi ôm lấy lại cực kì thoải mái, mềm nhũn và thơm tho.

Đang định ôm lấy thân thể nhỏ bé ấy ngủ một giấc thật ngon thì cái thân thể ấy đột nhiên cử động.

Như là đột nhiên bừng tỉnh, hai mắt thật to tròn lên, không có điểm sáng, vẻ mặt mờ mịt nhìn chung quanh. Rồi mới nhắm mắt lại, cái đầu nhỏ vô ý thức mà cọ cọ vào ngực hắn, thoải mái nói thầm hai tiếng, lại tiếp tục buồn ngủ.

Sau đó toàn bộ thân thể đột nhiên cứng đờ, tựa hồ cuối cùng đã tỉnh hồn lại. Dem gương mặt đang chôn sâu vào ngực hắn ngửi một hơi, rồi lại ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ nhắn lắp bắp liên hồi, khuôn mặt chợt hồng lên mang theo một niềm vui sướng tột cùng đối Tần Sương Kịch cười không ngừng: “Cha. . . . . Phụ thân. . . . . Ngươi không tức giận với Y Nhi. . . . . ?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiêu Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Nhìn thấy bộ dáng diễm đam đáng yêu của đứa trẻ làm cho Tần Sương Kịch tuy chỉ là một người xa lạ trong lòng ngực không khỏi một trận tràn ngập đau lòng. Cha mẹ của hắn cuối cùng là cái dạng người gì lại có thể nhẫn tâm ngược đãi một đứa bé như thế này.

Theo thói quen cánh tay hắn vươn ra vuốt lấy mái tóc của Tiểu Đông Tây, Tần Sương Kịch thấp giọng nói: “Ta không phải cha ngươi.”

Ý của hắn là muốn làm cho đứa nhỏ này thoải mái, không cần phải sợ hãi. Hắn không phải là cha mẹ hắn, tất nhiên là sẽ không đánh hắn. Nào ngờ Tiểu Đông Tây sau khi nghe hắn nói xong đầu tiên là ngần ra, hai mắt thật to chớp chớp, sau đó toàn thân đều run rẩy, sợ hãi giải thích: “Y Nhi. . . . . Y Nhi biết sai rồi. . . . . Phụ thân không nên tức giận. . . . . Y Nhi, Y Nhi nhớ rõ, tuyệt đối không được trước mặt người ở bên ngoài nói mình là con của cha mẹ. . . . . Y Nhi, Y Nhi nhớ rõ. . . . . Cha. . . . . Phụ thân không nên tức giận. . . . . Y Nhi không để cho phụ thân mất mặt. . . . .”

Tiểu Đông Tây gấp đến độ thở hổn hển như thiếu không khí, lời nói không sao mạch lạc được, cứ đứt quãng kèm theo tiếng khóc: “Cha. . . . . Phụ thân. . . . . Y Nhi sau này không gọi cha nữa. . . . . Phụ thân. . . . . Đừng. . . . . Đừng bỏ Y Nhi.”

Thân thể nho nhỏ lui vào trong ngực hắn, khóc đến toàn thân phát run, nhưng lại cố cắn chặt răng không dám khóc ra nước mắt, bộ dáng khiến người khác thật không đành lòng. Tần Sương Kịch thật vất vả mới nghe rõ lời nói của Tiểu Đông Tây, giống như đứa trẻ đang bập bẹ tập nói một cách khó khăn, há miệng thở dốc. Hắn không dám lên tiếng phủ nhận lần nữa vì sợ làm cho Tiểu Đông Tây càng thêm kích động, chỉ phải oán hận đưa hắn áp vào trong lòng ngực, đồng thời dưới đáy lòng thở dài: Đến nông nổi này phải lo liệu thế nào cho tốt đây? Đến nông nổi này phải lo liệu thế nào cho tốt đây?

Y Ân lui ở trong lòng ngực phụ thân, vừa sợ lại vừa hoảng!

Phải làm sao đây? Phải làm sao đây? Lại làm cho phụ thân tức giận! Mỗi lần Y Nhi không ngoan làm cho mẹ tức giận, mẫu thân cũng thường nói như thế, hơn nữa mỗi lần tức giận đều giận rất lâu, đánh Y Nhi cũng không hết giận.

Phụ thân đã rất tức giận, thực tức giận thực tức giận!

Y Ân miễn cảm đều cảm giác được, chính mình vô dụng đã làm cho phụ thân tức giận nhiều lắm, nay lại nói những lời làm cho phụ thân càng thêm chán ghét.

Phải làm sao để cho mọi việc tốt hơn đây?

Y Nhi. . . . . Y Nhi hào dốt nát, tại sao lại nói nhiều như vậy? Biết rõ cha mẹ cũng không thích Y Nhi nói chuyện, vậy mà trong lúc sợ hãi còn liên tục nói không ngừng.

Thực dốt nát thực dốt nát, bị phụ thân chán ghét, sau này sẽ không ai nhận Y Nhi.

Y Ân lui ở trong lòng ngực phụ thân liều mạng tự trách. Trên người phụ thân rất ấm áp, nhưng mà sau này có lẽ Y Nhi không còn được ôm phụ thân nữa.

Nghĩ vậy lại nhịn không được liền khóc, nhưng sợ phụ thân càng chán ghét, hắn cố nhẫn nhịn không dám làm cho nước mắt rơi xuống.

Y Ân không biết mình giấu không được tâm tư nên bộ dáng đáng thương đều không qua được con mắt của nam nhân. Hắn đang cố gắng vui thật sâu trong ngực phụ thân, sợ sau này sẽ quên mất mùi của phụ thân.

Đột nhiên bị đẩy ra, Y Ân thất kinh, biết rõ phụ thân đang tức giận, nhưng vẫn rất nhanh nắm lấy quần áo phụ thân không chịu buông. Lại nghe giọng phụ thân lạnh lùng vang lên: “Ta mang đồ ăn cho ngươi, buông tay.” Ngực khí lạnh như băng, nhưng lại cực ôn nhu đem Y Ân chuyển qua trên giường.

“Y Nhi. . . . . cùng đi với phụ thân. . . . .” Y Ân vội vàng đứng dậy theo, lại làm động đến vết thương ở hậu đình, lập tức đau đến độ kêu khê lên.

Bàn tay to lớn của nam nhân lập tức vói vào chần bông thật ôn nhu ôm ngang thắt lưng hắn, chờ cho hắn an ổn trên giường, liền xoa xoa đầu hắn, thấp giọng bảo:” Chờ đấy, đừng nhúc nhích.”

Y Ân cũng không dám cử động nữa, ngoan ngoãn nằm ở trên giường, nghĩ đến chuyện phát sinh đêm đó, tuyệt không biết oán giận, chỉ cảm thấy trong lòng rất đổi ngọt ngào.

Lần đầu tiên, lần đầu tiên có người ôm lấy Y Nhi, đối Y Nhi dịu dàng, cho dù rất đau cũng không sao, Y Nhi, Y Nhi vẫn là cảm thấy được rất vui vẻ.

Vui vẻ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Nhiều lần, Tần Sương Kích bụng từng cái bát lại, đem bát đặt ở trên bàn, sau đó lại cẩn thận ôm lấy Y Ân vào trong người. Y Ân ngay lập tức nắm lấy quần áo của hắn, không tự chủ được lên tiếng gọi: “Phụ thân. . . . .” Rồi mới chợt nhớ tới là mình không thể gọi phụ thân, lại sợ hãi muốn khóc lên.

Tần Sương Kích nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn với cái miệng đang mím chặt, có vẻ căng thẳng mà khê thờ dài, vuốt vuốt mái tóc dài của hắn, thấp giọng nói: “Người lâu rồi chưa ăn cơm, trước ăn chút cháo hoa, sau đó thì. . . . .” Dừng một chút, thật sự không có thói quen dỗ tiểu hài tử: “Sau đó, lại cho người hảo hảo ăn ngon một bữa.”

Y Ân ngẩn ngơ hồi lâu, cuối cùng mới chậm rãi phản ứng, phụ thân, phụ thân đang sờ đầu Y Nhi sao? Phụ thân không có giống mẫu thân luôn hung hung đánh mắng Y Nhi, còn nói sẽ cho Y Nhi ăn a? Phụ thân, phụ thân không có tức giận?

Đôi mắt sâu thẳm và đen lay láy thoáng chớp hiện lên một tia vui sướng tốt cùng: Y Ân kêu phụ thân, phụ thân không tức giận đâu!

Y Ân thật cẩn thận dựa vào trước ngực của phụ thân, rồi mới thật nhỏ, thật nhỏ giọng thử lên tiếng gọi: “Phụ thân!”

“Ân.” Thanh âm rất thân nhiên vang lên bên tai nhưng đối với Y Ân lại tựa như tiếng trời. Vui đầu thật sâu vào trong lòng ngực phụ thân, Y Ân kích động kêu to: “Phụ thân, phụ thân, phụ thân. . . . .”

“Ân.” Tần Sương Kích vẫn ôm chặt lấy hắn ngồi ở trước bàn, đem tấm chăn buông ra khỏi người hắn, lạnh nhạt nói: “Ăn cơm.” Nghe giọng điệu có chút lạnh nhạt, Y Ân bất giác cả người lại run lên, chịu không được áp lực lại nức nở.

Đệ đệ gạt người, phụ thân, phụ thân không có không cần Y Nhi! Phụ thân cũng không nói Y Nhi là tạp chủng, không có ghét bỏ vì Y Nhi nhìn không thấy. Phụ thân cũng thương Y Nhi. Y Nhi kêu phụ thân, phụ thân đều không có tức giận, phụ thân còn bế Y Nhi, còn muốn làm cho Y Nhi ăn cơm. Trước kia mẫu thân chỉ biết kêu đệ đệ ăn cơm, phụ thân cũng kêu Y Nhi!

Y Ân càng ôm chặt Tần Sương Kích, nhiều năm áp lực bất an vào giờ khắc này cứ theo nước mắt mà chảy hết ra!

Phụ thân. . . . . Phụ thân không có chán ghét Y Nhi! Y Nhi sau này sẽ thật biết điều, thật biết điều, không làm cho phụ thân tức giận, phụ thân sẽ không chán ghét Y Nhi nữa! Sẽ không bao giờ!

Tần Sương Kích vẫn là lạnh lùng ngồi im, tùy ý cho Y Ân khóc đến nỗi nước mắt chảy ướt cả vạt áo trước của hắn. Thỉnh thoảng hắn lại lấy tay thật ôn nhu vỗ vỗ vào vai của Y Ân. Động tác này đối với Y Ân mà nói cứ như là một phần thưởng thật to lớn.

Tần Sương Kích vẫn vỗ nhẹ Y Ân, vẻ mặt bất đắc dĩ. Hắn không phát hiện tất cả tâm trí mình sớm đã đặt hết vào trên người Y Ân, thậm chí đã quên đi phòng bị ngoại giới. Điều này đối với người hành tẩu giang hồ nhiều năm như hắn, căn bản là không nên xảy ra. Hắn càng không chú ý tới đáy mắt mình trước nay luôn lạnh như băng, bây giờ dù ít hay nhiều đã ánh lên một tia nhìn ấm áp, ôn nhu cùng một chút đau lòng. Hắn chính là ôm chặt Y Ân, phiền não lại thờ dài:

“Rốt cuộc phải làm như thế nào mới tốt đây?”

Vì chưa phát hiện ra tình cảm của chính mình nên đối với Tần Sương Kích mà nói, Tiểu Đông Tây này quả thật là vô cùng, vô cùng phiền toái. Chính mình làm thương tổn hắn, hắn cũng chỉ cần chặt răng nhẫn nhịn, khóc cũng không dám khóc; đối xử với hắn hơi tốt một chút, hắn ngược lại khóc nức nở, đúng là rất khó hiểu.

Chiều cổ hắn, đó là theo lý thường phải làm. Dù sao hắn như thế này thì khó có thể động dậy, tất cả đều là bởi vì do hắn mà ra. Cũng đáp ứng không phản đối khi hắn cứ kêu phụ thân không thôi, chính là không nghĩ nhìn đến bộ dáng nom nớp lo sợ của hắn, không thể tưởng được thật hoàn toàn ngược lại.

Tiểu Đông Tây vẫn còn khóc, cũng là phát hiện chính mình làm ướt vạt áo của phụ thân, ngược lại đem mặt vùi vào trong chăn. Chăn bông thật dày dễ dàng bao phủ lấy hắn, vài sợi tóc rơi rụng bên ngoài, run lên run lên.

Tần Sương Kích lại nhìn không được muốn cười, đột nhiên cảm thấy được tiểu hài tử loại này vừa xem hiểu ngay tính tình thật sự là đáng yêu, so với trong chốn giang hồ là người lừa ta gạt, cảm thấy ít nhiều có chút thoải mái. Ít nhất là không cần lo lắng tiểu hài tử hay khóc này đánh lén phía sau lưng mình.

Mở chăn bông ra, liền nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Đông Tây loang lổ đầy nước mắt, cái mũi vì khóc mà toàn bộ đều hồng lên, phỏng chừng đến ngày mai chính là một bộ cây hạch đào mắt. Lấy tay lau đi những giọt lệ còn đọng trên khoé mắt của Tiểu Đông Tây, hàng lông mi thật dài của Tiểu Đông Tây thoáng run rẩy, đồng tử vẫn là nhìn thẳng về phía trước, không giống người bình thường theo bản năng sẽ nhắm mắt lại.

Tần Sương Kích sắc mặt sa sầm. Đứa nhỏ này ánh mắt nhìn không thấy!

Từng kiểm tra qua quần áo trên người Tiểu Đông Tây, phát hiện bất quá chỉ là một loại vải thô, đơn sơ mà chế thành. Mặc dù lúc này chỉ mới là lập thu, còn không đến đông chí, nhưng thời tiết cũng đã bắt đầu rét lạnh. Tiểu Đông Tây toàn thân cao thấp lại chỉ có kia nhất kiện vải thô áo ngắn, nghĩ đến gia cảnh xác nhận không tốt. Đối với gia đình nông dân nghèo khổ mà nói, một tiểu hài tử chỉ có thể ăn cơm mà chẳng làm nên tích sự gì, quả thật có nuôi dưỡng cũng vô dụng. Tiểu Đông Tây ánh mắt không nhìn thấy, làm không được việc nhà nông, lại không giống nữ tử tương lai có thể gả đi mà kiếm được sinh kế, cũng khó trách cha mẹ hắn không chịu đối xử tử tế với hắn.

Ban đầu nghĩ sẽ tìm một gia đình thuần nông chất phác mà thu dưỡng đứa nhỏ này, nhưng với đôi mắt không nhìn thấy của hắn thì chắc chắn ở nơi đó sẽ trở thành phế thải. Đứa nhỏ này vừa mù lại vừa yếu đuối, giao cho ai nuôi dưỡng chỉ sợ đều phải chịu đau khổ. Mặc dù ngay từ đầu nguyện trước hết là chiếu cố hắn, nhưng nhân sinh vài thập niên, có năng lực yêu thương đứa nhỏ này đến khi nào? Chắc sẽ như cha mẹ hắn đối xử với hắn. Người thân ruột thịt còn như thế, huống chi là người ngoài.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng thật sự không biết nên xử trí như thế nào mới tốt, Tần Sương Kích không thể không tạm thời buông tha cho, nâng cằm của Tiểu Đông Tây lên, chờ lúc hắn tạm thời ngưng nức nở đút vào miệng hắn một muỗng cháo. Tiểu Đông Tây ngần ngừ, nấc lên hai cái, liền không khóc nữa. Tần Sương Kích thật ôn nhu bắt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, lại ép tiếp thêm muỗng cháo nữa vào miệng, Tiểu Đông Tây ngoan ngoãn há mồm, một hơi, hai cái. . . . . Tần Sương Kích nhìn lại mi, nắm cằm Tiểu Đông Tây, lạnh nhạt nói: “Nuốt vào.”

Tiểu Đông Tây trong miệng chứa đầy những hạt cơm, khuôn mặt nhỏ nhắn với hai bên má phình ra, lắc đầu nức nở.

“Nuốt vào!” Tần Sương Kích thanh âm lạnh hơn.

Tiểu Đông Tây lại đánh một cái giạt mình, hai mắt ngấn nước, một hơi thật chậm rãi đem hạt cơm nuốt vào, vừa ăn vừa nức nở.

Tần Sương Kích thay Tiểu Đông Tây lau khô khóe miệng, lại múc tiếp một hơi cháo, uy đến trước miệng hắn. Tiểu Đông Tây lại quay đầu đi, nhếch môi.

“Ăn!” Tần Sương Kích bắt đầu có điểm không kiên nhẫn, chính là như vậy mới chán ghét tiểu hài tử, mới đối với hắn tốt một chút lại bắt đầu nũng nịu như thế.

Tiểu Đông Tây bị giọng điệu của hắn làm cho sợ hãi, hơi lui người lại nhất quyết lắc đầu, nhỏ giọng nghẹn ngào: “Đem cho đệ đệ ăn. . . . . Ăn ngon gì đó. . . . . Y Nhi không có thể ăn. . . . . Mẫu thân. . . . . sẽ tức giận. . . . . Đem cho đệ đệ. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Bát Cú (Cung Chiêu Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Tần Sương Kích hơi ngần ra, nhìn về phía bát cháo hoa nhạt nhẽo vô vị, ở giữa cổ họng giống như có vật gì ngăn chặn, nói không ra lời.

Buông bát cháo, ôm Tiểu Đông Tây thân thể nhẹ lay động, giống như đang ôm ấp một đứa trẻ bình thường, thấp giọng hỏi: “Ăn có ngon không?”

“Ăn!” Tiểu Đông Tây mắt to vụt sáng, thực kiên định gật đầu rất nhanh. Y Nhi. . . . Từ trước đến nay cho tới bây giờ chưa bao giờ được ăn ngon như vậy!

“Thế Y Nhi, bình thường đều ăn những thứ gì?” Tần Sương Kích thanh âm hơi chua xót. Có đồ ăn ngon thì không có thể ăn, phải lưu cho đệ đệ? Đứa nhỏ này, so với tưởng tượng của hắn thật sự là còn khổ nhiều hơn a!

Ăn cái gì?

Y Ân cúi đầu suy nghĩ một cách khó khăn. Mẫu thân, mẫu thân dường như chưa nói qua a! Đều là đem đồ vật hướng trên người hắn mà ném, hung hung nói: ăn đi ăn đi, mỗi ngày chỉ biết ăn mà không làm được gì cả, nuôi chó còn tốt hơn là nuôi người, sớm muộn gì cũng bị người ăn mà hết tiền hết bạc.

Mẫu thân, mẫu thân cũng không nói món đồ ăn đó là gì! Y Nhi lại nhìn không thấy, nên có đồ ăn là cứ liều mạng cho vào miệng thôi, có bao giờ lo lắng là ăn cái gì đâu....

Y Ân vạn phần bất an nắm chặt góc chăn: “Y Nhi. . . . . Y Nhi không biết. . . . .” Lại ngẩng đầu, nhỏ giọng nói: “Chính là, chính là, Y Nhi thật biết điều a!”

“Mẫu thân quên cho Y Nhi ăn, Y Nhi, Y Nhi rất ngoan ngoãn, không kêu không khóc. Y Nhi cũng không kiêu ăn, mẫu thân cho cái gì đều ăn. Mẫu thân. . . . . Cũng có khen Y Nhi thật biết điều!” Tiểu Đông Tây cắn môi dưới, khước miệng thoáng nở một nụ cười, ngồi lại thật ngay ngắn, chờ phụ thân khen Y Nhi hảo ngoan hảo ngoan.

Đó cũng là lần duy nhất mẫu thân đã khen ngợi Y Nhi! Cho nên Y Nhi nhớ rõ rất rõ ràng. Cho dù mẫu thân quên cho Y Nhi ăn, Y Nhi cũng sẽ không nháo, Y Nhi biết làm vậy mẫu thân sẽ rất thích! Mẫu thân đã nói như vậy, còn nói phụ thân mà biết cũng sẽ rất thích Y Nhi.

Y Ân không có khái niệm thời gian, mồm miệng lại không lanh lẹ, không thể dùng lời để nói rõ là mẫu thân quên cho hắn ăn cũng không phải một hay hai lần, mà là thật lâu thật lâu, lâu đến nỗi Y Ân đều đã quên là lần trước mình được ném qua đồ vật này nó là khi nào rồi.

Nghĩ đến đồ ăn, Y Ân nhìn không được chặc lưỡi một cách đáng tiếc. Nhiều đồ ăn ngon như vậy Y Nhi cứ nhiên đều ăn hết: nuốt cả vào trong bụng, thật là lãng phí, về sau biết tới khi nào mới lại có cơ hội được ăn nữa! Bất quá so với đồ ăn thì sự khích lệ của phụ thân quan trọng hơn.

Y Ân khẽ ngẩng đầu quay sang phụ thân, chính là ánh mắt nhìn không thấy, không biết phụ thân là đang nghĩ cái gì. Chỉ phải bất an ngồi ở trong lòng ngực phụ thân, mắt tiếp bất an rung động, tay nắm chặt chăn bông, khăn trương thắm thĩ:

Phụ thân, như thế nào còn không khen Y Nhi a?

Chương thứ tám

Tiểu Đông Tây thật cẩn thận hướng về phía Tàn Sương Kích, bộ dáng thật chờ mong Tàn Sương Kích lên tiếng ngợi khen. Tàn Sương Kích từ trước đến nay đối với loại hành vi như vậy vô cùng khinh thường, là một nam nhi thì phải đầu đội trời chân đạp đất, dũng khí đối diện hiểm nguy, có thể nào hèn mọn mà chực chờ lấy lòng người khác.

Nếu như là bình thường gặp gỡ loại người này, hắn đã sớm một kiếm giết chết cho xong, nhưng hiện tại cái người nhất gan đang ngồi trong lòng ngực của hắn chính là Tiểu Đông Tây, mắt đang mở to chờ đợi đầy hy vọng nghe được từ miệng của hắn một lời khen. Nhưng sự trầm mặc của hắn lại làm cho Tiểu Đông Tây một phen sợ hãi, sợ tự mình nói sai lại làm cho phụ thân tức giận, cắn chặt môi không ngừng run lên, bộ dáng cực kì đáng thương làm cho Tàn Sương Kích bất đắc dĩ, không sao trách cứ hắn được. Đứa nhỏ này, kì thật cái gì cũng đều không hiểu, hắn không có năng lực tự mình học tập mà người nuôi dưỡng hắn cũng chẳng có ý định sẽ dạy dỗ cho hắn.

Không thể trách cứ, đương nhiên càng không thể khen ngợi hắn, nếu không sẽ chỉ làm hắn càng ngày càng lệch khỏi quỹ đạo bình thường. Tàn Sương Kích chỉ có thể trầm mặc, lại hướng về phía hắn mà đúc cháo. Tiểu Đông Tây vẫn nức nở không thôi. . . , Tàn Sương Kích đỡ lấy cằm của hắn một mực đúc cháo vào. Tiểu Đông Tây trông thật đáng thương, cái miệng nhỏ chứa đầy cháo không dám nuốt lại luyến tiếc nhỏ ra. Tàn Sương Kích nhìn xem vừa tức giận vừa buồn cười.

Miệng chứa đầy cháo làm cho Y Ân thật sự không biết làm sao. Hắn rất muốn nuốt vào nhưng khi vừa nghĩ đến mẫu thân lại chẳng dám. A. . . a. . . u. . . cầm lấy tay phụ thân cầu viện, lại không được đáp lại, Y Ân trong mắt lệ không ngừng tuôn. Nhưng nếu có đồ ăn ngon mà trong miệng phun ra, mẫu thân ra roi sẽ càng thêm đáng sợ. Cuối cùng nhìn không được định phun ra nhưng miệng lại bị che lại. Giọng nói của phụ thân vang lên bên tai hắn: “Nuốt vào”.

“A a. . . . .” Y Ân sợ hãi lắc đầu. Mẫu thân hội tức giận, thực tức giận thực tức giận.

“Nuốt vào, bằng không về sau đừng gọi ta là cha.”

“A ần. . . . . A. . . . .” Tiểu Đông Tây bị lời này dọa cho sợ hãi, nước mắt lại một lần nữa tuôn ra, roi xuống làm ướt cả tay Tàn Sương Kích. Tàn Sương Kích buông tay ra, Tiểu Đông Tây vẫn còn khóc thút thít không ngừng, lại vẫn không dám đem cơm nuốt vào, qua đi hơn mười năm bị roi vọt giáo dục làm hắn có thâm căn cố đế sợ hãi.

Tàn Sương Kích nhìn, trong lòng nghĩ quyết tâm không để ý tới, lại nghe Tiểu Đông Tây khóc thút thít không thôi, đúng là hắn vẫn không sao nhẫn tâm được, ôm Tiểu Đông Tây siết nhẹ, hắn nhỏ giọng, nói: “Y Nhi thật biết điều.”

Tiểu Đông Tây vừa khóc nức lên hai cái, sau đó liền dừng lại, nghe phụ thân thanh âm trầm thấp ở bên tai nói: “Bởi vì Y Nhi thật biết điều, cho nên phải thưởng Y Nhi, món ăn ngon này là cho Y Nhi.”

“Thật. . . . . Thật sự?” Tiểu Đông Tây trong phút chốc hai mắt đều sáng lên, thật cẩn thận cầm lấy tay phụ thân, tha thiết hỏi: “Y Nhi, Y Nhi. . . . . Thật biết điều?”

“Ấn, thật biết điều.” Tàn Sương Kích hôn hôn cái trán lạnh như băng của hắn, tận lực dùng giọng ôn nhu nhất có thể, để tránh làm Tiểu Đông Tây hoảng sợ. “Đây là phần thưởng cho Y Nhi, Y Nhi phải toàn bộ ăn xong mới được.”

“Chính là, chính là. . . . . Mẫu thân. . . . .” Y Ân lại rút lui. Vừa rồi bất tri bất giác đã đem đồ ăn ngon mà nuốt vào, mẫu thân biết có thể hay không tức

giận?

“Không cần để ý nàng.” Tần Sương Kịch lạnh nhạt nói, lại đúc cho Tiểu Đông Tây một muỗng cháo.”Về sau nghe phụ thân là được.”

“Ăn. . . . . Ủ. . . . .” Thế còn mẫu thân đâu? Y Ân muốn hỏi, nhưng miệng đã bị tắt vì chứa đầy cháo, nuốt cũng không kịp.

Kia Y Nhi chỉ ăn một chút, lại ăn thêm một chút thì tốt rồi, những thứ khác đều phải dành cho đệ đệ. Y Ân nghĩ, ngoan ngoãn há mồm để cho phụ thân đúc, trong lòng nhắc nhở chính mình chỉ có thể ăn một chút, bằng không mẫu thân sẽ tức giận. Há miệng. . . nuốt vào. . . Ăn thật ngon ăn thật ngon a, ăn thêm một chút, thêm một chút nữa thôi. . . . . Y Ân liếm môi, hé miệng, lại bị ép uống một chén nước, chỉ nghe phụ thân nói: “Đủ rồi, không có thể ăn nhiều lắm”

A? A a? Y Ân sốt ruột, ăn xong rồi, ăn xong rồi? Kia, kia đệ đệ, mẫu thân. . . . .

Tần Sương Kịch vỗ nhẹ gương mặt đang tỏ vẻ hoảng loạn của Tiểu Đông Tây, trấn an nói: “Không vội, ngày mai ta lại kêu thêm nhiều thức ăn ngon cho ngươi. . . . .”Rõ ràng nhìn Tiểu Đông Tây ăn no , thế mà khi nhắc đến món ăn ngon, Tiểu Đông Tây cư nhiên liền ô ô ân khóc nức lên, trong miệng bập bẹ kêu lên: “Ăn. . . . . Ăn ngon. . . . .” Ô. . . . . Y Nhi đem đồ ăn ngon ăn xong rồi. . . . .

Tần Sương Kịch không biết làm sao, trấn an Tiểu Đông Tây như thế nào hắn cũng không ngừng khóc, lại không nói vì cái gì, chỉ biết chôn ở chốn lý khóc, trong miệng không ngừng kêu ăn, khi đều nhanh thì không được đến. Gấp đến độ hắn ôm Tiểu Đông Tây ở trong phòng xoay quanh: “Không khóc không khóc, ta lại kêu thêm đồ ăn ngon mang đến.”

“Ô. . . . . Ăn. . . . . Đừng. . . . .”Nếu Y Nhi lại ăn sạch, mẫu thân nhất định sẽ vô cùng tức giận.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Y Nhi đem đồ ăn ngon ăn xong rồi, Y Nhi hào tham ăn, Y Nhi không ngoan — ô ——

Chương thứ chín

Thật vất vả mới có thể đỡ cho Tiểu Đông Tây ngủ, Tần Sương Kịch thở phào một cái thật dài, lần đầu tiên hắn phát hiện thì ra chăm sóc tiểu hài tử so với luyện võ còn mệt hơn rất nhiều. Cẩn thận đem Tiểu Đông Tây ôm ở trước ngực, một tay mát xa thắt lưng của hắn, một tay kia thì vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn. Nhếch môi cười nhẹ một cái, Tần Sương Kịch thấy đôi gò má cũng như cái mũi nhỏ nhỏ đều đỏ hồng cả lên, không cần chờ đến ngày mai cũng đã phải cây hạnh đào mất. Tiểu Đông Tây nói lầm bầm hai tiếng, lại rút thật sâu vào lòng ngực của Tần Sương Kịch. Tần Sương Kịch vỗ nhẹ hắn, kéo qua cái áo ngủ bằng gấm bao lấy hai người, ôm lấy thân thể nhỏ bé thơm tho nặng nề ngủ đi.

Hai người trú ngụ tại một thị trấn nhỏ dưới chân núi, thôn trấn này khi trời vừa sụp tối liền không có bóng người lai vãng bên ngoài. Đêm trăng hạ chột hiện vài đạo bóng đen, thân thủ nhẹ nhàng như bay nhanh chóng tiến vào thị trấn, ánh kiếm loé lên trong đêm đen một cách lạnh lẽo làm cho người ta không khỏi sợ hãi. Các bóng đen cứ như một con linh miêu nhảy lên nóc nhà, cực kỳ nhẹ nhàng phân tán ra, theo phương hướng đã định sẵn nhảy đi nhanh. Nơi mà các bóng đen đi qua tản mát ra một số mùi hương thoang thoảng gần như vô vị, rất nhanh theo gió bay ra ở trong không khí, có thể dễ dàng ức chế ý thức của người khác.

Tần Sương Kịch đột nhiên bừng tỉnh, sau đó lại nhắm mắt, nghiêng tai lắng nghe tiếng côn trùng kêu vang trong đêm khuya, căn nhà vì nằm dưới chân núi nên đêm khuya càng lạnh, trong không khí mang theo hơi ẩm lạnh như băng. Tần Sương Kịch gọi lên khoe miệng, cười lạnh. Tuy rằng nghe không được bất cứ thanh âm dị thường nào, nhưng hắn biết, những tên kia đang theo bên này lại đây.

Tái mở mắt ra, lại bỗng nhiên đối diện với hắn là đôi con ngươi tối đen. Tiểu Đông Tây không biết khi nào tỉnh lại, co rút nhanh ở trong lòng ngực của hắn, dẫn theo điểm bất an nhìn xung quanh hết trái rồi phải. Tần Sương Kịch kinh ngạc, này Tiểu Đông Tây cư nhiên như vậy lại có nhiều miễn cảm a.

Đem Tiểu Đông Tây đang ôm ngồi dậy, cho hắn mặc xong quần áo, lại choàng cho hắn một cái áo khoác thật dày, Tần Sương Kịch vỗ về Tiểu Đông Tây nói nhỏ: “Đừng phát ra âm thanh.”

Tiểu Đông Tây về mặt mờ mịt, lại kiên định gật đầu, im lặng bị ôm vào trong ngực.

“Ngao.”Tần Sương Kịch hôn nhẹ cái trán của hắn như là tán thưởng, đem Tiểu Đông Tây ôm thật chặt, lách mình liền mở ra cửa sổ chạy trốn ra ngoài. Không chút nào dừng lại cước bộ, kiếm quang hiện lên, liền gặp một đạo bóng đen từ trên cao rơi phịch xuống đất, đôi con mắt còn mở to kinh ngạc tựa hồ còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra.

Vật thể rơi xuống vang lên âm thanh đưa tới những người khác, mấy đạo bóng đen khác liền hướng Tần Sương Kịch đánh úp lại. Tần Sương Kịch cười lạnh, một cái xoay người thoát ra, mũi chân vừa vịn điểm ở bóng đen phía trên, thân hình nhờ lực đạo của bóng đen mà đi, một cước đá ngã một gã ở phía trước, đồng thời thân thể xoay ngược lại, né qua ám khí đang bay tới , rơi xuống đất đồng thời thấp người bắn ra, chùy thủ sắc bén đã đâm vào ngực bụng của một người .

Nháy mắt chém liên tục hai người, Tần Sương Kịch vẫn không dừng lại, ôm Y Ân theo hướng núi rừng nhảy tới. Phía sau vài tiếng hô quát, vội vàng đuổi theo.

Đem Y Ân giấu ở trong một bụi cây, ở bên cạnh hắn lại rải xuống một ít lưu hoàng phòng ngừa rắn rít, cởi nhanh áo choàng hắn nói: “Chờ.”

Y Ân im lặng gật đầu, về mặt khăn trương. Đinh đinh đang đang thanh âm truyền đến, tuy rằng không biết chuyện gì, nhưng cảm giác thật đáng sợ, chính là phụ thân nói không thể nói chuyện, Y Nhi sẽ không hỏi.

Dàn xếp Y Ân ổn thoả, Tần Sương Kịch liền nhảy ra rừng cây. Hắn thật không sợ Y Ân một mình xảy ra nguy hiểm, trong chốn giang hồ quy tắc an toàn cơ bản nhất đó là gặp rừng chớ vào, hẳn đi vào lại đi ra, những người đó sợ còn muốn lo lắng hắn ở trong rừng bày cơ quan, nào dám tới gần.

Tần Sương Kịch ra khỏi rừng cây rậm rạp đứng ở một bãi đất trống, bốn đạo dáng dấp kỳ quái liền xông tới. Trong đó một người giọng the thé nói: “Tần Sương Kịch, ngươi hôm nay đừng mơ tưởng mà trốn thoát.”

Tần Sương Kịch lạnh lùng nghiêm sắc mặt, trong tay không biết khi nào hơn một phen tối đen nhuộm kiếm, không chấp nhận được bốn người phản ứng. Tần Sương Kịch thân hình quý dị bắt đầu di động, đồng thời lưu quang bóng kiếm phát động, cực nhanh chặt đứt một người cổ họng, tiếp theo lập tức chuyển hướng tên còn lại.

Đêm trắng hạ xẹt qua từng đạo xinh đẹp dấu vết, vài tiếng còi đầu kêu rên, thân hình Tần Sương Kịch vừa dừng lại, bốn người mới chậm rãi té trên mặt đất.

Tần Sương Kịch đem kiếm thu hồi, nhuộm kiếm liền quán quanh trên lưng, hừ nhẹ một tiếng, xoay người đi vào trong rừng.

Tiểu Đông Tây còn vẫn duy trì nguyên dạng lúc đầu ngồi ở chỗ kia, trên mặt đã là cực bất an, bộ dáng dường như muốn khóc, lại còn nhớ rõ chịu đựng không phát ra âm thanh.

Tần Sương Kịch ánh mắt nhu hòa xuống dưới, vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn của Tiểu Đông Tây nói: “Không có việc gì.”

Tiểu Đông Tây khóc nức một tiếng thật nhỏ, nhào vào trong lòng ngực của hắn, sợ hãi nói: “Phụ thân. . . . . Đáng sợ. . . . .”Hắn kỳ thật căn bản không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng từng trận đánh úp lại thêm sát khí cũng đã đủ dọa cho hắn sợ hãi.

“Ân, không có việc gì.”Tần Sương Kịch thương tiếc vỗ vỗ hắn, thay hắn đem áo choàng một lần nữa khoác vào, ôm lấy hắn đi ra rừng cây.

Mới vừa bước ra rừng cây, một đạo tiên phong liền tập tạt mà đến. Tần Sương Kịch toàn thân, kiếm ra, chém tới. Kia ngân tiên cư nhiên không có bị chém đứt, lệch khỏi quỹ đạo phương hướng sau đó lại tiến tới, quán lấy cổ của Y Ân, Y Ân kêu lên đau đớn, Tần Sương Kịch khí giận, cầm kiếm hướng người nọ chém xuống, đột nhiên trên mặt đất lại thoát ra vài đạo bóng đen, mũi kiếm tang nhập Tần Sương Kịch lòng bàn chân. Tần Sương Kịch chiết thân né qua, Y Ân lại bị roi giữ chặt nên roi khỏi vòng tay ôm ấp của hắn, hai tay buông thõng xuống, lại chỉ bị thương Y Ân, đang lúc do dự Y Ân đã bị người nọ cầm vào trong tay, mà Tần Sương Kịch cũng lâm vào vòng vây, không thể chạy đến cứu hắn được.

Người nọ sau khi quơ được Y Ân liền thi triển khinh công rời đi, nháy mắt mất đi bóng dáng, trong không trung truyền đến tiếng cười yêu mỉa: “Tần Sương Kịch, ngươi nếu muốn tiểu quý này quay về, đi đến Quỷ Khóc Cốc tìm ta. . . . . Ha ha ha ha. . . . .”

Tần Sương Kịch trong lòng nguyên rủa, hung hăng đâm thủng người cuối cùng trái tim, thi triển khinh công đuổi theo, đáng tiếc, chung quanh đều là mùi hương, che dấu hơi thở của người phía trước, đã muốn không thể đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Tiểu Đông Tây thật cẩn thận hướng về phía Tần Sương Kịch, bộ dáng thật chờ mong Tần Sương Kịch lên tiếng ngợi khen. Tần Sương Kịch từ trước đến nay đối với loại hành vi như vậy vô cùng khinh thường, là một nam nhi thì phải đầu đội trời chân đạp đất, dùng khí đối diện hiểm nguy, có thể nào hèn mọn mà chực chờ lấy lòng người khác.

Nếu như là bình thường gặp gỡ loại người này, hắn đã sớm một kiếm giết chết cho xong, nhưng hiện tại cái người nhất gan đang ngồi trong lòng ngực của hắn chính là Tiểu Đông Tây, mắt đang mở to chờ đợi đầy hy vọng nghe được từ miệng của hắn một lời khen. Nhưng sự trầm mặc của hắn lại làm cho Tiểu Đông Tây một phen sợ hãi, sợ tự mình nói sai lại làm cho phụ thân tức giận, cắn chặt môi không ngừng run lên, bộ dáng cực kì đáng thương làm cho Tần Sương Kịch bất đắc dĩ, không sao trách cứ hắn được. Đứa nhỏ này, kì thật cái gì cũng đều không hiểu, hắn không có năng lực tự mình học tập mà người nuôi dưỡng hắn cũng chẳng có ý định sẽ dạy dỗ cho hắn.

Không thể trách cứ, đương nhiên càng không thể khen ngợi hắn, nếu không sẽ chỉ làm hắn càng ngày càng lệch khỏi quỹ đạo bình thường. Tần Sương Kịch chỉ có thể trầm mặc, lại hướng về phía hắn mà đúc cháo. Tiểu Đông Tây vẫn nức nở không thôi. . . , Tần Sương Kịch đỡ lấy cằm của hắn một mực đúc cháo vào. Tiểu Đông Tây trông thật đáng thương, cái miệng nhỏ chứa đầy cháo không dám nuốt lại luyến tiếc nhỏ ra. Tần Sương Kịch nhìn xem vừa tức giận vừa buồn cười.

Miệng chứa đầy cháo làm cho Y Ân thật sự không biết làm sao. Hắn rất muốn nuốt vào nhưng khi vừa nghĩ đến mẫu thân lại chẳng dám. A. . . a. . . u. . . cầm lấy tay phụ thân cầu viện, lại không được đáp lại, Y Ân trong mắt lệ không ngừng tuôn. Nhưng nếu có đồ ăn ngon mà trong miệng phun ra, mẫu thân ra roi sẽ càng thêm đáng sợ. Cuối cùng nhịn không được định phun ra nhưng miệng lại bị che lại. Giọng nói của phụ thân vang lên bên tai hắn:” Nuốt vào”.

“A a. . . . .”Y Ân sợ hãi lắc đầu. Mẫu thân hội tức giận, thực tức giận thực tức giận.

“Nuốt vào, bằng không về sau đừng gọi ta là cha.”

“A ần. . . . . A. . . . .” Tiểu Đông Tây bị lời này dọa cho sợ hãi, nước mắt lại một lần nữa tuôn ra, rơi xuống làm ướt cả tay Tần Sương Kịch. Tần Sương Kịch buông tay ra, Tiểu Đông Tây vẫn còn khóc thút thít không ngừng, lại vẫn không dám đem cơm nuốt vào, qua đi hơn mười năm bị roi vọt giáo dục làm hắn có thâm căn cố đế sợ hãi.

Tần Sương Kịch nhìn, trong lòng nghĩ quyết tâm không để ý tới, lại nghe Tiểu Đông Tây khóc thút thít không thôi, đúng là hắn vẫn không sao nhẫn tâm được, ôm Tiểu Đông Tây siết nhẹ, hắn nhỏ giọng, nói: “Y Nhi thật biết điều.”

Tiểu Đông Tây vừa khóc nấc lên hai cái, sau đó liền dừng lại, nghe phụ thân thanh âm trầm thấp ở bên tai nói: “Bởi vì Y Nhi thật biết điều, cho nên phải thưởng thưởng Y Nhi, món ăn ngon này là cho Y Nhi.”

“Thật. . . . . Thật sự?” Tiểu Đông Tây trong phút chốc hai mắt đều sáng lên, thật cẩn thận cầm lấy tay phụ thân, tha thiết hỏi: “Y Nhi, Y Nhi. . . . . Thật biết điều?”

“Ấn, thật biết điều.” Tần Sương Kịch hôn hôn cái trán lạnh như băng của hắn, tận lực dùng giọng ôn nhu nhất có thể, để tránh làm Tiểu Đông Tây hoảng sợ. “Đây là phần thưởng cho Y Nhi, Y Nhi phải toàn bộ ăn xong mới được.”

“Chính là, chính là. . . . . Mẫu thân. . . . .” Y Ân lại rút lui. Vừa rồi bất tri bất giác đã đem đồ ăn ngon mà nuốt vào, mẫu thân biết có thể hay không tức giận?

“Không cần để ý năng.” Tần Sương Kịch lạnh nhạt nói, lại đút cho Tiểu Đông Tây một muỗng cháo. “Về sau nghe phụ thân là được.”

“Ấn. . . . . Ừ. . . . .” Thế còn mẫu thân đâu? Y Ân muốn hỏi, nhưng miệng đã bị tắt vì chứa đầy cháo, nuốt cũng không kịp.

Kia Y Nhi chỉ ăn một chút, lại ăn thêm một chút thì tốt rồi, những thứ khác đều phải dành cho đệ đệ. Y Ân nghĩ, ngoan ngoãn há mồm để cho phụ thân đút, trong lòng nhắc nhở chính mình chỉ có thể ăn một chút, bằng không mẫu thân sẽ tức giận. Há miệng. . . nuốt vào. . . Ăn thật ngon ăn thật ngon a, ăn thêm một chút, thêm một chút nữa thôi. . . . . Y Ân liếm môi, hé miệng, lại bị ép uống một chén nước, chỉ nghe phụ thân nói: “Đủ rồi, không có thể ăn nhiều lắm”

A? A a? Y Ân sốt ruột, ăn xong rồi, ăn xong rồi? Kia, kia đệ đệ, mẫu thân. . . . .

Tần Sương Kịch vỗ nhẹ gương mặt đang tỏ vẻ hoảng loạn của Tiểu Đông Tây, trấn an nói: “Không vội, ngày mai ta lại kêu thêm nhiều thức ăn ngon cho ngươi. . . . .” Rõ ràng nhìn Tiểu Đông Tây ăn no, thế mà khi nhắc đến món ăn ngon, Tiểu Đông Tây cứ nhiên liền ô ô ần khóc nấc lên, trong miệng bập bẹ kêu lên: “Ấn. . . . . Ăn ngon. . . . .” Ô. . . . . Y Nhi đem đồ ăn ngon ăn xong rồi. . . . .

Tần Sương Kịch không biết làm sao, trấn an Tiểu Đông Tây như thế nào hắn cũng không ngừng khóc, lại không nói vì cái gì, chỉ biết chôn ở chỗ lý khóc, trong miệng không ngừng kêu ăn, khí đều nhanh thở không được đến. Gấp đến độ hắn ôm Tiểu Đông Tây ở trong phòng xoay quanh: “Không khóc không khóc, ta lại kêu thêm đồ ăn ngon mang đến.”

“Ô. . . . . Ấn. . . . . Đừng. . . . .” Nếu Y Nhi lại ăn sạch, mẫu thân nhất định sẽ vô cùng tức giận.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Y Nhi đem đồ ăn ngon ăn xong rồi, Y Nhi hào tham ăn, Y Nhi không ngoan — ô ——

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Thật vất vả mới có thể dỗ cho Tiểu Đông Tây ngủ, Tần Sương Kịch thở phào một cái thật dài, lần đầu tiên hắn phát hiện thì ra chăm sóc tiểu hài tử so với luyện võ còn mệt hơn rất nhiều. Cẩn thận để Tiểu Đông Tây ôm ở trước ngực, một tay mát xa thắt lưng của hắn, một tay kia thì vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn. Nhếch môi cười nhẹ một cái, Tần Sương Kịch thấy đôi gò má cũng như cái mũi nhỏ nhỏ đều đỏ hồng cả lên, không cần chờ đến ngày mai cũng đã phải cây hạnh đào mất. Tiểu Đông Tây nói lầm bầm hai tiếng, lại rút thật sâu vào lòng ngực của Tần Sương Kịch. Tần Sương Kịch vỗ nhẹ hắn, kéo qua cái áo ngủ bằng gấm bao lấy hai người, ôm lấy thân thể nhỏ bé thơm tho nặng nề ngủ đi.

Hai người trú ngụ tại một thị trấn nhỏ dưới chân núi, thôn trấn này khi trời vừa sụp tối liền không có bóng người lai vãng bên ngoài. Đêm trăng hạ chột hiện vài đạo bóng đen, thân thủ nhẹ nhàng như bay nhanh chóng tiến vào thị trấn hỏ, ánh kiếm loé lên trong đêm đen một cách lạnh lẽo làm cho người ta không khỏi sợ hãi. Các bóng đen cứ như một con linh miêu nhảy lên nóc nhà, cực kỳ nhẹ nhàng phân tán ra, theo phương hướng đã định sẵn nhảy đi nhanh. Nơi mà các bóng đen đi qua tản mát ra một số mùi hương thoang thoảng gần như vô vị, rất nhanh theo gió bay ra ở trong không khí, có thể dễ dàng ức chế ý thức của người khác.

Tần Sương Kịch đột nhiên bừng tỉnh, sau đó lại nhắm mắt, nghiêng tai lắng nghe tiếng côn trùng kêu vang trong đêm khuya, căn nhà vì nằm dưới chân núi

nên đêm khuya càng lạnh, trong không khí mang theo hơi ẩm lạnh như băng. Tần Sương Kích gọi lên khoe miệng, cười lạnh. Tuy rằng nghe không được bất cứ thanh âm dị thường nào, nhưng hẳn biết, những tên kia đang theo bên này lại đây.

Tái mở mắt ra, lại bỗng nhiên đối diện với hắn là đôi con ngươi tối đen. Tiểu Đông Tây không biết khi nào tỉnh lại, co rút nhanh ở trong lòng ngực của hắn, dẫn theo điểm bất an nhìn xung quanh hết trái rồi phải. Tần Sương Kích kinh ngạc, này Tiểu Đông Tây cư nhiên như vậy lại có nhiều miễn cảm a.

Đem Tiểu Đông Tây đang ôm ngồi dậy, cho hắn mặc xong quần áo, lại choàng cho hắn một cái áo khoác thật dày, Tần Sương Kích vỗ về Tiểu Đông Tây nói nhỏ: “Đừng phát ra âm thanh.”

Tiểu Đông Tây về mặt mờ mịt, lại kiên định gât đầu, im lặng bị ôm vào trong ngực.

“Ngoan.” Tần Sương Kích hôn nhẹ cái trán của hắn như là tán thưởng, đem Tiểu Đông Tây ôm thật chặt, lách mình liền mở ra cửa sổ chạy trốn ra ngoài. Không chút nào dừng lại cước bộ, kiếm quang hiện lên, liền gặp một đạo bóng đen từ trên cao rơi phịch xuống đất, đôi con mắt còn mở to kinh ngạc tựa hồ còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra.

Vật thể rơi xuống vang lên âm thanh đưa tới những người khác, mấy đạo bóng đen khác liền hướng Tần Sương Kích đánh úp lại. Tần Sương Kích cười lạnh, một cái xoay người thoát ra, mũi chân vừa vận điểm ở bóng đen phía trên, thân hình nhờ lực đạo của bóng đen mà đi, một cước đá ngã một gã ở phía trước, đồng thời thân thể xoay ngược lại, né qua ám khí đang bay tới, rơi xuống đất đồng thời thấp người bắn ra, chúi thủ sắc bén đã đâm vào ngực bụng của một người.

Nhảy mất chém liên tục hai người, Tần Sương Kích vẫn không dừng lại, ôm Y Ân theo hướng núi rừng nhảy tới. Phía sau vài tiếng hô quát, vội vàng đuổi theo.

Đem Y Ân giấu ở trong một bụi cây, ở bên cạnh hắn lại rải xuống một ít lưu hoàng phòng ngừa rắn rít, cởi nhanh áo choàng hắn nói: “Chờ.”

Y Ân im lặng gât đầu, về mặt khảm trương. Đinh đinh đang đang thanh âm truyền đến, tuy rằng không biết chuyện gì, nhưng cảm giác thật đáng sợ, chính là phụ thân nói không thể nói chuyện, Y Nhi sẽ không hỏi.

Dàn xếp Y Ân ổn thỏa, Tần Sương Kích liền nhảy ra rừng cây. Hắn thật không sợ Y Ân một mình xảy ra nguy hiểm, trong chốn giang hồ quy tắc an toàn cơ bản nhất đó là gặp rừng chớ vào, hắn đi vào lại đi ra, những người đó sợ còn muốn lo lắng hắn ở trong rừng bày cơ quan, nào dám tới gần.

Tần Sương Kích ra khỏi rừng cây rậm rạp đứng ở một bãi đất trống, bốn đạo dáng dấp khuynh khắc liền xông tới. Trong đó một người giọng the thé nói: “Tần Sương Kích, ngươi hôm nay đừng mơ tưởng mà trốn thoát.”

Tần Sương Kích lạnh lùng nghiêm sắc mặt, trong tay không biết khi nào hơn một phen tối đen như mực, không chấp nhận được bốn người phản ứng. Tần Sương Kích thân hình quỷ dị bắt đầu di động, đồng thời lưu quang bóng kiếm phát động, cực nhanh chặt đứt một người cổ họng, tiếp theo lập tức chuyển hướng tên còn lại.

Đêm trăng hạ xẹt qua từng đạo xinh đẹp dấu vết, vài tiếng còi đầu kêu rên, thân hình Tần Sương Kích vừa dừng lại, bốn người mới chậm rãi té trên mặt đất.

Tần Sương Kích đem kiếm thu hồi, nhuyển kiếm liền quán quanh trên lưng, hừ nhẹ một tiếng, xoay người đi vào trong rừng.

Tiểu Đông Tây còn vẫn duy trì nguyên dạng lúc đầu ngồi ở chỗ kia, trên mặt đã là cực bất an, bộ dáng dường như muốn khóc, lại còn nhớ rõ chịu đựng không phát ra âm thanh.

Tần Sương Kích ánh mắt nhu hòa xuống dưới, vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn của Tiểu Đông Tây nói: “Không có việc gì.”

Tiểu Đông Tây khóc nức một tiếng thật nhỏ, nhào vào trong lòng ngực của hắn, sợ hãi nói: “Phụ thân. . . . . Đáng sợ. . . . .” Hắn kỳ thật căn bản không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng từng trận đánh úp lại thêm sát khí cũng đã đủ dọa cho hắn sợ hãi.

“Ân, không có việc gì.” Tần Sương Kích thương tiếc vỗ vỗ hắn, thay hắn đem áo choàng một lần nữa khoác vào, ôm lấy hắn đi ra rừng cây.

Mới vừa bước ra rừng cây, một đạo tiên phong liền tập mặt mà đến. Tần Sương Kích toàn thân, kiếm ra, chém tới. Kia ngân tiên cư nhiên không có bị chém đứt, lệch khỏi quỹ đạo phương hướng sau đó lại tiến tới, quán lấy cổ của Y Ân, Y Ân kêu lên đau đớn, Tần Sương Kích khí giận, cầm kiếm hướng người nọ chém xuống, đột nhiên trên mặt đất lại thoát ra vài đạo bóng đen, mũi kiếm tang nhập Tần Sương Kích lòng bàn chân. Tần Sương Kích chiết thân né qua, Y Ân lại bị rơi giữ chặt nên rơi khỏi vòng tay ôm ấp của hắn, hai tay buông thõng xuống, lại chỉ bị thương Y Ân, đang lúc do dự Y Ân đã bị người nọ cầm vào trong tay, mà Tần Sương Kích cũng lâm vào vòng vây, không thể chạy đến cứu hắn được.

Người nọ sau khi quơ được Y Ân liền thi triển khinh công rồi đi, nhảy mất mất đi bóng dáng, trong không trung truyền đến tiếng cười yêu mỉ: “Tần Sương Kích, ngươi nếu muốn tiểu quý này quay về, đi đến Quỷ Khóc Cốc tìm ta. . . . . Ha ha ha ha. . . . .”

Tần Sương Kích trong lòng nguyên rủa, hung hăng đâm thủng người cuối cùng trái tim, thi triển khinh công đuổi theo, đáng tiếc, chung quanh đều là mùi hương, che dấu hơi thở của người phía trước, đã muốn không thể đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Ba ngày sau, Trương Dương thành.

“Mau mau, nhanh lên, chậm như vậy các người định đi bắt cừu có phải hay không?” Hôn mười danh hồng y bộ khoái trong đêm khuya ngổn ngáo chạy trốn xuyên qua, đầu lĩnh chính là một gã đại hán cao lớn tên Cầu Tấn, dù bây giờ đang là cuối mùa thu thời tiết khá lạnh nhưng trên người hắn lại tràn đầy mồ hôi, một bên phát tay một bên gào thét thuộc hạ là bọn bộ khoái chạy mau chạy mau. Thanh âm hô to làm rung vang khắp trời, kèm theo tiếng bước chân hỗn độn binh bịch bịch bịch, tại đây trong đêm khuya không biết quấy nhiễu bao nhiêu gia đình người ta.

Vừa ngay tại chỗ rẽ đường ngã một người, Cầu Tấn đại hán cũng không thèm nhìn tới mắt: “Mẹ nó, ai như vậy không có mắt. . . . .” Nhưng khi vừa nhìn kỹ lại kêu lên: “Ồi, là tam thúc a, tại sao ngươi lại đi một mình?” Luống cuống tay chân nâng dậy một lão bá gầy còm nhỏ con, đại hán giọng khá là kính cẩn: “Ngài đừng dọa ta nghe tam thúc, ngay cả Huyện lệnh đại nhân đều cường chế hạ lệnh, người thường ban đêm không được đi ra ngoài một mình, ngài còn chính mình đi, này chẳng phải là cãi lệnh của quan trên hay sao?”

“Hắc, ta đây là lão già mắt mờ xương yếu, ai còn lạ gì? Không có gì đáng ngại không có gì đáng ngại.” Lão tẩu cười nhạt trên mặt đất lên một thanh la. “Như thế nào, chạy gấp như vậy, có manh mối gì rồi sao?”

“Không có manh mối, chúng ta liền trong thành nơi nơi chạy chạy làm cho mọi người nghe thanh âm có thể an tâm một chút.” Cầu Tấn đại hán cười khổ nói: “Ái, hừng đông còn phải sang thành nam chạy một vòng nữa. Tam thúc ngài chờ đi xa, như thế này vậy, để ta gọi là Tiểu Lục từ đến đón ngài. Mẹ nó, bọn du côn các kẻ, sau khi có vợ ả ỏ chán ngay cả cha đều đã quên.”

Đại hán vừa nói vừa mang theo chúng bộ khoái chạy xa, lão tẩu cười cười chuyển sang một con hẻm nhỏ khác, vừa đi vừa gõ chiêng: “Thời tiết khô hanh, cẩn thận vật dễ cháy —”

“Thời tiết khô hanh, cẩn thận vật dễ cháy —”

Lại chuyển qua một cái ngõ tắt nhỏ, mắt thấy sắc trời sắp sáng, lão tẩu đánh cái ngáp, chuẩn bị chuyển thêm một vòng nữa rồi trở về nhà. Đột nhiên dưới chân một cái lão đảo, thiếu chút nữa ngã sắp xuống. Lão tẩu đứng vững thân mình, quay đầu mắng: “Ồi, người nào như vậy thiếu đạo đức, đồ vật cứ thế quăng bừa bãi ra đường. . . . .”

Tiếng mắng bị tắt ngay ở trong cổ họng, một bàn tay nắm chặt cửa phòng vờn ra, cứng ngắc mở ra, giống như bắt được cái gì vậy. Trong tròng nhưng lạnh lùng một cái mũi là lạ trong không khí tản ra, lão tẩu nuốt nuốt nước miếng, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa đang khép hờ ra, có cái gì đó theo cửa mở lần xuống cầu thang, nhìn kỹ, chính là một cái đầu người, đôi mắt tròn trắng như đang nhìn lão tẩu. Dưới chân, còn có vô số mấy cái đầu cùng thi thể, máu khô lênh láng trên sàn nhà, bột cốt trắng bệch lộ ra. . . . .

“A — a a a — giết người rồi — giết người rồi — bỏ người ta —”

Trương Dương thành gần đây chợt xuất hiện nhiều vụ giết người liên tục, ba ngày qua tổng cộng đã có 6 hộ gia đình bị giết. Trước hết phải nói tới chính là trên phố Bắc tơ lụa ở Trương Dương thành có Cao thị tơ lụa trang chủ Cao viên ngoại một nhà, ngay cả Cao viên ngoại thê thiếp, hộ vệ cả nhà ba mươi tám miệng ăn không một ai may mắn thoát khỏi, khi đó còn có đối đầu vỗ tay chúc mừng một phen. Ngay sau đó là ở thành nam cây khôi liễu hạng Vương gia đầu hủ phượng, chính là hai tuổi trẻ mới sinh ở bên trong, một nhà năm miệng ăn gặp nạn, chết rất thảm. Tiếp theo là ở thành đông hoa khôi Phương Phương của Di Lan viện chết thảm nằm trên giường, bên cạnh còn có thi thể của Tiết viên ngoại người đã ngủ cùng với nàng. Thành tây muối thương Tôn lão bản viết đêm khuya ác mộng, chỉ điểm xấu, gọi tới bạn tốt, tức Trương Dương Huyện lệnh Cỗ đại nhân tiếp khách, làm trò phản đông có rất nhiều bộ khoái cùng đi, người chưa kịp đến Tôn lão bản đầu người đã rơi xuống đất.

Cỗ đại nhân giận tím mặt, lệnh cường chế toàn thành giới nghiêm, lệnh vừa ra khỏi miệng, lại có hai hộ người bị giết, tổng cộng mười ba miệng ăn gặp nạn. Ngày thứ tư, gõ mõ cầm canh là Lưu lão hán lại ở sư tử ngõ nhỏ phát hiện thêm Hứa thị một nhà đều bị giết, Hứa gia chủ nhân Hứa Hữu Tam không rõ tung tích.

Trương Dương thành nội trong bốn ngày nội, tổng cộng tử vong 65 mạng người, mất tích 1 người.

“Này Tần Sương Kịch, thật đúng là hạ thủ vô tình!” Tiêu Hồng Nương nghe thuộc hạ truyền đến báo cáo, cắn móng tay cắn giận mắng, chính là thanh âm nghe vẫn là mềm mỏng, nhu hòa. “Rốt cuộc sao lại thế này, ngay cả mình chủ võ lâm đều tra không đến chúng ta ám đã, vì cái gì hắn có thể lập tức tìm được bày nơi? Từ từ ta sẽ tra ra ai là người đã truyền tin tức từ nơi này ra ngoài. Mặt khác, phân phó toàn bộ ám đã dời đi, bày phân đã đã bị tiêu diệt kia, âm thầm tìm người thay thế.”

“Tuân lệnh, tiểu thư.” Thị nữ đáp, lại lo lắng hỏi: “Việc này, muốn hay không báo cáo Thanh điện hạ?”

“Báo cáo?” Tiêu Hồng Nương nguy hiểm nheo lại mắt. “Như thế nào báo cáo? Nói cho Thanh điện hạ biết chúng ta chẳng những không thu phục được Bạch đạo tân tử Tần Sương Kịch, ngược lại làm cho hắn một tay diệt bảy ám đã ở Trương Dương sao? Ta ngàn điện lập giáo mười năm, làm sao phát sinh quá loại sự tình này? Nếu việc này đến tai của chủ thượng nơi đó, người nói là Tần Sương Kịch gặp phiền toái trước hay là chúng ta chết trước?”

Thị nữ run lên, thấp giọng nói: “Thuộc hạ hiểu được.”

“Ân hừ.” Tiêu Hồng Nương hừ một tiếng, nằm nghiêng ở cạnh ghế lấy móng tay vẽ loạn đàn khấu: “Bất quá cũng không có thể liền như vậy buông tha Tần Sương Kịch, chính là đi bắt người của hắn, hơn nữa những phân đà bị diệt, tên khốn kia đã giết của ta không ít người.” Sóng mắt kiêu mị nhất chọn, lại hỏi: “Đúng rồi, tên tiểu quý bị bắt tới thế nào rồi?”

“Vẫn là không ăn không uống.”

“A.” Tiêu Hồng Nương trầm ngâm, hỏi: “Xác định có phải là luyện đồng không?”

“Phải, trên người hắn trừ bỏ này dấu vết, cũng không có thiếu vết roi, nghĩ đến nếu là đứa nhỏ của gia đình người bình thường, cũng sẽ không có loại vết thương này.”

“Trách không được lần trước ta không quyến rũ được hắn, thì ra là bởi vì tên khốn kia thích ngoạn luyện đồng.” Tiêu Hồng Nương xoay người ngồi dậy, quần lụa mỏng hỗn độn, lộ ra một đôi chân trắng mịn như ngọc. “Vừa vặn Thư Dạ Hiền thiếu vài cái tiểu quan, ta sẽ đem tên tiểu quý kia ném tới Lạc Dương để mà hảo hảo dạy dỗ một phen, có thể sử dụng hay dùng, không thể dùng cũng đỡ phải chết tại đây, ô uest nơi ở của ta.”

“Mang ấn đi? Thế nhưng nếu Tần Sương Kịch tìm đến. . . . .”

“Quý Khốc Cốc là nơi như thế nào hả? Đám bạch đạo ngu xuẩn kia giống trống khua chiêng, hùng ừng hổ hổ nhiều năm cũng chưa tìm tới nơi này, hắn Tần Sương Kịch năng lực lớn đến thế sao?” Tiêu Hồng Nương khinh thường nói: “Huống chi một cái luyện đồng mà thôi. Ta cũng không tin bị giết người nhiều như vậy chính là vì tìm một luyện đồng, rõ ràng là tự mình dọa mình mà thôi.”

“Tiểu thư nói rất đúng.”

Thị nữ lui ra, mang theo hai gã hộ vệ đến nhà lao. Quý Khốc Cốc trên giang hồ nổi danh là một trong các phân đà của Ma giáo ngàn điện, cũng là phân đà duy nhất lấy sắc đẹp làm vũ khí. Hoàng triều biên giới các Đại Thành hương nổi danh có Phong Nguyệt Lâu, mà người đứng phía sau màn thao túng toàn bộ chính là Quý Khốc Cốc chủ Tiêu Hồng Nương. Tiêu Hồng Nương không chỉ có tự thân xinh đẹp, mà đối với mọi thứ xinh đẹp khác đều tuyển chọn gắt gao, dù chỉ là một ả tiểu nô tì cũng đã là tuyệt sắc giai nhân trong thiên hạ.

Có thể làm được thị nữ của ma nữ Tiêu Hồng Nương, thì cũng đoán được dung mạo xinh đẹp đến dường nào. Bên dưới địa lao tràn ngập mùi máu tươi làm người ta buồn nôn, phần còn lại của chân tay đã bị cụt nằm la liệt khắp nơi, nhưng ả thị nữ kia cũng là mỉm cười đạp đi lên, dẫn hộ vệ chậm rãi đi đến một căn phòng trong tối om.

Cửa lao cũng không có khoá, bên trong hoành thất thụ bát còn có mấy cái thi thể hư thối nằm chồng lên nhau, bọn chuột cũng đang chui ra rút vào gặm nhấm xác thối. Thị nữ đi vào, bọn chuột nhất lập tức kêu lên chí chóe sợ hãi chạy tán loạn tìm chỗ trốn. Trong một góc sáng sủa có một người với dáng dấp nhỏ nhỏ bị đàn chuột nhất dọa cho xanh mặt, kêu khê lên một tiếng, toàn thân giật bắn một cái rồi không ngừng run lên như một con mèo nhỏ.

Thị nữ ra hiệu bằng ánh mắt, kia hai gã hộ vệ liền tiến lên, đem cái dằng dấp nhỏ nhỏ kia kéo đi ra. Đó bất quá chỉ là một cái đứa nhỏ bộ dáng mười hai mười ba tuổi, cái áo choàng màu đen như ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ, dưới ánh đèn sắc mặt trắng bệch một mảnh, so với lúc mới đến càng gầy hơn. Vài ngày chưa ăn cơm, ngay cả khí lực đều không có, mắt to khoảng không mờ mịt một mảnh, nhưng có vẻ rất đói khát cường. Xua tay làm cho hộ vệ đem đứa nhỏ mang đi ra ngoài, trực tiếp ném vào một cái xe ngựa đơn sơ, khóa cửa lại, hướng xa phu phân phó mấy câu, liền nhìn xa phu quát một tiếng giá, đem đứa bé kia mang ra cốc.

Chiếc xe ngựa không ngừng chạy như điên, làm cho lui ở trong góc một thân hình nhỏ nhỏ quăng ngã một cái, khinh a một tiếng, xoa xoa cái trán bị đâm trúng, mờ mịt tứ chi, tựa hồ mới vừa rồi phục hồi lại tinh thần. Vươn tay, thật cẩn thận sờ soạn chung quanh, rồi như chạm vào vật gì đó phát ra mùi vô cùng tanh tươi. Đó là. . . . . Người chết? Cứng ngắc nằm trên mặt đất, cũng không nhúc nhích, thân thể phát ra mùi tanh tươi làm người ta buồn nôn, thật đáng sợ. . . . .

Xác định chung quanh không có những thứ kia, dáng người nhỏ nhỏ kia nhẹ nhàng thở ra, tựa vào góc sáng sủa, ôm lấy thân mình, dù mùi vị kinh tởm kia dường như không còn nghe thấy nhưng mà vẫn là cảm thấy được thật đáng sợ. Đã vài ngày hắn nhìn không rơi nước mắt, nhưng rồi rốt cục không thể không được rớt xuống dưới. Phụ thân, người ở nơi nào? Y Nhi sợ lắm. . . . .

Đào mắt dần dần gần hoàng hôn, sắc trời lại chuẩn bị tối sầm xuống dưới. Trên con đường lớn, một cỗ xe ngựa xa hoa rộng lớn được kéo bởi bảy tám con ngựa trắng đang vjing vàng chạy tới. Lái xe là một đại hán cường tráng với nước da màu đen, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị không ngừng quát roi cho ngựa chạy đi, ngồi bên cạnh là một gã thư sinh áo xanh, trên mặt mang theo nụ cười ôn hoà. Bên trong xe ngựa còn có một người khác, hắn chẳng quan tâm bất cứ gì bên ngoài, cứ nhiên không coi ai ra gì nâng quyển sách lên xem.

“Thanh.” Bên trong xe có người gọi, thanh âm trầm thấp mang theo từ tính mê hoặc lòng người. Thư sinh kia nghe vậy cười tham tiến vào trong thùng xe, nói: “Chủ thượng, có gì phân phó?”

Được xưng là chủ thượng chính là một thanh niên cực kỳ tuấn tú, thoát nhìn xác nhận khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, trên thân mặc một bộ cẩm y thật tinh xảo, tóc đen thật dài tùy ý rối tung, trên tay bưng một chén ngọc lưu ly, liền sau đó đưa chén lên nhấp một hơi, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong mắt mang theo ánh nhìn ngạo nghễ thiên hạ đầy tà tứ, thuận miệng hỏi: “Còn bao lâu nữa thì đến Lạc Dương?”

Thư sinh hơi trầm giọng xuống, nói: “Còn nửa ngày nữa, trời tối liền có thể tới rồi. Chủ thượng nếu cảm thấy nhàm chán, ta liền dùng bỏ câu đưa tin trước kêu biệt quán cho khoái mã đem một số ca kĩ lại đây bồi ngài giải buồn.” Nói xong vừa cười nói: “Vốn đã kêu các nàng chuẩn bị tốt tiết mục, trước tiên biểu diễn cũng thành.”

“Không cần.” Thanh niên được xưng là chủ thượng xua tay, nói: “Không đi biệt quán, đêm nay trực tiếp đi Thư Dạ Hiền nhìn xem.”

“Dạ” Mặc dù không rõ chủ tử vì sao đột nhiên muốn đi Thư Dạ Hiền, thư sinh vẫn không hỏi nhiều, im lặng rời khỏi thùng xe.

Trong thùng xe lại khôi phục sự yên lặng, thanh niên tuấn tú trong nháy mắt sắc mặt có vẻ khó lường, tùy tay đem chén ngọc lưu ly ném ra ngoài cửa sổ, ven đường có người kinh hô, thanh niên lại ném ra một cái thủy tinh trần, tiếng kêu của đám người lại vang dội, đã muốn bắt đầu có người đuổi theo xe ngựa chạy.

Tùy tay ném ra vài món vật phẩm giá trị xa xỉ, ven đường rất nhiều người kêu lên vui mừng tranh nhau giành giật, thanh niên lại thờ dài.”Thực nhàm chán, quyền thế, tài phú, trên đời này, đã muốn tìm không thấy cái gì đó có thể làm cho ta lưu luyến.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đui)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Phong Nhã thông thả chấp tay sau lưng, chờ cho tú bà trên người đầy mùi son phấn ẻo lả rời đi, mới chậm rãi đi theo sau. Đang muốn lên lầu, liền nghe một trận ồn ào, có người hô: “Đến đây, đến đây.”

Phong Nhã xoay người, liền gặp hơn mười tiểu nam hài bị vài tên nô tài xua đuổi vào bên trong đại sảnh. Đứa nhỏ nhất còn không đến mười tuổi, lớn nhất bắt quá cũng mười bốn mười lăm tuổi, ở phía trước đại sảnh đứng thành một hàng, trên mặt tràn đầy sợ hãi.

Trong phòng khách, một nhóm người hoan hô lên vài tiếng rồi xông về phía trước, vây lấy mấy tiểu nam hài giành “nuôi nấng”. Đây là tiết mục hấp dẫn khách nhất của Thư Dạ Hiền ở Tương Dương thành: dạy dỗ.

Tìm được một cái đứa nhỏ dạy dỗ thành tiểu quan xuất sắc, trên tiêu chí phải mất mấy năm nhưng thật ra đó chỉ là việc nhỏ, cái khó là phải dạy cho thành thực. Ngoại trừ giọng nói nhắc nhở khi cần thiết nhất định phải biết cách dụ dỗ khách bên ngoài, phải biết khi nào liếc mắt một cái thì khơi dậy ham muốn của khách, khi lơ đãng thì cũng làm cho khách vui lòng, còn có kỹ thuật vận vẹo thân mình khi trên giường, cũng không thể làm cho khách nhản nại....Tất cả những điều này không chỉ bằng cái miệng là có thể học được. Thế là Thư Dạ Hiền liền có tiết mục đặc sắc nhất chính là “dạy dỗ”. Khách nhân có quyền lựa chọn cho mình bất cứ một nam hài nào để hầu hạ cho mình, có thể tùy ý mà động chạm, giáo huấn, nhưng không thể làm đến cuối cùng.

Hầu hết những nam hài mới tới đều rất không nghe lời, làm như thế không chỉ có thể đánh gục nhuệ khí của chúng, hơn nữa tiếp xúc được nhiều khách nhân, sau này bọn họ tự nhiên có thể hiểu được rất nhiều đồ vật này nọ, tương lai khi bắt đầu ra “làm việc” chính thức mới có thể ứng phó thành thạo với khách. Đồng thời thông qua tiết mục này còn giúp khách nhân có thêm cảm giác mới mẻ. Dù sao nếu đối với các tiểu quan đã thành thực, có kinh nghiệm lâu ngày cũng sẽ sinh ra nhàm chán, ngẫu nhiên có vài cái phản kháng của tiểu nam hài chẳng phải càng có hứng thú hơn sao?

Chỉ chớp lát các nam nhân liền tản ra, hơn mười danh tiểu nam hài đã bị những người đó nhanh tay đoạt đi, các nam hài la hét chói tai chân đá tay đánh, bị mấy nam nhân mập mạp hoặc khiêng trên vai hoặc ôm vào trong ngực mang về chỗ ngồi. Phong Nhã đôi mắt lạnh lùng nhìn mọi người tán đi, xoay người bước lên lầu. Xem người khác khóc để rồi mềm lòng, sau đó ra tay cứu loại chuyện ngu xuẩn này không tới phiên hắn làm, mặc kệ người khác hạnh phúc hay bất hạnh, cùng hắn không quan hệ.

Đi được hai bước, Phong Nhã dừng lại. Nghi hoặc nhìn về phía đại sảnh. Ở một góc sáng sủa tự nhiên còn đứng một người, hai tay nắm ở trước ngực, một mình đứng ở đằng kia lạnh run. Nhìn kỹ lại lần nữa, hắn liền hiểu rõ.

Nhìn đến cách ăn mặc của hắn có lẽ là đã được chuẩn bị rất kỹ lưỡng a, trên tóc còn lưu lại nước, trên vai cũng ướt sũng, nếu tới gần có thể nghe thấy mùi hương hoa, trên thân là một cái ti bào thuần trắng, ở mép tay áo bào là những hoa văn màu vàng được thêu rất tỉ mỉ cầu kì. Đáng tiếc, quần áo xinh đẹp là thế lại đem mặc trên người tiểu hài tử này thật sự là không chút nào thích hợp.

Tiểu nam hài này thân thể đơn bạc đến nỗi không còn gì có thể đơn bạc hơn, ti bào mềm mại mặc ở trên người chỉ có vẻ trống rỗng, ánh mắt rất lớn, lại không hề linh khí, nhìn về phía trước như nhìn vào một khoảng không mờ mịt, dù đã được sửa sang nhưng không thể che giấu khuôn mặt nhỏ gầy, thoát nhìn cũng biết là bị thiếu dinh dưỡng cực độ. Phong Nhã lắc đầu, khó trách không nam nhân nào chọn hắn. Bộ dáng chẳng ra gì, dáng người vừa nhỏ lại gầy, thoát nhìn còn có chút si ngốc, ở đây có rất nhiều tiểu quan xinh đẹp động lòng người, ai có thể để ý đến loại thứ phẩm này chứ.

Cách đó không xa mấy nam nhân thương lượng một chút, cuối cùng vẫn là có một nam nhân đi tới đem này tiểu nam hài ôm trở về vị trí. Phong Nhã thoáng chau mày, tiểu nam hài này quả nhiên là “Không giống người thường” a. Các tiểu nam hài khác không khóc thì kêu thét lên gây phản kháng làm cho các nam nhân không chế một cách khó khăn. Tuổi còn nhỏ, nếu muốn phản kháng thì chỉ còn cách là vừa khóc vừa la, nhưng tiểu nam hài này thì ngược lại, bị người khác ôm ở trên người lại ngồi im, tự nhiên một chút phản ứng đều không có, ngoan ngoãn ngồi ở trên thân nam nhân, lông mi thật dài không ngừng rung động.

Nam nhân kia cảm thấy không thú vị, liền đẩy tiểu nam hài ngã dài trên mặt đất, lớn giọng mắng: “Mẹ nó, chẳng khác nào ôm một khúc gỗ, sao mà hứng nổi.”

Một tiếng cũng không kêu lên, tiểu nam hài nằm trên mặt đất, nửa ngày mới có thể ngồi dậy, nhưng hắn không đi mà lui người lẳng lặng ngồi ở dưới chân

của nam nhân, cắn cắn ngón tay, bộ dáng lo lắng, sợ hãi nam nhân kia không chịu tiếp nhận hẳn. Người chung quanh nhìn không được đều nhìn về phía ấy. Nam nhân kia nóng nảy, giơ chân đá vào người nam hài làm hắn lại ngã lăn ra. “Mẹ nó, còn chưa dứt, vừa xâu lại vừa ngốc, có ma mới để ý người!”

“Ôi mẹ của ta a, vị đại gia này ngài thật sự là. . . . .” Tú bà Kiều Kiều kêu lên sợ hãi nắm lấy thắt lưng chạy tới, vuốt ve ngực của nam nhân cho hắn bớt giận, còn không quên cọ cọ đôi nhũ hoa vào mặt hắn. “Chu lão gia của ta, thỉnh ngài bớt giận a! Tiểu nam hài mới tới đây thôi, cái gì cũng đều không hiểu, sau này ta sẽ hảo hảo dạy hắn, khi đã dạy dỗ tốt rồi liền đem đến cho ngài bồi tội. Ngài xin bớt giận, xin bớt giận a. Ngọc nhi, còn không mau rót rượu hầu hạ Chu lão gia.”

Một tiểu quan nhanh chóng chạy tới ngồi cạnh Chu lão gia, ôm lấy cánh tay hắn nũng nịu. “Lão gia ngài đừng nóng giận, Ngọc nhi bồi ngài uống rượu.”

Chu lão gia nở một nụ cười đậm đàng vỗ vỗ khuôn mặt của Ngọc nhi: “Cũng là tiểu yêu tinh người khéo nịnh lại cực đáng yêu a.” Sau đó lại quát: “Còn không gọi hắn dứt đi!”

“A, đi ngay, đi ngay đây, ngài cứ từ từ mà thưởng thức vui vẻ! Ngọc nhi, hảo hảo hầu hạ Chu lão gia biết chưa!” Kiều Kiều miệng không ngừng nở nụ cười sau đó từ từ thối lui, lại đá vào người tiểu nam hài: “Còn không mau đứng lên.”

Chỉ nghe tiểu nam hài kia “hừ” nhẹ một tiếng rồi chậm rãi ngồi dậy, Phong Nhã lấy làm kinh ngạc. Đứa nhỏ này trên mặt rất thần nhiên, chẳng hề lộ ra nửa điểm khuất phục hay phần hận, ôm lấy bụng đau đón ngồi ở chỗ kia, trong mắt trông tròn mờ mịt, mang theo sợ hãi, không có một tia ẩn nhẫn, tựa hồ như bị đối đãi như thế đối với hắn đã là chuyện bình thường.

Tú bà nắm lấy cổ tay của hắn kéo hắn đứng lên, thấp giọng mắng: “Còn chưa chịu đứng lên, có phải muốn bị đánh nữa hay không?” Sau đó lôi hắn đi sên sệt.

Ai ngờ đứa bé kia cũng không chịu đi, vẻ mặt lo lắng nói: “Ta. . . . . Của ta. . . . .” Hắn là bị đánh rất đau đớn, cho nên có vẻ hồn hển, nói chuyện cũng không lưu loát.

Tú bà vẫn kéo hắn rời đi, mắng: “Ta cái gì mà ta, đi mau.”

Đứa bé kia quỳnh lên, cứ nhiên bắt lấy áo của Chu lão gia: “Không. . . . . Không đi. . . . . Phụ thân. . . . . Là phụ thân cho ta. . . . .”

“Người. . . .đứa nhỏ này!” Tú bà thấy sắc mặt Chu lão gia đen sạm lại, biết là sắp có chuyện chẳng lành, bèn cười gượng vài tiếng nói: “Ai da, tiểu hài tử này đúng là nghịch ngợm, Chu lão gia ngài từ từ vui vẻ, Ngọc nhi hảo hảo hầu hạ a!” Vừa nói vừa nắm lấy tay của tiểu hài tử giật mạnh lôi tuột hắn đi. Thật là bực mình, đứa nhỏ này dám chọc giận khách quen của nàng.

Chưa đi được vài bước, Chu lão gia lửa giận trong người chưa tiêu liền đuổi theo, tung ngay một cước vào eo của tiểu nam hài làm hắn ngã chúi về phía trước, lăn mấy vòng xuống mấy bậc thang, khi hắn ngẩng đầu lên đã thấy thái dương cháy ra tơ máu, đôi mắt mờ mịt nhìn về phía trước. Phong Nhã lúc này mới phát hiện, đứa nhỏ này, thì ra là một người mù.

Chu lão gia vẫn tiếp tục nhào tới, nắm lấy tóc của tiểu nam hài, mắng: “Mẹ nó, không hiểu quy củ, xem lão tử hôm nay giáo huấn người thế nào!”

Tú bà thét một tiếng chói tai, chạy lại ngăn hắn lại: “Chu lão gia a, xin ngài bớt giận! Hắn chỉ là một đứa nhỏ, chỉ là đứa nhỏ thôi a! Ngài không nên chấp nhất làm gì!”

“Khốn kiếp, nếu hôm nay lão tử không đem thằng nhãi con này đập nát thì ta sẽ không mang họ Chu!” Hai người hầu chạy lại giữ lấy đứa nhỏ, tóc của hắn bị giật đến độ muốn rách cả da đầu, hắn đau đớn ôm lấy đầu, cúi mặt “hừ” nhẹ một cái.

Thật sự là trò khôi hài! Phong Nhã hừ lạnh, xoay người lên lầu. Hắn không hề phát hiện hai mắt tiểu nam hài đang tỉnh mạch khi nghe thấy tiếng hừ của hắn mà chợt loé sáng lên.

Thình lình nghe một tiếng hét thảm, Phong Nhã quay đầu, vô cùng kinh ngạc khi thấy tiểu hài tử lúc này bị người ta đánh một cái phản ứng cũng không có, vậy mà giờ đây lại có vẻ hung hăng ôm lấy Chu lão gia, cắn chặt lấy cánh tay của hắn. Chu lão gia kêu rú thê thảm lên giống như một con lợn bị chọc tiết, máu từ vết cắn không ngừng chảy ra, mọi người nhìn thấy nhất thời đều ngây dại. Ai cũng rất bất ngờ khi thấy đứa nhỏ giống như chẳng có chút phản ứng gì lại đột nhiên làm nên cái việc tài trời kia.

Tú bà là người đầu tiên kịp phản ứng, lại là một tiếng thét chói tai, chạy tới muốn đẩy tiểu nam hài ra: “Người đang làm cái gì vậy, muốn chết hả? Người đâu, mau tới đây lôi hắn ra!”

Mấy tên nô tài mới vừa rồi còn ngây người ra đứng xem, nghe tiếng hét liền giật nảy người chạy vọt lên, thật vất vả mới có thể lôi tiểu nam hài ra. Tiểu nam hài cố sống cố chết giãy giụa để thoát khỏi sự bắt ép của mấy tên gia nô, nghiêng ngả lao đao chạy lên cầu thang, ôm lấy cổ của Phong Nhã đang đứng một cách ngây ngốc, sững sờ, kêu lên: “Cha. . . . . Phụ thân. . . . .”

Bị bất ngờ làm Phong Nhã không kịp phản ứng, chậm rãi cúi đầu, lúc này trong lòng hắn dường như không còn là một tiểu hài tử chất phát, nhát gan nữa. Đang ôm lấy hắn là một tiểu nam hài thân hình gầy teo, khuôn mặt nho nhỏ, nụ cười vô cùng xán lạn, đôi con ngươi mờ mịt giờ đây như tràn đầy ánh sáng, nước mắt chậm rãi theo khoeo mắt chảy ra, rơi trên mặt đất!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Bị bắt ngờ làm Phong Nhã không kịp phản ứng, chậm rãi cúi đầu, lúc này trong lòng hắn dường như không còn là một tiểu hài tử chất phát, nhát gan nữa. Đang ôm lấy hắn là một tiểu nam hài thân hình gầy teo, khuôn mặt nhỏ nhỏ, nụ cười vô cùng xán lạn, đôi con ngươi mờ mờ giờ đây như tràn đầy ánh sáng, nước mắt chậm rãi theo khoé mắt chảy ra, rơi trên mặt đất!

“Àn. . . . . Phụ thân. . . . .” Tiểu nam hài một tay ôm chặt Phong Nhã, một tay kia xoa xoa khoé mắt, mang theo nụ cười vui vào trong lòng ngực của hắn.

Phong Nhã cảm thấy chán ghét, đang muốn đẩy hắn ra, lại nghe tiểu nam hài vui vẻ nói: “Ngươi không có việc gì. . . . . Thật tốt quá!” Phong Nhã thoáng giật mình, hai tay không tự giác buông xuống, chỉ nghe giọng nói non nớt của tiểu nam hài ở trước ngực hắn vang lên: “Cha... không thấy cha . . . . Y Nhi thật lo lắng. . . . . Bọn họ nói. . . . . Nghe lời có thể nhìn thấy phụ thân. . . . . Y Nhi. . . . . Có nghe lời a. . . . .” Y Ân ngẩng đầu, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng vuốt ve khuôn mặt phụ thân, cười đến an tâm: “Phụ thân không có việc gì. . . . . Thật tốt quá!” Lại vui vào trong lòng ngực phụ thân, thật sâu ngửi một hơi. A, mùi vị của phụ thân, phải nhớ thật kỹ, Y Nhi không bao giờ . . . phải xa phụ thân nữa.

“Ngươi không có việc gì, thật tốt quá!”

“Ngu ngốc, không nên làm ta sợ a!”

Phong Nhã hoảng hốt, nhớ tới thật lâu thật lâu trước kia, có một thiếu niên cũng với vẻ mặt lo lắng đối với hắn nói qua những lời này. Chỉ mới chớp mắt cảnh còn người mất, rốt cuộc không còn ai hỏi qua hắn sống có tốt hay không? Hắn trở thành người đứng đầu ngàn điện, trong chốn giang hồ được xem như là bọn tà ma ngoại đạo. Các bộ hạ chỉ biết kính ngưỡng hắn, đi theo hắn. Những lời xu nịnh, ngưỡng mộ cùng những lời mắng nhiếc, nguyên rủa lúc nào cũng vang lên bên tai, chưa bao giờ nghe qua những lời quan tâm thật lòng đến vậy.

“Mẹ nó, cái thằng nhãi con khốn kiếp, dám cản ta, lão tử hôm nay phải đánh chết ngươi!” Kia Chu lão gia lại vọt lên, túm lấy tóc Y Ân kéo mạnh. Y Ân đau đớn kêu lên, hắn bị kéo khỏi người Phong Nhã.

Chu lão gia nhe răng cười, trong lòng oán hận tính kế để mà trừng trị tên tiểu quỷ đã làm cho hắn mất hết mặt mũi. Chợt một bóng người nhoáng lên một cái, đã thấy một nam tử tuấn mỹ vận cẩm y màu lam đứng ngay ở trước mặt hắn.

Nam nhân lạnh lùng cười, Chu lão gia chợt cảm thấy cổ tay một trận đau nhói. Nam tử chẳng biết từ lúc nào đã bắt lấy cổ tay của hắn, hung hăng siết mạnh.

“Ôi, ôi, đau chết ta rồi ! Buông tay, mau buông tay!” Chu lão gia đau đớn kêu to, chân mềm nhũn quỵ trên mặt đất, xương tay truyền đến tiếng răng rắc quái dị nghe đến rợn người. Chu lão gia sắc mặt trắng bệch, đau đến thanh âm đều thay đổi.”Đại gia, đại gia, ngài tha tiểu nhân, cầu ngài, tha tiểu nhân. . . .” Nói đến đâu nước mắt chảy dài đến đó.

Phong Nhã hừ lạnh, buông tay ra, Chu lão gia lập tức buông mình nằm dài trên mặt đất, mặc cho mấy tên gia nô chạy tới đem hắn giúp đỡ đi xuống.

Phong Nhã xoay người, nói nhỏ một tiếng: “Đi.” Lên lầu vài bước, dừng lại, phát hiện tên tiểu tử kia vì không nhìn thấy nên chẳng theo kịp, ngây ngô đứng ở nơi đó.

Lại quay xuống lầu, nhìn qua thân hình nhỏ bé, hắn dễ dàng ôm lấy Y Ân vào trong lòng ngực, lên lầu. Thanh ở một bên nói: “Hãy để cho thuộc hạ. . . .”

“Không cần.” Phong Nhã cự tuyệt. Hắn cũng rất ngạc nhiên, không sao lý giải được từ trước đến nay bản thân rất ưa sạch sẽ, vậy mà tại sao lại không ghét tiểu nam hài bẩn như vậy.

Đang chú tâm với những suy nghĩ trong đầu nên Phong Nhã không phát hiện tiểu hài tử mà hắn đang ôm trong lòng ngực lúc này có vẻ mặt cùng bộ dáng sợ hãi, luống cuống đến nhường nào.

Không đúng, không đúng, không phải phụ thân, người này không phải phụ thân! Tuy rằng giọng nói cùng hương vị trên người đều rất giống, nhưng mà vẫn không đúng, người này cùng với phụ thân vẫn là không giống nhau!

Phải làm sao đây? Phải làm sao đây? Y Nhi, Y Nhi nhận sai người rồi! Còn phụ thân. . . . . Phụ thân đang ở nơi nào. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Phải làm sao đây? Phải làm sao đây? Y Nhi, Y Nhi nhận sai người rồi! Còn phụ thân. . . . . Phụ thân đang ở nơi nào. . . . .

Y Ân sợ hãi, mặc cho nước mắt lại rơi xuống. Hắn nhớ tới những người đó trước đây đã từng nói, chỉ cần nghe lời thì mới cho hắn gặp phụ thân, hiện tại Y Nhi không ngoan, có phải hay không sẽ không còn gặp phụ thân nữa?

Chính là, chính là. . . . . Y Ân cắn cắn môi dưới, khóc thút thít, có điểm không thở nổi. Y Nhi, Y Nhi vừa rồi đều có nghe lời a! Y Nhi thật biết điều lại rất nghe lời, nếu không, nếu không phải nghe được giọng nói của phụ thân, Y Nhi, Y Nhi cũng sẽ không cần người a. . . . . Bởi vì, bởi vì người kia nắm tóc Y Nhi, không cho Y Nhi đi tìm phụ thân thôi. . . . . Y Nhi. . . . . Chỉ là muốn ở cùng một chỗ với phụ thân. . . . .

Tên tiểu tử ngốc nghếch khóc thật lợi hại, Phong Nhã cúi đầu nhìn, nhủ vậy. Vừa rồi bị đánh đau đến như vậy hắn cũng không khóc, bây giờ thì không biết khóc vì cái gì? Chẳng lẽ là muốn làm cho mình thương hại hắn? Không có khả năng, tiểu quỷ này chỉ là một tên ngốc tử, không có tà tâm như thế, vậy hắn khóc thê thảm như vậy để làm gì chứ?

Đang lúc trong đầu Phong Nhã đầy nghi vấn thì tiểu ngốc tử lại bắt đầu động đậy, càng không ngừng giãy giụa để thoát ra khỏi vòng tay ôm ấp của hắn.” Phụ thân. . . . . Phụ thân. . . . . Của ta. . . . . Quần áo. . . . . Cho ta. . . . .”

“Người muốn làm cái gì?” Phong Nhã không kiên nhẫn, quát lớn. Lần đầu có người được hắn ôm vào trong ngực còn muốn giãy giụa rời đi. Bình thường người thị thiếp nào nằm trong lòng ngực hắn đều mê đắm, dính chặt không buông. Tuy rằng so với lúc này là hai tình huống hoàn toàn khác nhau, nhưng tên ngốc tử này quả thật là “Không coi ai ra gì” làm cho Phong Nhã cực kỳ khó chịu, lại siết chặt cánh tay, đem hắn ép chặt trong lòng ngực

“Ta. . . . . Ta. . . . .” Y Ân nghe tiếng quát làm cho hắn sợ tới mức không dám động. Hắn thiên tính nhát gan, vừa rồi cả gan cần người cũng là do lo lắng, hiện tại nhớ lại còn lo sợ không thôi, sao còn dám phản kháng nữa. Nhưng mà, chính là. . . . .” Quần áo. . . . .” Phụ thân cấp cho Y Nhi quần áo. . . . . Y Nhi nghe lời liền trả lại cho Y Nhi. . . . . Y Nhi không nghe lời. . . . . Quần áo phải làm sao đây?

“Phòng ở nơi nào?” Phong Nhã hừ lạnh, mặc kệ hắn. Tú bà Kiều Kiều vội vàng chạy lên phía trước, uốn éo thân người dẫn đường, thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía sau nhìn trộm. Phong Nhã công tử này thoát nhìn là một người ngạo khí ngất trời, sao có thể cư nhiên đối đãi tốt với tiểu hài tử dơ bẩn lại thêm trí lực có vấn đề như vậy a? Lần trước hắn tới đây, toàn bộ tiểu quan trong quán đều phải đi hầu hạ hắn, cũng chưa một ai có thể làm cho hắn để mắt tới, hôm nay chẳng biết xảy ra chuyện gì? Ai nha, hay là kỳ thật hắn thích chính là loại hình này? Vậy khó trách ! Thư Dạ Hiền tiểu quan người nào mà không thông minh, lanh lợi, hấp dẫn động lòng người, loại này vừa ngu xuẩn lại ngốc nghếch thật đúng là chưa từng có.

Tú bà Kiều Kiều một bên suy nghĩ là có nên hay không “tuyển” thêm vài tên tiểu quan vụng về về, một bên mở ra lều hai chữ thiên hào Nhã phòng. À đứng bên ngoài cười cười, nhìn Phong Nhã đi vào, trực tiếp ôm tiểu hài tử dốt nát kia cùng nhau ngồi vào ghế gỗ lim, lập tức hai mắt ả tròn to lên, trong lòng liền quyết định phải tìm vài tiểu hài tử ngây ngốc đem về.

Kỳ thật Phong Nhã rất muốn đem tên ngốc tiểu tử này buông ra, nhưng nhóc con này đã khóc đến không còn sức lực, mềm nhũn ngồi phịch ở trên tay hắn, chẳng biết tại sao hắn không nghĩ là sẽ giao cho người khác bế, ngẩng lên dù sao ôm hắn cũng thấy thoải mái lắm, không đến nỗi nào.

Tiểu ngốc tử vẫn không quên “hức...hức” nhắc tới: “Quần áo. . . . . Phụ thân. . . . . Quần áo. . . . .”

Phong Nhã nhủ vậy, không kiên nhẫn hỏi: “Hắn nói cái gì quần áo?”

Tú bà sùng sốt một chút, cũng chẳng hiểu gì mấy, ậm ừ trong cổ họng: “Ngài chờ, ta đi hỏi một chút, sẽ đến ngay.”

Chỉ chốc lát tú bà đã trở lại, trên tay cầm theo một cái áo choàng màu đen, vừa đi vừa che lại mũi. “Ôi, cái này thật sự là. . . . .”

Phong Nhã cũng nhịn không được che mũi, cái áo choàng kia làm cho tính ưa sạch sẽ của hắn thật là không sao chịu nổi, hắn thấy không thoải mái.

Tiểu Đông Tây lại giống như là nhặt được bảo vật, vui mừng kêu lên rồi vươn tay đoạt lấy áo choàng ôm vào trong ngực. Đây là vật mà phụ thân lưu lại cho Y Nhi, là bảo bối của Y Nhi.

Mới vừa ôm lấy áo choàng, bụng hắn lại kêu càu nhàu lên. Y Ân không một chút tự giác, dù sao đói bụng cũng chỉ là chuyện thường, những người khác cũng không lấy gì làm lạ. Thanh cùng với Long Nhất vội vàng đi ra ngoài thu xếp đồ ăn. Chủ thượng hành vi hôm nay rất kỳ quái, thân là bộ hạ tốt nhất vẫn là ít nghe ít xem. Kiều Kiều cũng hạ thấp người đi ra ngoài, không quên khóa kỹ cánh cửa.

Trong phòng chỉ còn hai người, Phong Nhã lạnh lùng nhìn tiểu ngốc tử ôm lấy cái áo choàng dơ bẩn cười một cách vui vẻ, không hiểu sao trong lòng hắn thấy mất kiên nhẫn. Tùy tay lấy một cái bánh hoa quế ở trên bàn đặt vào tay tiểu ngốc tử, tiểu hài tử đang ngo ngoe từ lập tức kinh ngạc buông áo choàng ra, đưa cái bánh hoa quế lên mũi ngửi, liếc miệng nuốt nước miếng. Rồi mới nhẹ nhàng đem bánh hoa quế cánh hoa chia thành hai nửa, một nửa đặt ở áo choàng, thật cẩn thận bọc lại.

“Ngu ngốc, người mù a? Người có biết hay không vật kia có bao nhiêu bản. . . .” Phong Nhã một trận chán ghét, cao giọng mắng.

Đột nhiên miệng hắn bị tắc, tiểu ngốc tử kia cầm trên tay một nửa cái bánh hoa quế ấn vào miệng hắn. Tiểu ngốc tử nở một nụ cười “ngốc chưa từng thấy”, hỏi: “Ăn ngon không?”

Phong Nhã trừng mắt, xem tiểu ngốc tử liếm liếm ngón tay còn dính lại một ít bột bánh, cuối cùng chặc lưỡi, rồi lại liếm liếm môi, ôm lấy áo choàng chui

xuống dưới bàn.

“Này, người làm gì vậy?” Phong Nhã xúc miếng khăn trải bàn lên, nhìn thấy tiểu ngọc từ cự nhiên ôm lấy áo choàng cuộn mình trên mặt đất. Nghe được câu hỏi của hắn, tiểu ngọc từ ngẩng đầu lên, như đang trấn an một đứa trẻ nói: “Không đủ ăn sao? Đã không còn a! Cái này phải để lại cho phụ thân, người không có thể ăn!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nãi Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

“Này, người làm gì vậy?” Phong Nhã xúc miếng khăn trải bàn lên, nhìn thấy tiểu ngọc từ cự nhiên ôm lấy áo choàng cuộn mình trên mặt đất. Nghe được câu hỏi của hắn, tiểu ngọc từ ngẩng đầu lên, như đang trấn an một đứa trẻ nói: “Không đủ ăn sao? Đã không còn a! Cái này phải để lại cho phụ thân, người không có thể ăn!”

“Ta ăn. . . . .?” Phong Nhã chán nản, hắn vào lúc nào đã trở thành kẻ lưu lạc phải nhờ tiểu ngọc từ kia cho miếng ăn đỡ đói chứ? Thật muốn đem tên tiểu quý chẳng chút hiểu biết này đánh cho một trận cho hắn sáng mắt ra, chỉ là một khối điểm tâm mà thôi, hắn đường đường giáo chủ ma giáo ngàn điện mà lại để vào trong mắt sao. . . Không đúng! Phong Nhã ngưng, nhớ lại lời nói lúc này của tiểu ngọc từ, liền hỏi: “Người chỉ cho ta ăn một chút này thôi sao?”

“Ân.” Y Ân đương nhiên gật đầu, nhưng hắn vẫn có điểm lo lắng chui ra khỏi bàn, sờ lấy Phong Nhã hỏi: “Còn đói sao?” Rồi mới ôm lấy hắn, đầu gối lên trên vai hắn, sợ hãi nói: “Thật xin lỗi a! Y Nhi, Y Nhi phải để lại cho phụ thân. . . . . Lần tới, lần tới Y Nhi đều cho người!” Nhưng mà lần tới phải bao lâu a? Y Ân lo lắng nghĩ.

Trước khi bị người xấu bắt đi, hắn chỉ ăn có một chút cơm, sau đó bên cạnh lúc nào cũng là mùi vị hôi thối ghê tởm, còn có rất nhiều con vật lông lá gì đó cứ chui tới chui lui trên người, còn cắn Y Nhi, làm hắn sợ tới mức không dám ăn cơm không dám ngủ, cảm giác hình như đã rất lâu rất lâu rồi chưa ăn a? Sau đó Y Nhi được cho tắm rửa và cũng được cho ăn, nhưng chỉ ăn vội vàng vàng được mấy miếng đã bị đẩy ngã. . . Y Ân sắc mặt càng lúc càng tỏ ra khổ sở. Y Nhi đã được nếm qua một ít đồ vật này nọ! Mặc kệ mẫu thân trước đây như thế nào, chỉ là hiện tại dường như Y Nhi đã rất lâu rồi mới được ăn, lần tới không biết phải đợi bao lâu mới có thể có ăn? Nhưng mà, nhưng mà. . . Người này nói hắn đói a! Đói bụng thật là khổ sở! Y Ân đau lòng nghĩ, bàn tay không tự giác sờ vào dạ dày đang co rút một cách đau đớn.

Buông hắn ra, Y Ân bỏ lại sờ soạng áo choàng của phụ thân. Do dự một lát rồi mở ra, khuôn mặt u sầu. Còn có một chút thức ăn, phải làm sao đây? Y Nhi nghĩ muốn để dành lại cho phụ thân! Không biết phụ thân có phải hay không cũng giống Y Nhi bị người xấu bắt được? Nếu phụ thân cũng chưa ăn cơm thì sao? Y Nhi phải chuẩn bị tốt thức ăn để cấp cho phụ thân! Nhưng mà. . . . . Người này đang đói bụng. . . . .

Tiểu ngọc từ trên mặt biểu tình thật sự rất rõ ràng, chắc chắn là hắn đã xem mình như một tên khát cái bị bỏ đói lâu ngày chưa được ăn cơm. Phong Nhã lại không có biện pháp tức giận. Vừa rồi hắn đã bắt mạch cho tiểu ngọc từ, mạch tượng hắn suy yếu hẳn là có ít nhất ba ngày không ăn gì, lại nghĩ đến lúc này chỉ có một ít thức ăn, vậy mà hắn lại chia cho mình phân nửa, thế thì còn có cái gì để ăn đâu? Có đôi khi, một chút chuyện nhỏ nhoi cũng có thể có rất nhiều phản ứng khác nhau.

Nhìn Tiểu Đông Tây phiền não sau một lúc do dự, cuối cùng cũng quyết định đem một nửa khối bánh hoa quế đưa cho hắn. “Ăn đi, ăn sẽ không đói bụng!”

Phong Nhã mỉm cười, cầm tay hắn cẩn thận lấy miếng bánh, rồi mới xem Tiểu Đông Tây vẻ mặt thương tiếc ôm lấy áo choàng nói: “Phụ thân, thật xin lỗi.” Miệng mang theo hương vị ngọt ngào của món điểm tâm, hắn nuốt đến đâu, cái cảm giác ngọt ngào kia trôi theo đến đó, rồi lặng lẽ chảy dài vào con tim của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nãi Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Sau một phen mới đưa Tiểu Đông Tây ngồi trở lại trên ghế, Phong Nhã vỗ vỗ hắn, lại lấy một khối bánh đậu xanh đặt vào bên miệng hắn. “Yên tâm đi, còn nhiều lắm, sẽ đủ cho người ăn no.”

Nghe thấy hương vị ngọt ngào xông lên mũi, Y Ân liếc miệng nuốt nước miếng, rồi mới nhỏ nhỏ giọng hỏi: “Cái kia. . . . . Mẫu thân của người có hung hăng không?”

“Mẫu thân?” Phong Nhã nhú mày, tiểu quý này không lẽ còn muốn chứa một khối cho mẫu thân hân? “Nàng sớm đã chết.” Có quý mới còn nhớ nàng có hung hăng hay là không.

“Kia. . . . . Kia. . . . .” Y Ân đại khái hiểu được chết là như thế nào, cắn cắn môi sợ hãi hỏi: “Ăn nhiều một chút, nàng sẽ không tức giận a?”

Đệ đệ từng nói qua, đã chết chính là mất, nếu mẫu thân qua đời, vậy có phải hay không có thể ăn nhiều một chút a? Trước kia lúc ở nhà Y Nhi nếu có thể ăn ít liền tận lực ăn ít, chỉ sợ làm cho mẫu thân mất hứng. Chính là Y Nhi hiện tại thật đói, phụ thân cùng mẫu thân lại qua đời, người này nói có thể ăn. . . . . Kia Y Nhi, ăn nhiều một chút được không?

“Ta nói cho ngươi ăn ngươi liền ăn, bất kể nàng có tức giận hay không?” Phong Nhã chửi nhỏ, đem cả khối bánh đậu xanh nhét vào miệng hân.

“Ăn. . . . . Ăn. . . . .” Y Ân hoảng sợ, cả miệng đều là điểm tâm, thực vất vả mới nuốt xuống hết. Phong Nhã mỉm cười cho hân uống một miệng trà. “Ăn chậm một chút, không ai giành ăn với ngươi đâu!”

“Ăn. . . . .” Y Nhi mới không có. Y Ân uống ngụm trà, cuối cùng cũng nuốt xong miếng bánh đậu xanh, hô một hơi, lại a một tiếng, ngẩng đầu lo lắng hỏi Phong Nhã đang ôm lấy hân: “Ngươi có đói bụng không?” Thực kém cỏi, Y Nhi chỉ lo ăn một mình, quên người này đang rất đói bụng!

Phong Nhã nhìn trước mắt thấy Tiểu Đông Tây cắn cắn môi dưới, vẻ mặt ảo não lo lắng, nhìn không được cúi đầu cắn lấy cái miệng nhuận hồng nhỏ nhắn. Y Ân kinh hô, có cái gì đó ẩm ướt, mềm mại xông vào trong miệng không ngừng lúng lúng. “Ăn. . . . Y Nhi. . . . . Không có. . . . .” Đồ vật này nó đều đã bị Y Nhi ăn sạch rồi, miệng đã không có a!

Y Ân để mặc hân, nghĩ muốn giải thích, lưỡi lại bị hút và bị quấn lấy. Sau một lúc lâu, Phong Nhã mới buông ra, Y Ân thở hắt hắt, sắc mặt đỏ hồng, hơi thở gấp gấp, ánh mắt hấp háy mang theo vẻ mặt áy náy, nói: “Thật xin lỗi a, miệng đã không có, ta đều ăn xong rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Phong Nhã cúi đầu cười rộ lên, đem Y Ân ép chặt trong lòng ngực, hân cười đến độ cả ngực đều run lên. Y Ân lo sợ nghi hoặc, người này tìm không thấy thức ăn sao vậy còn cười a? Không phải hân là nên khóc sao? Hay là bởi vì quá khó khăn mà ngay cả khóc cũng không làm được?

Hai tay quàng lên cổ Phong Nhã đưa hân kéo xuống, Y Ân hơi rướn người lên đem môi mình dán vào môi hân, lưỡi vói vào trong miệng hân. Tuy rằng không có ăn được nhưng trong miệng vẫn còn lưu lại hương vị ngọt ngào, ít nhiều cũng nên cho hân nếm thử một chút. Phong Nhã ngơ ngẩn, trong mắt tựa hồ như có lửa, ôm lấy Y Ân, khẽ cắn vào lưỡi hân, hung hăng hút lấy. Y Ân không thở nổi, nức nở đẩy hân ra. Phong Nhã thoáng buông ra, chờ cho Y Ân thở một cái, lại cắn vào môi hân, cái lưỡi luồn qua kẽ răng xông vào trong miệng, không ngừng lúng lúng, quần quýt không thôi.

Thật vất vả hai người mới buông nhau ra, Y Ân thật vất vả thở gấp gấp, nghe được Phong Nhã giọng trên đầu nói: “Mùi vị không tệ.”

Ngây ngốc tươi cười, Y Ân cắn đầu lưỡi hỏi: “Đúng không? Hảo ngọt, sau này phải lưu cho chính mình ăn a!” Bằng không Y Nhi sẽ rất áy náy, bởi vì chính mình tham ăn để cho người khác đói bụng. A, đầu lưỡi rất mềm, hân cắn dùng lực rất tốt, nhất định là rất đói bụng.

Phong Nhã mỉm cười, lại cúi xuống cắn môi hân một cái, rồi ngẩng đầu lên, nói: “Vào đi.”

“Vâng” Thanh ở bên ngoài đang đợi, nghe được mệnh lệnh liền đi vào, thấy tiểu luyện đồng kia vẫn ngoan ngoãn ngồi ở trong lòng ngực chủ thượng, mà chủ thượng trên mặt cư nhiên dần theo nụ cười thật thản nhiên, hai người trong lúc đó giống như đồng dạng, nhưng mà cảm giác chung tựa hồ có cái gì đó bất đồng?

“Thanh!” Thành linh nghe chủ thượng gọi hân, Thanh rất nhanh lấy lại tinh thần, gấp chủ thượng cư nhiên thật ôn hòa cười hỏi: “Đồ ăn làm xong hết chưa?” Chẳng biết tại sao Thanh liền rùng mình một cái, vội nói: “Vâng, chủ thượng chờ một chút.” Sau đó quay ra gọi bọn thị nữ đem thức ăn vào, sắc mặt cực không tốt. Bất quá chỉ mới liếc mắt nhìn tiểu luyện đồng kia một cái, chủ thượng cư nhiên liền phát hỏa, thoạt nhìn không ổn a!

Bàn ăn được dọn ra, hương vị thức ăn nhẹ nhàng lan toả khắp phòng. Y Ân nhìn không được thật mạnh nuốt nước miếng, kinh hô: “Thơm quá!”

Phong Nhã gấp một miếng thịt đến khóe miệng hân, Y Ân lại lắc đầu, đưa tay của hân đẩy ngược lên trên: “Cho ngươi ăn, Y Nhi no rồi.” Y Ân cơ bản chưa từng biết qua “ăn no” là như thế nào, nhưng hân biết sau khi ăn xong bất cứ thứ gì đều phải nói là đã ăn no, bằng không mẫu thân sẽ không vui.

Phong Nhã nhú mày, mắng: “Ngươi điên à, chỉ ăn có một cái bánh mà đã kêu ăn no là sao?” Vừa nói vừa ấn miếng thịt trong tay vào miệng của hân, còn nghe hân kêu lâu lâu trong miệng

Y Ân rút lui, biết hân là tức giận, rồi lại không biết hân vì sao tức giận, chỉ sợ hãi nói: “Y Nhi. . . . . Thật đã ăn no rồi.” Phụ thân cùng mẫu thân đều không có ở đây, nên không ai nói cho Y Nhi biết có thể ăn nhiều hay ít. Tuy rằng vừa rồi rất đói bụng có nghĩ tới phải ăn nhiều một chút, hiện tại đã được ăn một chút rồi, đầu óc liền tỉnh táo lại. Nhớ tới mẫu thân, làm sao còn dám tái ăn. Thứ này, có thể ngon không thua gì món ăn mà phụ thân đã từng uy Y

Nhi a, như vậy cũng là một món ăn ngon, quá nguy hiểm. Huống hồ người này lại đang đói như thế. . . . .

Y Ân nghĩ như thế nên nhỏ nhỏ giọng nhắc nhở hân: “Cái kia. . . . . Không thể ăn nhiều a. . . . .” Bằng không có thể làm cho người khác chán ghét.

Phong Nhã hừ lạnh, Tiểu Đông Tây này thật là, chỉ là một chút đồ ăn mà đã làm ra bộ dáng cẩn thận như thế, nhìn thật sự chướng mắt. Ôm hân vào trong ngực, đem áo choàng vớt sang một bên, hung hăng mắng: “Ta thật muốn nhìn một chút, đến tội cùng là loại hỗn đản nào đã dưỡng người ra thành ngu ngốc như thế này. Người đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiếu Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Phong Nhã lời còn chưa dứt, bọn thị nữ hầu hạ một bên liền tranh nhau xông vào, ai cũng muốn là người vào trước, dùng ánh mắt ôn nhu nhất có thể cũng như giọng nói ngọt ngào nhất từng có đồng thanh hỏi: “Nhã công tử xin cứ phân phó!”

Phong Nhã chán ghét đích khoát tay chặn lại: “Đều đi xuống cho ta, đem tú bà kêu lên đây.”

Bọn thị nữ nhìn nhau liếc mắt một cái, đều mang vẻ mặt kinh ngạc cùng không cam lòng, đôi môi đỏ mọng cong lên, chậm rãi lui xuống. Nhưng còn có một người không cam lòng rồi đi như vậy, hơi nghiêng thân một chút cúi đầu xuống, đôi nhũ hoa phập phồng thoáng lộ ra, nhẹ giọng hỏi: “Không biết Nhã công tử còn có gì phân phó?”

“Im lặng!” Phong Nhã quát. Á thị nữ cả kinh, chỉ thấy Phong Nhã đang ra sức khống chế tên tiểu luyện đồng đang giãy giụa không ngừng trong lòng ngực hân, hân hân nói: “Người ngoan ngoãn ngồi im cho ta.”

“Phụ thân. . . . Quần áo. . . . .” Tiểu luyện đồng thấp giọng nói, nghe giống như tiếng mèo kêu. Trong mắt rung rung những lệ, căn môi không dám khóc, cứ liên tục giãy giụa muốn tuột xuống đùi của Nhã công tử, lại bị Nhã công tử ấn trở lại vào trong lòng ngực, hân liền chôn mặt ở vạt áo, khóc thút thít không ngừng. Hừ, bộ dáng thật xấu, muốn học hoa lệ đậm mưa, còn kém xa lắm. Thật không rõ Nhã công tử vì sao lại có thể đối xử tốt với tên tiểu luyện đồng vừa xấu lại vừa chướng mắt này.

Thị nữ tức giận bất bình nhìn chăm chú vào tiểu luyện đồng, hạ quyết tâm chờ Nhã công tử rời đi sẽ hảo hảo dạy dỗ lại hân. Tầm mắt đột nhiên bị một gã thư sinh áo xanh ngăn trở, thư sinh nhả nhận kia lấy quạt ngăn ngang hành lễ, hỏi: “Người là người nào?”

“Tiểu nữ là Liên Vận.” Biết hân là người hầu cận của Nhã công tử, thị nữ không dám chậm trễ, vội vàng nói: “Hai tháng trước Nhã công tử đến Thư Dạ Hiên, Liên Vận chính là người đã ở bên cạnh hầu rượu.” Nhớ tới tình cảnh được gặp người này vào hai tháng trước, Liên Vận liền không khỏi sòng mắt mê mang.

Ngày đó, một nam nhân tuấn dật phi phàm, vận bạch y từ ngoài cửa đình bước vào, phong thái ung dung, nàng liền ngây ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiếu Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 18

Ngày đó, một nam nhân tuấn dật phi phàm, vận bạch y từ ngoài cửa đình bước vào, phong thái ung dung, nàng liền ngây ngốc.

Chỉ lạnh lùng một câu: “Ta muốn bao hết nơi này”, các lão gia thường ngày đường hoàng ương ngạnh cư nhiên không người nào dám phản đối, tất cả đều im lặng đứng dậy rồi đi. Tú bà mừng như điên đưa tới tất cả quan linh vũ kỹ tư sắc bất phàm, nàng là người có nữ mạo lạnh lợi có thể hầu hạ một bên, bởi vậy, trong lòng không ngừng tự kiêu. Đối mặt với cả phòng tuyệt sắc dung mạo, hân lại chỉ lạnh nhạt một câu “Không tồi”, liền phi thân rồi đi, cả phòng ngân phiếu rơi như sao, mọi người điên cuồng tranh nhau nhặt lấy, trong mắt nàng, lại chỉ mãi nhìn theo bóng dáng màu trắng kia.

Trăm vạn ngân lượng, lại không vì ca múa hương diễm, người đẹp như hoa; lại không để ý tới son phấn hài vị, cả phòng món ngon. Lại chỉ uống một ly rượu do từ tay nàng dâng kính, đó là trăm vạn phần thưởng ngàn đời với nàng. Từ đó trái tim cô gái không ngừng mơ mộng, tơ tưởng với mối tình đơn phương: hân nói “không tồi” là muốn nói tới rượu hay người?

“Leng keng ——”

Một tiếng động thật lớn làm cô gái xinh đẹp dứt khỏi dòng hồi tưởng, Liên Vận ngẩng đầu, gặp tiểu luyện đồng kia cư nhiên đá ngã cái ghế dựa. Nhã

công tử lại ôm chầm lấy hân hân: “Xứng đáng, nhìn không thấy còn quấy đạp lung tung, cho người đau chết luôn.” Một bên mắng, một bên lại xoa xoa cái chân sưng đỏ của nó.

Mà tiểu luyện đồng ngu xuẩn kia cư nhiên không biết cảm ơn, còn không ngừng muốn tránh thoát Nhã công tử, miệng khóc lóc kêu “Người xấu”, lại tiếp tục muốn từ trên đùi Nhã công tử trượt xuống dưới.

“Thật sự là không biết cảm ơn.” Liên Vận lầm bầm trong miệng, tầm mắt nhìn xuống phía dưới, liền nhìn thấy dưới chân Nhã công tử có một đồng vải màu đen rách rưới, kinh hô: “Ai nha, sao lại có thứ này ở đây?” Cái loại quần thiu như thế này sao có xuất hiện bên cạnh Nhã công tử chứ? Chắc chắn là của tên tiểu luyện đồng kia rồi.

Liên vận trong mắt chỉ nhìn thấy mỗi Nhã công tử, thậm chí phải làm cho Nhã công tử chú ý tới mình, thế là liền vòng qua Thanh hương Nhã công tử đi đến. Kia tùy tùng cười lạnh, trong mắt mang theo âm lệ, nàng không để ý tới. Chỉ cần có thể được Nhã công tử ưu ái, tương lai có thể thành chúa mẫu, đến lúc đó một cái bát mần nhỏ của tùy tùng, nàng chẳng lẽ còn áp không được sao?

Tới gần Nhã công tử, Liên Vận hơi cúi thân, bộ dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng nhưng cũng không kém phần mềm mại đáng yêu. Vừa rồi quá mức vội vàng nên có chút mất lý trí, nữ nhân tuy rằng quan trọng nhất vẫn là dung mạo, nhưng khí chất được bộc lộ từ trong ra ngoài càng có thể hấp dẫn nam nhân. Ngạo nghễ trong trẻo nhưng lạnh lùng sẽ làm cho nàng không tự giác mang theo một tia kiêu mị, bộ dáng của nàng như thế này, không biết đã hấp dẫn bao nhiêu người điên cuồng vì nàng. Nếu không phải vì chờ đợi Nhã công tử, nàng sao có thể lưu làm thị nữ? Địa vị hoa khôi thanh lâu ở Thành Lạc Dương này, không phải tùy vào nàng chọn hay sao?

Người nam nhân này, nàng tình thế bất buộc! Nếu không trong hai tháng gian khổ, nàng có thể nào tiêu tan?

Liên vận chậm rãi ngừng đầu, chỉ chờ Nhã công tử kinh diễm. Chỉ thấy Nhã công tử uống một hơi bát súp, rồi kéo tiểu luyện đồng kia cắn vào miệng hân. Tiểu luyện đồng nuốt vào bát súp, ho nhẹ, thật mạnh giọng mũi nói: “Người xấu. . . . .”

“Tiểu ngọc tử, người không còn từ nào khác để mắng hay sao?” Nhã công tử cười khê, trên mặt cư nhiên tràn đầy cung chiêu chìm đắm, lại gấp một khối thịt bò nhét vào miệng hân. “Ăn no rồi tìm một từ khác mới mẻ hơn rồi mắng chứ người khác cũng không muộn!”

“Ta. . . . . Ta ăn nhiều hơn, làm cho người ta đến mắng người!” Tiểu luyện đồng nói mà chẳng biết tại sao, cắn giận nuốt vào thịt bò, Nhã công tử lại cười uy tiếp một hơi, khê cắn hân vành tai hân, dỗ ngọt hân: “Hảo hảo, người chạy nhanh ăn no, nghỉ ngơi cho thật tốt, sau đó người muốn sao ta cũng chiều. . . . .”

Trong giọng nói mang đầy ý trêu đùa, tiểu luyện đồng kia lại tựa hồ nghe không hiểu, chỉ biết há miệng, chờ cho Nhã công tử tự tay gấp thức ăn cho hân.

Liên Vận trong mắt không cam lòng càng sâu, bước liên tục nhẹ nhàng, ở Nhã công tử trước người ngồi xổm xuống, từ trên cao đi xuống, có thể nhìn thấy bộ ngực căng tròn đầy đặn của nàng hầu như phơi bày ra hết thấy. Nhặt đồng vải đen rách rưới từ trên mặt đất lên, ôn nhu nói: “Ai nha, sao lại có vật bẩn thiu như thế này ở đây? Y bảo của công tử có bị dơ hay không? Xin để cho thiếp giúp ngài. . . . . Ân!”

Liên Vận trừng lớn mắt, đầu lưỡi cơ hồ mau nhỏ ra. Nhã công tử một tay cầm cái thìa, mềm nhẹ dứt cho tiểu luyện đồng, một tay kia lại hung hăng siết chặt cổ nàng, hôn hôn lên đỉnh đầu tiểu luyện đồng, lại lơ đãng nhìn nàng liếc mắt một cái, lạnh nhạt nói: “Đồ vật của hân, ai cho phép người có thể chạm vào?”

“Ta. . . . .” Liên vận vất vả thở dốc, đồng tử tán loạn trừng trừng nhìn về phía tiểu luyện đồng đề tiện kia. Đồ vật của hân, tại sao nàng lại không xứng được chạm vào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiêu Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Y Ân đối bên người phát sinh chuyện gì hoàn toàn không biết, hân chỉ ngoan ngoãn nuốt xuống bát súp mà Phong Nhã dứt cho, mang điếm bất an, nhỏ nhỏ giọng nhắc nhở: “Người ta sẽ mắng a!” Cho dù là nhất thời tức giận, nói muốn ăn để cho hân bị người ta mắng, nhưng mà, nhưng mà, thật sự ăn tốt hơn nhiều nha! Bụng bắt đầu thấy no căng rồi! Y Nhi. . . . Thật sự không muốn làm hại hân đâu a!

“Ân, thực không xong.” Phong Nhã cúi đầu, cắn nhẹ vào gáy hân, lưu lại một phiến hồng ngân. “Ai mắng thì sao nào?”

“Ân. . . . . Ân. . . . .” Y Ân cảm thấy ngứa ngáy rứt cổ lại, nắm chặt quần áo hân, cắn cắn môi dưới, cố tình trấn định nói: “Không, không sợ, đều là Y Nhi ăn, nếu mắng, liền mắng Y Nhi!” Chính là, chính là, ăn một món ngon như vậy, có bị ăn đòn hay không a? Y Nhi sợ!

“Không cần phải sợ.” Phong Nhã hôn một cái vào thái dương hân, biết Tiểu Đông Tây này nhát gan, cho nên mới cảm động. “Có ta ở đây, trên đời này không người dám đối với người không tốt.” Lạnh lùng liếc mắt nhìn thị nữ trên tay gần như tắt thở, mới thả lỏng tay ra đem nàng ném đi ra ngoài.

Ở trước mặt hân mà dám cư nhiên trợn mắt với người của hân như vậy, chết cũng không đủ! A, người của hân? Cách nói này cũng không tồi! Phía bên

ngoài bỗng vang lên một tiếng động lớn, Y Ân giật mình cả kinh, Phong Nhã uống ngụm cuối cùng trong bát súp, tiếp tục mở miệng Y Ân cho hắn nuốt xuống, lại quần lấy lưỡi hắn một hồi, mỗi kẻ mỗi, nói: “Làm người của ta?”

Y Ân thật vất vả thờ hồn hèn, nghe được lời nói của Phong Nhã, lắc đầu: “Người xấu!” Hắn đoạt đi rồi quần áo của phụ thân, đó là bảo bối của Y Nhi a.

“Người còn không hết hy vọng a?” Phong Nhã có chút vô lực, cái áo choàng rách nát kia ngay dưới chân hắn, hắn lại quyết sẽ không trả lại cho Tiểu Đông Tây này. Hắn muốn cho Tiểu Đông Tây được tận hưởng mọi món ngon vật lạ cũng như mọi điều tốt đẹp nhất, sao còn muốn ôm cái thứ dơ bẩn kia?

Thanh ở một bên nhìn không được cười nhẹ, Phong Nhã trừng mắt một cái, định phá hư không gian riêng tư của hắn a. Toàn bộ lầu hai một trận rung động, tú bà mang theo thân hình mập mạp, nặng nề xuất hiện ở trước cửa, nhìn thấy Liên Vận đánh ngã của phòng nằm trên mặt đất, bà ta thét chói tai: “Ôi mẹ của ta a, sao lại ra nông nỗi này? Mẹ ôi! Bảo bối Vận nhi của ta, người đây là xảy ra chuyện gì?”

Ôm lấy Liên Vận người đầy thương tích lay động, những thớ mỡ trên người không ngừng run lên, đám quy nô đứng một bên nhìn không đành lòng, lên tiếng nói: “Ai da Kiều Kiều, ngài nếu còn lay động thêm vài cái nữa, ta xem tiểu bảo bối Liên Vận của ngài ngay cả mạng cũng không còn.”

“A?” Tú bà Kiều Kiều dừng lại, không có lấy một giọt nước mắt gào khan, đặt tay lên mũi Liên Vận xem xét, hảo, còn có hơi thở. Nhanh chóng đứng lên, chỉ huy nói: “Mau mau, đem nàng đưa đi, kêu đại phu đến, nhanh lên, Vận nhi mà xảy ra chuyện gì, ta sẽ tìm các người tính toán sổ a!”

Nhìn đám quy nô chết khiếp đem Liên Vận mang đi xuống, Kiều Kiều lấy khăn tay chấm chấm khóe mắt, ra vẻ bị thương tiêu sái vào phòng, vừa đi vừa khóc: “Ôi! Vận nhi yêu dấu của ta . . . . Đây là tạo nghiệt gì đây a. . . . . Nhớ lại trước đây ma ma biết bao cực khổ đem người nuôi nấng khôn lớn, dạy người cầm kỳ thi họa tài nghệ tuyệt luân, toàn bộ gia tài, hy vọng ma ma ta đều đặt hết vào trên người người, lần này người ra nông nỗi như vậy. . . . . Làm sao ma ma ta sống nổi đây. . . . .”

Thanh trở mình mắt tròn trắng, một tá ngân phiếu quơ quơ: “Im lặng, có việc hỏi người.”

“Vâng. . . . . Vâng. . . . . Ai, người xem, làm phiền đến ngài rồi. Vận nhi nhà ta thật sự là trụ cột của Hương Di lâu a. . . . . Người xem, bị thương thành như vậy. . . . . Ta thật sự là đau thấu tâm can a. . . . .” Kiều Kiều còn muốn tranh thủ kiếm thêm chút nữa, giả vờ khóc nức lên hai tiếng, đã thấy Thanh cười lạnh, đem ngân phiếu thu trở về.

Còn vài lời chưa kịp nói ra khỏi cửa miệng, tú bà phản ứng nhanh chóng, nhẹ nhàng vả vào miệng mình một cái, mắng: “Ôi, người xem ta đây há mồm, liền nói một mạch không thôi! Thanh, ngài đừng để ý, có việc gì ngài cứ việc hỏi.” Rất muốn nói nô gia nhất định “tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn”. Lại sợ nói nhiều làm Thanh mất bình tĩnh nên đành nhẫn nhịn ngậm miệng lại. Nàng cũng không giống các cô nương khác không có mắt. Nói thư sinh áo xanh này là người hầu ư? Mắt mù rồi đó! Kia khí phách đó xuống dưới lầu tìm xem, nhất lão gia bên dưới có thể có được sao? Nhiều lắm là so với Phong Nhã công tử thân phận hơi thấp hơn một chút, nhưng thân phận khẳng định cũng là bất phẩm.

Đem ngân phiếu nhét vào trong tay tú bà thông minh, Thanh lui từng bước, khom người nói: “Chủ thượng.”

Phong Nhã đang ôm lấy Tiểu Đông Tây đùa giỡn, nghe được Thanh gọi hắn, quay đầu đưa mắt nhìn về phía tú bà, giọng điệu lạnh lẽo.

“Nói cho ta biết, tiểu quý này có phải cha hắn đem bán tới đây? Người nhà của hắn hiện tại ra sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

“A? Đây. . . . .” Tú bà có chút kinh ngạc, không rõ Phong Nhã công tử vì sao phải tìm người nhà của hắn, nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Ôi người xem, thật sự nghĩ không ra. Mỗi ngày ra vào nhiều người như vậy, ai đem hắn bán vào đây, thật sao không chú ý.”

Thanh nhíu mày, lại đưa lên hế ra ngân phiếu, tú bà vội chống đỡ. “Không phải ý này. Kiều Kiều ta mặc dù tham tiền, nhưng cũng biết đã lấy tiền thì phải làm việc. Ta là thật sự không nhớ nổi đứa nhỏ này là ai bán vào đây.” Xem hai người kia sắc mặt hơi giãn ra, lại nói: “Kỳ thật tìm không ra người nhà hắn cũng đâu có việc gì. Người xem, đứa nhỏ này nếu đã được bán vào đây, tức là là người của Thư Dạ Hiền rồi. Nhã công tử nếu ngài muốn, cứ trực tiếp mang đi, xem như là tặng cho ngài làm lễ vật. Đứa nhỏ này có thể hầu hạ ngài, cũng là “tam sinh hữu hạnh”. ” Đâu chỉ là tam sinh hữu hạnh, hiện tại nhìn thấy đều là Nhã công tử hầu hạ hắn. Được người tôn quý như vậy xem như bảo bối ôm trong lòng ngực, không biết hắn phải tu mấy kiếp mới được cái phúc phần đó! Nghĩ đến các cô nương ở đây nếu muốn được như thế này chắc phải tốn lắm tâm huyết đây.

Phong Nhã nhíu mày, không vui lắm khi nghe tú bà đem Tiểu Đông Tây so sánh thành lễ vật, hỏi: “Thật không biết cha của hắn đi nơi nào?” Đương triều tứ hải thái bình, bản cùng đến độ cần bán nữ nhân thật không nhiều. Bình thường loại này chắc chắn là một nam nhân làm chủ trong gia đình, ăn chơi trác táng, bài bạc rượu chè nên ngay cả nữ tử hầu hạ, hưởng lạc bên mình cũng bán. Sau đó đảo mắt lại chạy đến kỹ viện tìm thú vui, loại tiểu nhân bại hoại này không phải ít, không phải Phong Nhã không muốn đem chuyện này ra hỏi. Chỉ là hắn nghĩ phụ thân của tiểu quý này hiện tại không chừng đang ở trong này a.

“Kiều Kiều tuyệt không dám dối trá ngài. Ta là thật không biết cha của hân đi nơi nào.” Ngay cả hân có cha hay không nàng cũng không biết a! Kiều Kiều nàng mỗi ngày đều rất ư là bận rộn, tiền tới tay đều làm nàng mềm nhũn ra, làm sao còn thời giờ chú ý loại sự tình này?

“Gạt người . . . .” Y Ân ngậy ngốc nghe xong nửa ngày, cuối cùng nghe hiểu, giãy giụa lại muốn leo xuống, một bên kêu lên: “Ngươi có biết . . . . Biết đến . . . .”

Phong Nhã vội đề lại hân, trấn an: “Ngoan, chậm rãi nói.”

“A . . . . . Rõ ràng nói . . . . Chỉ cần Y Nhi nghe lời. . . . Sẽ cho Y Nhi gặp phụ thân. . . . Y Nhi. . . . . Thật biết điều. . . . . Thực nghe lời . . . .” Nửa câu sau lại có điểm lo lắng không thôi. Tuy rằng Y Nhi ngay từ đầu rất ngoan, nhưng mà sau đó, sau đó. . . . . Y Nhi đã cắn người. . . . . Có phải hay không bởi vì Y Nhi không nghe lời, cho nên không cho Y Nhi gặp phụ thân?

Nước mắt ở hốc mắt lại tràn. Y Nhi biết không ngoan sẽ không có thể gặp phụ thân, cho nên Y Nhi. . . . . Không có tái não loạn nha! Cho dù nghĩ muốn gặp phụ thân đến chết đi được, Y Nhi cũng không dám hỏi, liền tính toán sau này chỉ cần nghe lời, đến lúc đó sẽ cho Y Nhi gặp phụ thân. Bọn họ. . . . . Nhất định biết phụ thân ở nơi nào, chỉ là bởi vì Y Nhi không ngoan, cho nên không nói cho Y Nhi biết!

“Hào hào, biết ngươi thật biết điều, đừng khóc, ân?” Phong Nhã vội vàng hôn lấy những giọt lệ trên mắt Y Ân, giọng dỗ dành, lại trừng mắt nhìn về phía tú bà đang cười một cách xấu hổ. “Đi, đem khế ước bán thân của hân đến đây.” Biết bọn họ dùng thủ đoạn này để mà không chế đưa nhỏ, cũng không có cái gì là khó. Chỉ cần xem qua khế ước bán thân chắc cũng tìm ra được manh mối.

Tú bà lui ra, Y Ân cũng ngừng khóc, nhưng vẫn còn thút thít giữ chặt lấy tóc Phong Nhã, đáng thương cầu xin hân: “Y Nhi. . . . sẽ nghe lời. . . . Y Nhi. . . . Muốn gặp phụ thân. . . . .”

“Ngoan, nhất định sẽ cho ngươi gặp.” Phong Nhã hôn lên đôi mắt sưng nước của Y Ân, cam đoan: “Cho dù ngươi không nghĩ, ta cũng muốn tìm được hân.” Đến lúc đó, Tiểu Đông Tây, hân đối với ngươi như thế nào, ta sẽ giúp ngươi đòi lại gấp trăm lần như thế ấy.

Đợi nửa ngày, lại uy Y Ân ăn không ít món khác, đến khi Y Ân đánh một cái ngáp muốn ngủ, tú bà mới khoan thai đẩy cửa tiến vào. Phía sau là năm, sáu tiểu nam hài khoảng mười một, mười hai tuổi, bộ dáng thanh tú. Tú bà Kiều Kiều cười cười, đối Phong Nhã làm nhanh nhẹn, nói: “Ôi Nhã công tử, người xem ta thật sự là, vừa rồi đi xuống tra xét mới phát hiện, ta đây còn có không ít các tiểu nam hài vô cùng đáng yêu a! Người xem, nhu thuận nội hướng, hoạt bát thông minh, biết thư đạt lễ, cầm kỳ thi họa, đều là những tiểu quan đã được dạy dỗ một cách xuất sắc! Hơn nữa. . . . .”

Hạ giọng, cười ám muội: “Hơn nữa. . . . . Chưa tiếp khách bao giờ a. . . .”

Phong Nhã hơi cúi đầu, dùng hồ cừu áo choàng đem Y Ân đang buồn ngủ bao lấy, hỏi: “Khế ước bán thân đâu?”

Tú bà ngần ra, sắc mặt rất khó xem, cười gượng gạo nói: “Này. . . . . Nhã công tử. . . . . Thật sự là có lỗi. . . . . Đứa nhỏ này, ngài không thể mang đi!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“Tại sao?” Phong Nhã quay đầu, nguy hiểm nheo lại mắt. Tú bà nghe thấy toàn thân như bị đóng băng, không tự giác mà từ trong ra ngoài đều rét run.

“Này. . . . . Ngài đừng nóng vội, trước hết nghe ta nói. . . . .” Kiều Kiều cười gượng, bất giác ngừng lại lùi về sau vài bước. Cứ có cảm giác Nhã công tử có thể nhất thời nóng giận mà siết lấy cổ nàng.

“Nói.” Chỉ một chữ ngắn gọn, lại đem tú bà đáng thương sợ tới mức trái tim muốn rút ra ngoài, thở phào một cái như vừa thoát khỏi tình cảnh nghìn cân treo sợi tóc. Nguyên ý nghe là tốt rồi, chỉ cần nói hết còn có biến chuyển một con đường sống.

Vội vàng tiến lên phía trước, tú bà vẻ mặt khổ sở nói: “Ôi Nhã công tử, ngài đại nhân đại lượng, ngàn sai vạn sai đều là ta không tốt, đều tại ta thất trách. . . . .”

“Câm miệng, nói trọng điểm” Phong Nhã chửi nhỏ, tú bà lập tức dùng lưỡi nhai. Lại định mở miệng, liền nghe Nhã công tử nói: “Nhỏ giọng.” Xem kia, nguyên lai là do tiểu nam hài muốn ngủ. Ánh mắt khép hờ chôn trong lòng ngực Nhã công tử, trông thật đáng yêu đang nói lầm bầm gì đó.

Nhã công tử vỗ nhẹ vai hân, cẩn cẩn vành tai hân không biết ni non cái gì, tiểu nam hài liền cười khanh khách, đánh cái ngáp nho nhỏ, thanh âm non nớt nói: “Ân. . . . . Không ngủ. . . . . Chờ phụ thân. . . . .” Miệng thì nói như vậy, chỉ thấy hân một bên ôm lấy cánh tay Nhã công tử trầm trầm ngủ.

Kiều Kiều sắc mặt trắng bệch nhìn Nhã công tử ôn nhu lấy áo choàng quấn quanh người tiểu nam, há hốc mồm đến phát khổ. Này này này. . . . Tình huống như vậy rõ ràng là hoàn toàn không thương lượng đường sống cho nàng rồi! Nàng nếu nói lại lần nữa muốn đem đứa nhỏ này lưu lại, không biết có phải hay không liền lập tức bị bóp chết? Nhã công tử vừa thấy đến biết là người không dễ chọc đến, nhưng người này là do cấp trên đưa tới, nàng

liền như thế tổng xuất đi, ngày nào đó bị truy cứu, bất quá cũng giống như tử tự rồi. Sớm cũng chết muộn cũng chết, chỉ là khác biệt thời gian mà thôi, ai da, nằng làm sao mới tốt đây!

Kiều Kiêu trong lòng tự oán tự ai không ngừng, Phong Nhã cũng đã đỡ được Y Ân ngủ, đột nhiên nháy mắt lại tràn đầy sát khí ép tới nàng không thờ nổi.”Nói!”

Tiểu Đông Tây bị cả kinh run rẩy, bất an tỉnh lại, Phong Nhã vội thu lại khí, hôn môi hẩn trấn an. Tiểu Đông Tây đang lìm dim mở ra mắt, rụt lui lại nói: “Sợ. . . “Phong Nhã liền cắn nhẹ môi hẩn, hôn cho đến khi đầu óc hẩn mơ màng ngủ lại mới thôi. Thờ dài, Tiểu Đông Tây này, cảm giác không khỏi quá mức linh mãnh .

Lại trừng mắt nhìn tú bà, tú bà thông minh lập tức nói: “Nhã công tử, ngài nên bình tĩnh mà nghe ta nói. Không phải Kiêu Kiêu ta không muốn đem đứa nhỏ này cho ngài, thật sự là. . . . . Ai. . . . . Đứa nhỏ này đã có chủ rồi. . . .”Tú bà cơ hồ đánh cược nửa cái mạng mới quyết tâm nói ra những lời này, đã thấy Nhã công tử a một tiếng, lạnh nhạt hỏi: “Là ai?”

Trước tiên ôm tiểu nam hài ở trong lòng hung hăng hôn vài cái, nếu không phải sợ kinh động hẩn, có thể khẳng định Nhã công tử chắc chắn lấy cái đầu nàng làm trái cầu đá rồi cũng nên, còn có thể diễm dạm như vậy mà đặt câu hỏi sao. Tú bà trong lòng cười khò, ta cũng muốn biết là ai, nếu biết ta đã vui vẻ nói cho ngài hay để ngài trực tiếp tìm hẩn mà tính sổ. Vấn đề là chuyện của cấp trên, một quân sự nhỏ nhỏ như ta làm sao có tư cách hỏi đến?

Ai, tóm lại đứa nhỏ này nàng nhất định phải lưu lại, còn phải tìm cách để không làm Nhã công tử tức giận. . . Tú bà như muốn già thêm vài tuổi, đem mấy tên thiếu niên mĩ mạo phía sau đẩy đi lên: “Thế này đi, Nhã công tử, người xem, ta dùng mấy hài tử kia đổi cho ngài, có được không?”

Phong Nhã cũng không thèm nhìn tới, chỉ hỏi: “Người nọ là ai?”

Tú bà mặt mày khỏ sở giống như sen tàn hoa héo, dậm dậm chân nói: “Ôi hảo công tử của ta oi, ngài đừng hỏi nữa, người nọ quyền thế ngút trời, tâm ngoan thủ lạt, không phải người ngài có thể dây vào. Ngài vẫn là đem đứa nhỏ này lưu lại đi, ta dùng mấy tiểu hài tử này bồi ngài vẫn không được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Hai người nghe vậy liếc mắt nhìn nhau một cái, Thanh tiến lên, lấy tay kết ấn, tú bà sắc mặt khê biến, đảo mắt lại cười – quyền rừ nói: “Ai, ta biết, đã biết, khách nhân ngài chờ.” Nói rồi đem mấy tiểu nam hài dẫn đi ra ngoài, lại dặn quy nô bên ngoài xem trọng cánh cửa, không được cho ai tới gần. Rồi mới đi tới, cẩn thận khóa cửa lại, xoay người liền quay xuống.

“Thuộc hạ tham kiến chủ thượng!” Lúc này tú bà hoàn toàn thay đổi, trên thân mang đầy nhuệ khí, bóng dáng nhát gan a dua như lúc trước chẳng biết biến đi đằng nào?

Hai người tán thưởng gật đầu. Dựa vào thân phận thật sự của tú bà hiện tại đúng là không xứng cùng Phong Nhã nói chuyện, Thanh liền tiến lên, hỏi nàng: “Người nói chính là người nào? Trường An Tiểu Dao Vương Lí Tĩnh Vũ? Chấn bắc tướng quân Quách gia? Giang Nam mạc yên trang chủ Mạch Thiên Tuyết? Thiên kiếm truyền nhân Tần Sương Kích?” Hẩn nhắc đến bốn người này đều là đương kim thiên hạ bối cảnh, quyền thế, tài phú, võ công chiếm cứ một phương, phẩm nhân nghe được tên một trong bốn người này tất cả đều phải một phen kinh sợ, thế mà hai người họ xem ra giống như là miễn cưỡng cho vào mắt.

Tú bà Kiêu Kiêu trên mặt biểu tình chỉ có xấu hổ để hình dung, đối với nàng mà nói Tiêu đà chủ đã được cho quyền thế ngập trời, nhưng đối với hai vị đại nhân này mà nói, phỏng chừng còn không được nhìn bằng nửa com mắt, vừa rồi đúng là có hơi nói quá một chút.

“Cái kia. . . . . Kỳ thật là. . . . . Tiêu đà chủ. . . . .”

Quả nhiên, lời này vừa thốt ra, Thanh liền hừ lạnh, vung tay áo bảo, mắng: “Tiêu Hồng Nương? Chỉ là một cái đà chủ nhỏ nhỏ, cũng dám nói xằng quyền thế ngập trời? Quả thực là. . . . . Mới bao lâu không áp chế bọn họ, cư nhiên liền kiêu căng ngạo mạn như vậy!”

Tú bà rụt lui vui đầu trên mặt đất không dám đáp. Trong lòng cầu nguyện: Tiêu đà chủ ngài cũng đừng oán ta, Kiêu Kiêu ta không phải cố ý hãm hại ngài đâu!

Phong Nhã đứng dậy, đem áo choàng rách nát dưới chân đá đến trước mặt tú bà, nói: “Giặc sạch sau đó đưa đến Quý Khốc Cốc.” Nói xong liền ôm lấy Y Ân theo cửa sổ nhảy đi ra ngoài. Ngoài cửa, Tương Long đã chuẩn bị xong xe ngựa, cung kính mở cửa xe, Phong Nhã đem Y Ân bỏ vào trong xe.

Thân thể nhỏ nhỏ của Y Ân liền rơi vào áo ngủ bằng gấm mềm mại, cảm thấy không thích ứng lắm nhảm, ngủ không được an ổn. Phong Nhã chạy nhanh đưa hẩn ôm vào trong lòng ngực, làm cho Y Ân gối lên trên ngực hẩn ngủ. Đau lòng vuốt nhẹ mái tóc dài của hẩn. Tiểu Đông Tây này, ngay cả một cái giường tốt một chút cũng chưa từng ngủ qua a!

Thanh còn ở lại trên lầu, nhìn chăm chú tú bà đang nằm úp quỳ sấp trên mặt đất, lạnh nhạt nói: “Quên mất chuyện ngày hôm nay, chủ thượng chính là một

gã phú gia công tử, mà ta, chính là tùy tùng của hán tên Thanh, còn người, vẫn là một tú bà cái gì cũng không biết, đã hiểu rõ chưa?” Ngay cả Tiêu Hồng Nương cũng chưa tư cách nhìn thấy chủ thượng, này tú bà, xem như là có phúc có phần. Vốn nên giết nàng, nhưng niệm tình nàng cũng còn đủ tinh táo, đổi ngàn điện tử trước đến nay trung thành, liền tạm thời bỏ qua cho nàng một mạng.

Kiều Kiều tự nhiên cũng biết chính mình lúc này vừa mới thoát ra khỏi quỷ môn quan, còn dám nói cái gì? Chỉ một cái kính cẩn dập đầu nói: “Thuộc hạ hiểu được, thuộc hạ cái gì cũng không biết.”

Thanh gật đầu, ở trên bàn buông nhất điệp ngân phiếu, cũng theo cửa sổ nhảy đi ra ngoài. Ngồi trên xe ngựa, Trương Long liền vung roi, ngựa hí vang một hồi, hướng ngoài thành chạy tới.

Phong Nhã rút ra màn xe, gọi: “Thanh.”

Thanh chưa quay đầu lại, chỉ cười nói: “Chủ thượng, ngài đừng coi thường chúng ta! Chỉ một ngày không nghỉ ngơi, không có gì đáng ngại!”

Thoạt nhìn thời gian tựa hồ qua đi đã lâu, nhưng theo giờ Tí vào Thử Dạ Hiền đến lúc rồi đi, lúc này bắt quá giờ Mẹo, Thiên Phụng lượng, cửa thành mới vừa mở, cùng lắm thời gian chỉ mới qua một đêm thôi.

Phong Nhã gật đầu, cũng không nhiều lời, người luyện võ chỉ một ngày không nghỉ ngơi, cũng không có gì đáng ngại. Ôm lấy Tiểu Đông Tây nằm ở trong xe ngựa, Phong Nhã khuôn mặt lạnh lùng, khoe miệng gọi lên một nụ cười tàn nhẫn.

Quý Khốc Cốc, Tiêu Hồng Nương, người tốt nhất có thể cho ta một lời giải thích hợp lý, nếu không. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đui)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Theo Lạc Dương đi về phía bắc của Trường An sẽ đến một môn ải. ải này địa thế khá hiểm trở, lưng tựa vách núi, phía trước mặt là dãy hắc sơn, đường lược nghiêng xuống phía dưới, mặt đường mặc dù không hẹp, người đi đường qua lại phải nương tựa vách núi mà đi, nếu không cẩn thận có thể bị rơi xuống hắc sơn đầy nguy hiểm. Ở ải này có một khách điểm, tên là Phúc Lâm Cư, chính kiến vu vách đá xông ra phía trên. Ba mặt nhẹ nhàng, dưới chân đó là vực thăm hắc sơn, vách đá đơn bạc, ở khách điểm đều có thể dễ dàng cảm nhận được vách đá chấn động, bởi vì kinh phong thỉnh thoảng xuyên thấu qua những vết nứt trên tường, trừ bỏ nóc nhà có thể tránh mưa che gió, theo những khách nhân đã ở khách điểm này miêu tả, ngủ ở khách điểm này trên cơ bản giống như trực tiếp ngủ ở vách hắc sơn cũng không có chi là khác biệt.

Nằm sùng sùng trên vách đá cheo leo hơn mười năm nay, khách điểm tưởng chừng như lưng lay sắp đổ vẫn cứ trơ trơ ra như vậy hàng ngày, những người đi đường vẫn cho đây là một chuyện lạ, nhưng ít ai ngờ tới, cái khách điểm tọa lạc ở một nơi kì lạ như thế này kì thật chính là một trong các cứ điểm của Quý Khốc Cốc nổi tiếng giang hồ.

Tần Sương Kích ngồi xồm bên giòong suối, lẳng lẳng tẩy trừ đôi tay đầy vết máu, hồi tưởng lại tình huống chính mình biết biết đến nơi có tên là Phúc Lâm Cư này. Hứa Hữu Tam thân phận tựa hồ còn chưa đủ cao, một đêm nặng hình, chỉ bộ ra Phúc Lâm Cư tên này. Tuy biết theo Phúc Lâm Cư không nhất định có thể tra ra cái gì, hơn nữa Quý Khốc Cốc đến tốt cùng ở vị trí nào, mặc dù biết cũng không nhất định liền xông ngay vào, nhưng, vẫn là không thể không đi!

Đứng dậy, hướng bên ngoài rừng rậm rời đi, phía sau cách đó không xa là một mảng đầm đìa vết máu, tắm ướt khắp mặt cỏ.

Tiếng chim hót vui, sáng sớm dương quang xuyên thấu qua cành lá chiếu xuống, Tần Sương Kích ngẩng đầu, lấy tay che mặt, trong mắt mãi hàm lo lắng.

Ngày thứ năm, hài tử kia không biết hiện tại như thế nào?

Cũng không cho là mình thiện lương, người giang hồ lại thừa nhận hẳn là đệ nhất hiệp khách, sương tuyết vô ngân: không dấu vết. Hiệp khách ư? Hiệp khách! Hẳn đối với phụ nữ và trẻ em còn có thể một kiếm lấy mạng, vì đạt tới mục đích, sinh mạng những người khác hết thảy, cùng hẳn không quan hệ. Cái gọi là hiệp khách còn như thế, như vậy những người được xưng là ma giáo đó, sẽ đối đãi như thế nào với đứa nhỏ nhất gan kia?

Trong miệng hô một tiếng, một hắc tuần mã liền hí vang theo ngoài rừng chạy tới. Thuận thực nhảy lên yêu mã, quay đầu ngựa hướng quan đạo bay nhanh mà đi, lông nóng như lửa đốt.

Không thể nói rõ đối đứa bé kia đến tốt cùng là loại cảm tình gì, nhưng hẳn biết không thể mặc kệ đứa bé kia. Hài tử kia, cái gì cũng đều không hiểu, từ nhỏ nhận hết người nhà ngược đãi, người khác đối với hẳn thật là tốt đều phải thật cẩn thận không dám nhận. Một đứa nhỏ gầy yếu như thế, hẳn tự nhiên lại dễ hẳn bị ma giáo cướp đi từ trong tay. Nếu đứa nhỏ bị ma giáo tra tấn. . . . . Tần Sương Kích cắn răng, huy tiên quát khẽ, tuần mã hí vang, gia tốc hướng Lạc Dương chạy đi.

Quý Khốc Cốc, Tiêu Hồng Nương, người cứ chờ đó, đừng làm cho ta có cơ hội giết người. . . . .

Chương 24

Leng keng! Chén rượu theo trong tay chảy xuống, Tiêu Hồng Nương đang trầm ngủ đột nhiên bừng tỉnh. Ánh mắt vẫn còn nửa tỉnh nửa mê, từ trên ghé quý phi ngồi dậy, Tiêu Hồng Nương vỗ vỗ cái trán đau ê ẩm, rồi mới bước xuống, liền giẫm phải cánh tay của một thị nữ. Giương mắt nhìn lại, toàn bộ trong phòng là một mảnh hỗn độn, thị nữ cùng bọn họ vệ quần áo xóc xếch nằm la liệt trên mặt đất, ngủ say như chết.

“Thật là, uống say như chết, không sợ nửa đêm có người ta vào bóp chết.” Tiêu Hồng Nương lảo đảo, lao đảo vòng qua mọi người đi tới cửa, dựa lưng vào đại môn lại neho neho mắt, gió sớm thổi đến, nhìn không được rùng mình một cái, nói thầm: “Sao hôm nay không ngừng đánh rùng mình, ai đang nguyên rủa ta sao?” Bất quá cũng thanh tỉnh rất nhiều, phát nhanh sa bào chậm rãi đi ra khỏi Hương Khúc Các.

Sắc trời chuyển sáng không lâu, đúng là mọi người bắt đầu đứng dậy làm việc rất đúng giờ, Tiêu Hồng Nương cũng đánh một cái ngáp dài lười biếng, đi về hướng khuê phòng. Tối hôm qua vui chơi suốt một đêm, lúc này nên ngủ một giấc mới là tốt nhất. Có tiếng ồn ào từ đình đầu truyền xuống, Tiêu Hồng Nương ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện không ngờ có không ít người đang qua lại tập nập trên quan đạo.

“Cho nên mới nói ta chán ghét nhất là ban ngày, tranh cãi ồn ào phiền đến chết!” Tiêu Hồng Nương liếc mắt xem thường, ngón tay quần quanh một lọn tóc dài, miệng ngậm nga một tiểu khúc rồi lại tiếp tục chậm rãi đi về phía trước.

Vị trí của Quý Khốc Cốc nếu nói ra phòng chừng không ai tin tưởng. Theo Lạc Dương lấy hướng bắc Trường An rồi thông qua một cái ải, ải này lưng dựa vách núi, phía trước mặt là hắc sơn, mà bên dưới đỉnh hắc sơn chính là Quý Khốc Cốc. Vách hắc sơn cũng không phải là quá cao, từ phía trên nhìn xuống, có thể thấy rõ ràng dưới đáy vực có những bụi cây thấp mọc thưa thớt, có một dòng nước nhỏ chảy qua, vách đá thì trơn bóng rất khó leo trèo, chỉ có một số lượng nhỏ cây cối sinh trưởng phía trên, ngay cả điều thú cũng không nguyên an cư ở nơi này, có thể xem đây như là một nơi hoàn toàn hoang vắng.

Đương nhiên, trên thực tế dưới đáy vực lại luôn luôn nhộn nhịp, ban công các vũ san sát, chẳng qua là bị trần thế che lấp diện mạo chân thật, sở dĩ điều thú không thể ở lại là bởi vì bốn phía toàn là khí độc, mà chuyện này tạm thời không đề cập tới, mỗi ngày như thế có rất nhiều người qua lại nơi đây, lẽ ra đã sớm bị người phát hiện qua. Nếu có người trên giang hồ nào dám khẳng định nơi đây chính là Quý Khốc Cốc, tuyệt đối sẽ bị chê cười, sợ là đến khi tìm được một tên ma giáo nào đó dẫn đến đây biện hộ giúp càng làm cho nhân sĩ vô lâm cười đến rụng răng mắt. Bọn họ người nào hăng năm mà không phải qua lại nơi này, vậy mà cũng chưa ai phát hiện ra Quý Khốc Cốc, hay là tất cả mọi người đều mù hết rồi sao?

Con người luôn là vậy, chỉ tin tưởng vào hai mắt của mình, nhưng có đôi khi cái hiển hiện ra trước mắt lại không nhất định tin được! Bất quá cũng khó trách, ở nơi thiên dã núi rừng này, ai có thể dự đoán được, ma giáo lại chuyên môn đem tổng đà của mình thiết lập tại nơi có nhiều người qua lại đến như vậy chứ?

Ở trong lòng tán thưởng chủ thượng thánh mình, Tiêu Hồng Nương vẫy lui thị nữ đứng ngoài cửa, đẩy cửa ra đi vào. Khóa trái cửa, ánh mắt nửa khép xoay người, hướng vào phía trong nội thất đi được hai bước, dừng lại, bắt đầu chậm rãi cởi áo đang mặc. “Nóng quá!” Tiêu Hồng Nương rên rỉ, ti bào theo đầu vai chảy xuống, trên thân chỉ còn nhất kiện yếm đào, da thịt như ngọc.

“Ấn, vẫn là nóng quá!” Tiêu Hồng Nương lắc nhẹ đầu, nhẹ nhàng khẽ động đại lưng. “Ta xem, vẫn là cởi sạch coi như hết!” Vừa nói vừa cười, tâm tình sung sướng xoay chuyển mấy vòng, quần lụa mỏng bay múa, đại lưng ở vũ động trung tản ra, Tiêu Hồng Nương đánh một chưởng, đại lưng mềm mại mang theo nội lực mạnh mẽ hướng vào nội thất, “Khách nhân, chẳng lẽ không biết phi lễ chốn thị sao?”

Cả phòng sa liêm bay lên, lại nhẹ nhàng chậm chạp hạ xuống, ảo giữa hồng nhật sa liêm, chậm rãi đi ra một người. Trên mặt mang theo nụ cười nhạt, quần áo thanh lịch áo xanh, khoanh tay đứng ở nơi đó, giống như một gã thư sinh vô hại.

Tiêu Hồng Nương thần tình kinh ngạc, vội cung kính quỳ xuống: “Thuộc hạ tham kiến Thanh điện hạ.”

“Tiêu Hồng Nương?” Một thanh âm xa lạ từ trong thất chậm rãi vang lên, trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo từ tính mê hoặc lòng người, Tiêu Hồng Nương ngẩn ra, rồi mới ức chế không được toàn thân run rẩy. Khí thế mãnh liệt đây áp bức từ trong thất truyền đến, nàng lại chỉ cảm thấy kích động không thôi. Vào lúc này, có được khí thế như vậy, chỉ có một người, chỉ có người kia!

Cơ hồ toàn thân quỳ rạp trên mặt đất, mang theo vô vàng tôn kính, cất giọng nói: “Thuộc hạ. . . . . Bái kiến chủ thượng!”

Chương 25

“Đứng lên mà nói.”

Chủ thượng thanh âm có chút lạnh nhạt, Tiêu Hồng Nương cũng là nặng nề dập đầu một cái: “Vâng!” Đứng lên, trên trán một mảng sưng đỏ, nàng lại không thêm để ý chút nào đứng thẳng một bên, cung kính nói: “Không biết chủ thượng tới đây là có chuyện gì? Thuộc hạ có thể giúp chủ thượng phân ưu được hay không?”

Phong Nhã trầm ngâm, khẽ vuốt mái tóc dài của Tiểu Đông Tây trong lòng ngực, hỏi: “Y Ân, ngươi có biết người này?”

Y Ân? Tiêu Hồng Nương cẩn thận nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Thuộc hạ chưa từng nghe nói qua người này, không biết điện hạ hỏi người này là có chuyện gì?” Đang nói một chút, lại khom người nói: “Thuộc hạ ngu muội, thỉnh chủ thượng thứ tội, thuộc hạ lập tức phái người đi điều tra tin tức người này.”

Phong Nhã ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, nhú mày không nói. Trong lòng ngực đích Tiểu Đông Tây ngủ cũng không an ổn, trên đường đi tới đây bưng tỉnh rất nhiều lần, hỏi hân cha mẹ là ai, nhà ở nơi nào, một mực không biết. Chỉ biết họ Y, còn thật kiêu ngạo nói cho hân biết: “Tên là Y Nhi a, phải gọi như thế mới được a!”

Tốt lắm tốt lắm, ngay cả tên cũng không nguyên ý cho hân, thật sự là một đôi hảo cha mẹ. Trong lòng mặc dù căm tức, nhưng trên đường tới đây, cũng đã bình tĩnh rất nhiều. Còn có chút tùy hứng nghĩ muốn giận chó đánh mèo đối với Tiêu Hồng Nương, nhưng lý trí biết là không thể làm vậy.

Tiêu Hồng Nương năng lực cùng lòng trung thành không đề cập tới, từ lúc theo ngàn điện đến, Tiêu Hồng Nương cũng không có cái gì không đúng. Tôn chi của Ngàn điện cũng luôn tuân thủ “Đề đạt được mục đích không từ thủ đoạn, giết người phóng hỏa dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.”

Hay là hân còn muốn trách cứ Tiêu Hồng Nương chưa từng đối xử tử tế với đứa nhỏ này hay sao? Ngàn điện cũng không phải thiện đường, đối ai đều chiếu cố, vậy còn xưng ma giáo cái gì nữa?

Lý trí nghĩ thì nghĩ vậy nhưng tâm tư lại không muốn chịu để yên. Mặc kệ ra sao, hiện tại đứa nhỏ này là người của hân, hân sẽ không có thể để hân bị người khác khi dễ, cho dù là chuyện quá khứ.

“Tiêu Hồng Nương, ta hỏi ngươi, ngươi còn nhớ rõ đứa bé đêm qua bị ngươi đưa đến Thư Dạ Hiên?”

Đêm qua? Tiêu Hồng Nương ngưng mi suy tư, đêm qua nàng có đưa đứa nhỏ nào đến Thư Dạ Hiên sao? Gần nhất không có mua qua đứa nhỏ a! Đêm qua, đêm qua. . . . .

“A! Tàn Thương Kịch!” Tiêu Hồng Nương kêu sợ hãi, “Hay là hân đã tìm tới cửa?”

“Ân. . . . .” Nội thất đột nhiên truyền đến một tiếng nho nhỏ hừ nhẹ, sau đó liền nghe chủ thượng tựa hồ dẫn theo ảo não quát khê: “Nhỏ giọng.”

Tiêu Hồng Nương không dám lên tiếng, dùng ánh mắt hướng Thanh điện hạ hỏi, đã thấy Thanh điện hạ bộ dáng như nghẹn lại vì nín cười, điệu bộ như muốn bảo nàng hãy tự mình mà nghe. Tiêu Hồng Nương nhắm mắt lại, vận khởi nội lực, rồi mới liền kinh ngạc há to miệng.

Trời ạ! Nàng có thể hay không bị giết người diệt khẩu, nàng vừa nghe được cái gì? Chủ thượng. . . . . Chủ thượng cư nhiên đang dở dành tiểu hài tử ư?

“Tốt lắm tốt lắm, không ai ở đây hung dữ với ngươi, ngoan, hảo hảo ngủ, ân?” Phong Nhã thật không thêm để ý chính mình hình tượng toàn bộ hủy, hân từ trước đến nay tùy tính, yêu như thế nào liền thể hiện như thế ấy, cái nhìn của người khác cùng hân không quan hệ. Y Ân cũng là rất không an .

Phong Nhã vẫn rất nhẫn nại dở dành hân, hân cũng rất muốn ngoan ngoãn ngủ không gây thêm phiền toái, chính là chính là. . . . . Hân vẫn là không chế không được cảm giác sợ hãi này! Sợ cái gì hân cũng không biết, chỉ cảm thấy hương vị nơi này làm cho hân rất không thoải mái.

Phong Nhã đem Y Ân vào trong lòng ngực vỗ vỗ, hôn hôn mắt của hân tiếp: “Ngủ, ân?”

“Ân. . . . .” Y Ân khẽ cắn môi dưới nhắm mắt lại, nắm chặt quần áo Phong Nhã. Nơi này rất cuộc là làm sao? Cảm giác làm cho người ta sợ hãi, chính là, chính là, hân không thể gây thêm phiền toái. . . . .

Tiêu Hồng Nương tiến lên vài bước, điều tra hỏi: “Chủ thượng, Thiếu chủ có thể hay không phải đối bụng?” Thanh âm non nớt, tựa hồ còn là một đứa trẻ, chẳng lẽ là con của chủ thượng?

“Còn đối sao?” Phong Nhã nghĩ nghĩ, cảm thấy được có thể là như thế nên cúi đầu định hỏi Y Ân, đã thấy hân mở to mắt, toàn thân run rẩy, môi dưới cơ hồ cắn đến xuất huyết. “Làm gì vậy?” Vội vàng lấy tay bài khai cái miệng của hân, Y Ân lại dễ dàng thét chói tai, nhảy dựng lên.

Chạy vài bước liền té ngã trên đất, nhìn chòng chọc về phía trước kêu: “Người xấu. . . . . Người xấu. . . . .”

Phong Nhã đuổi theo ôm lấy hân, thấy hai mắt hân mang đầy địch ý nhìn chăm chú về phía trước, lạnh nhạt nói: “Tiêu Hồng Nương, tiến vào.”

“Vâng?” Tiêu Hồng Nương nghi hoặc tiến vào nội thất, nhìn thấy đứa nhỏ đang được Phong Nhã ôm vào trong ngực, kinh ngạc: “Đứa nhỏ này. . . . .” “Không phải là tiểu luyện đồng của Tàn Thương Kịch sao?”

“Y. . . . . Người xấu. . . . .” Y Ân lại kêu lên, hai tay đang rộng như muốn bảo hộ Phong Nhã, đề phòng lại sợ hãi nhìn chăm chú về phương hướng của nàng.

Người này, người này. . . . . Hắn nhớ rõ! Chính là nàng hại Y Nhi cùng phụ thân tách ra! Hơn nữa, hơn nữa nàng còn lấy roi muốn đánh phụ thân! Tuy rằng, tuy rằng Y Nhi cũng không biết ngày đó đã xảy ra việc gì, chính là Y Nhi nghe được tiếng roi, chính là người này lấy roi muốn đánh phụ thân! Roi đánh vào người rất đau rất đau, nàng cứ nhiên muốn dùng thứ đau như vậy đánh phụ thân! Người này. . . Không tốt, Không tốt! Phải, so với người xấu còn muốn xấu hơn!

“Y Nhi.” Phong Nhã theo phía sau ôm lấy Y Ân, hôn môi lên thái dương hắn. “Không sợ, ân? Người này không dám đối với ngươi làm cái gì đâu.”

Y Ân lắc đầu, gắt gao đem Phong Nhã bảo hộ trong người ở phía sau. Nàng là người xấu, nàng sẽ lấy roi đánh người. Nàng đã đánh phụ thân, còn làm hại Y Nhi không thấy được phụ thân! Nàng hiện tại. . . . . Có phải hay không, có phải hay không lại muốn đến đánh người? Không thể, không thể làm cho nàng đánh tới Nhã! Roi đánh vào người, rất đau rất đau!

“Tốt lắm tốt lắm, không phải sợ, không có việc gì, ân?” Phong Nhã thở dài, đau lòng dùng áo choàng quấn lấy tiểu ngực từ nhất gan này ôm vào trong lòng ngực, như muốn trấn an đang run rẩy của hắn.

Y Ân lại liều mạng lắc đầu, lo lắng thẳng kêu: “Người xấu. . . Người xấu. . .” Hắn không biết nhiều từ để mắng chửi người khác, lại càng không dùng ngôn ngữ ác ý để hình dung một người, đối với hắn từ nghiêm trọng nhất trong lời nói chính là “người xấu”, chính là chính là, người này so với người xấu còn xấu hơn!

Hơn nữa Nhã cũng không biết nàng rất xấu. . . . . Y Ân gấp đến độ khóc lớn lên. Người xấu sẽ đánh người, chính là Nhã cũng không biết, còn áp chế cánh tay Y Nhi, không cho Y Nhi che chắn hắn. . . . . Roi đánh vào người, rất đau, rất đau. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

“Tiêu Hồng Nương, ngươi rốt cuộc đối hắn làm cái gì?” Biết Y Ân là sợ Tiêu Hồng Nương, cũng không nghĩ hắn lại sợ đến như thế. Trong đầu duy nhất nghĩ đến đó là hắn bị khổ hình. Ma giáo hình đường đối đãi phạm nhân từ trước đến nay thủ đoạn tàn nhẫn, này thân thể nhỏ nhỏ, sao chịu được? Trong đầu vừa nghĩ tay đã muốn bản năng xuất ra một chưởng, Tiêu Hồng Nương kêu lên một tiếng đau đớn, miệng phun máu tươi, bay rớt ra ngoài.

Thanh xông về phía trước nâng thân thể Tiêu Hồng Nương lên, truyền nội lực vào lưng nàng nhằm giúp bảo hộ tâm mạch, đồng thời chữa thương. Sau đó đối Phong Nhã như vừa trách cứ vừa nhắc nhở nói: “Chủ thượng!” Ngần điện quy củ nghiêm nghị, Tiêu Hồng Nương mặc dù có sai nhưng cũng trước hết phải thông qua Hình bộ thẩm tra. Chủ thượng hôm nay lại nhất thời nóng giận liền đã thương Tiêu Hồng Nương, nếu chuyện này truyền ra, chẳng phải để chúng thuộc hạ cho rằng chủ thượng là người có trái tim băng giá. Nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền, chủ thượng là người thông minh luôn biết như vậy, sao hôm nay lại hồ đồ thế chứ?

Phong Nhã sớm đã bị tiếng khóc của Y Ân làm cho đầu óc cùng suy nghĩ hỗn loạn, đầu thèm nghĩ nhiều như vậy. Đem Y Ân đang cực kì kinh hoàng vẫn còn khóc ôm đặt vào tấm nệm lớn màu hồng trên giường, quát một tiếng: “Đi ra ngoài.”

Thanh nhú mày, đem Tiêu Hồng Nương rời khỏi nội thất.

Chờ hai người rời đi, Phong Nhã liền cởi bỏ quần áo Y Ân xem xét có vết thương nào hay không. Sau lớp áo đơn bạc là một thân mình nhỏ gầy, bởi vì không khí lạnh lẽo mà cuộn mình thành một đoàn, suy yếu mà tái nhợt. Phong Nhã cởi hết quần áo ra khỏi người hắn, đặt hắn nằm ngay ngắn lại, bắt đầu kiểm tra cẩn thận. Y Nhi đã ngừng khóc, mê hoặc mở to hai mắt hãy còn ngân ngấn nước, ngoan ngoãn nằm mặc cho Phong Nhã đùa nghịch, ngập ngừng mở miệng: “Nhã, có người xấu. . .”

“Là ai làm?” Phong Nhã đột nhiên hỏi, Y Ân mê mẫn.

Ngón tay Phong Nhã vuốt ve trước ngực hắn, ở xung quanh hai đầu nhũ hồng nhạt vẫn còn lưu lại nhiều dấu vết đã nhạt, kinh nghiệm phong phú làm cho Phong Nhã tự nhiên vừa thấy liền biết đó là do chuyện gì gây nên. Âm trầm xoay thân mình hắn lại, Tiểu Đông Tây a một tiếng, có chút kinh hoàng, Phong Nhã giữ lấy thắt lưng hắn, làm cho hắn tứ chi quý ghé vào trên giường, cúi đầu xem kỹ hậu đình hắn.

Này vừa thấy sắc mặt càng phát ra âm trầm. Nơi cúc vị kia có rất nhiều dấu vết, bắt đầu từ trên đùi, nhiều vết xanh tím vẫn chưa tan làm cho Phong Nhã trong lòng như hỏa thiêu. Lấy tay khẽ vuốt kia hồng nhạt cúc lõi, Tiểu Đông Tây kinh hô, rướn người về phía trước. Phong Nhã liền nắm ở thắt lưng, nâng lên, làm cho mình có thể nhìn xem rõ ràng hơn.

Nơi cúc nguyệt hồng nhạt phía ngoài còn hiện rõ một vết sẹo nhỏ đỏ sẫm, Phong Nhã một lòng tay khẽ vuốt, Tiểu Đông Tây liền lên kêu sợ hãi giẫy giụa, kia cúc lõi cũng run rẩy co rút nhanh. Phong Nhã trấn an hôn lên thắt lưng hắn, từ trong người lấy ra một cái bình sứ xanh đậm, mở ra, một mùi hương nhẹ nhàng bay ra. Đem chất lỏng trong bình rót vào trong tay, Phong Nhã nhẹ nhàng vẽ loạn ở hậu đình của Y Ân. Cảm giác lạnh lẽo làm Y Ân toàn thân đều nổi da gà, hậu đình không tự giác mở lớn, một lòng tay Phong Nhã liền dò xét đi vào.

“Đau. . . .” Y Ân thấp giọng khóc, dẫn theo ủy khuất, động cũng không dám động, tùy ý cho ngón tay Phong Nhã ở trong cơ thể hấn ra vào.

“Ngoan, nhẫn nại một chút, ta thoa được cho ngươi, sẽ nhanh chóng khỏi ngay.” Ngón tay mang theo thuốc mỡ tinh tế khẽ động bên trong hấn, lại hôn lên lưng hấn trấn an. Y Ân không cách nào thả lỏng, tứ chi cứng ngắc nắm chặt lấy chân bông, chờ Phong Nhã rút ra ngón tay, hấn đã ôm lấy chân bông khóc thút thít đến không thở nổi.

Phong Nhã đem Y Ân xoay trở lại, ôm lấy hấn, dùng chân bông đưa hấn gói kỹ, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, cũng rất ôn nhu hôn những giọt nước mắt đang chảy dài trên má. “Tốt lắm, thoa được, rất nhanh sẽ cảm thấy tốt thôi, không khóc, ă?” Nay Tiểu Đông Tây, thế nhưng bên trong cũng bị thương. Nơi thật nhỏ như vậy, sao nhận được dị vật xâm lấn? Chỉ sợ lúc trước gặp không ít tội.

Vừa nghĩ tới hình ảnh Tiểu Đông Tây khóc lóc tùy ý nam nhân xâm phạm, liền nhin không được nghiêng răng ken kết. Mặc kệ người kia là ai, nếu để hấn tìm ra nhất định sẽ lột thịt lột da đem cho chó ăn, nếu không hấn thế không phải là Phong Nhã nữa.

Y Ân quả nhiên là cái gì cũng đều không hiểu, hấn khóc, trừ bỏ đau, còn có ủy khuất. Hấn vừa rồi không có làm sai cái gì, vì sao Nhã cũng giống phụ thân bình thường phạt Y Nhi nha? Hơn nữa, hơn nữa, càng làm hấn kinh hoàng chính là, vì sao ngón tay Nhã ở trong cơ thể di động, thân thể lại tê dại vô lực, mà lúc Nhã rút ngón tay ra, không ngờ cảm thấy được trong cơ thể hư không, thật sự là một cảm giác thật đáng sợ, giống như thân thể cũng không phải chính mình?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiêu Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27

Phong Nhã buông Y Ân, xem Y Ân ôm lấy đầu thân mình run rẩy, chỉ khi hấn phải đau cực kỳ. Vì hấn dịch hảo góc chân, hôn hôn cái môi hấn trơn bóng: “Ngủ đi!” Muốn đứng lên, Y Ân lại nắm chặt tay áo hấn, khản trương nói: “Bên ngoài có người xấu. . . .”

Phong Nhã thương tiếc nhìn hấn, nằm xuống đưa hấn ôm vào trong lòng ngực: “Hảo, không đi, ở chỗ này cùng ngươi, được không?”

“Ân.” Y Ân vẫn có chút bất an, mở ra chân cho hấn cùng vào nằm, tựa vào trong lòng ngực của hấn, nho nhỏ giọng dạy hấn: “Bên ngoài. . . . Có người xấu. . . . Sẽ dùng roi đánh người. Roi. . . đánh rất đau!” Nói xong câu cuối cùng thân mình lại một trận run rẩy, đồng thời cảm giác Nhã dùng sức siết chặt lấy thắt lưng hấn, liền ôm lấy mặt của hấn trấn an nói: “Không. . . . Không sợ, không chạy ra ngoài, không lên tiếng sẽ không bị đánh đập, Y Nhi. . . . Y Nhi sẽ che chắn cho ngươi.”

Nói xong liền rướn người lên phía trên, biến thành hấn đem Phong Nhã ôm vào trong ngực, học theo Phong Nhã bình thường vuốt vuốt mái tóc dài của hấn, kiên định nói: “Y Nhi sẽ che chắn cho ngươi, không sợ!”

Y Ân căn bản không biết mình đang ở trong hoàn cảnh gì, người xấu lại ở nơi nào. Hấn chỉ dựa vào mười mấy năm kinh nghiệm qua, chỉ cần bất động, không nói lời nào, vẫn ngoan ngoãn ngủ sẽ không bị đánh. Tuy là muốn như thế nghĩ, nhưng vẫn căng thẳng thân mình, nghiêng tai nghe, chung quanh một chút thanh âm đều không có. Bên cạnh, nghe được tiếng hít thở vững vàng của Nhã, làm cho hấn hơi chút an lòng. Nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt Phong Nhã, đụng đến hai mắt đang nhắm chặt.

Nhã, đang ngủ sao?

Y Ân thả lỏng thân mình, cũng nhắm mắt lại. Người xấu sẽ không đi đến đây? Chỉ cần bất động không nói lời nào, sẽ không bị đánh. Suy nghĩ như thế liền bất giác trầm trầm ngủ.

Không lâu Phong Nhã mở ra mắt, ngón tay thô ráp do nhiều năm cầm kiếm vuốt phẳng mặt Y Ân, nhìn hấn hơi nhíu mi, lông mi thật dài rũ xuống vẫn còn đọng nước. Phong Nhã cúi xuống hôn lên đôi mắt đang nhắm của hấn, rồi mới chậm rãi tinh tế hôn lần xuống mặt hấn. Y Ân hừ nhẹ, ngửa ngáy quay đầu đi. Lại bị Phong Nhã xoay mặt lại, cắn lấy đôi môi nhỏ.

Cái lưỡi tách lấy miệng hấn tiến vào trong, cuốn lấy cái lưỡi nho nhỏ không ngừng mút vào, Y Ân có chút thờ không nổi, đẩy vài cái đẩy không ra, cúi đầu hừ một cái kèm theo tiếng khóc nức nở. Phong Nhã lập tức buông hấn ra, nhẹ nhàng hôn lướt lên môi hấn, gấp Y Ân vẫn nhắm chặt hai mắt, nhưng trên mặt lại dần theo điểm ủy khuất, khi được Phong Nhã phủ lên môi một nụ hôn nhẹ liền bình tĩnh trở lại, hô hấp dần dần vững vàng.

Phong Nhã lại cắn môi hấn hôn thật sâu một lần nữa, lúc này Y Ân ngay cả phản ứng đều không có. Sau khi xác định hấn quả thật ngủ say, Phong Nhã liền xoay người đem Y Ân đặt ở dưới thân, hôn hôn cái cổ trắng nõn của hấn, cẩn thận đứng dậy. Y Ân co rúm lại một chút, Phong Nhã lập tức cho hấn dịch hảo chân bông, cung chịu nhìn hấn cuộn mình thành một đoàn vùi vào chân bông.

Lẳng lẳng sửa sang lại quần áo, Phong Nhã ôn nhu liếc mắt nhìn thêm lần nữa Y Ân đang trầm ngủ trên giường, xoay người, trong mắt liền chỉ còn sát ý lạnh như băng, mang theo một nụ cười lạnh, chậm rãi đi ra nội thất.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiêu Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Lúc này Tiêu Hồng Nương sắc mặt tái nhợt địa nằm trên ghế ở ngoại thính, khóe miệng còn mang tơ máu. Thanh ngồi ở một bên bắt mạch cho nàng. Nhìn đến Phong Nhã vẻ mặt âm lệ tiêu sái lại đây, vội đứng lên che ở trước người của nàng, nhủ mảy, kính cẩn cùng cảnh giác khom người gọi: “Chủ thượng!” Vô luận như thế nào, thân là ngàn diện nghi trượng, hấn không thể để chủ thượng tùy ý giết hại bộ hạ, nếu không mấy chục năm cơ nghiệp của ngàn diện làm sao có thể duy trì?

Phong Nhã mặt lạnh lùng đẩy ra hấn, lúc cổ tay thu hồi thì Thanh chỉ có thể trừng mắt, thân mình đã không thể động đậy. Tay phải chế trụ cổ Tiêu Hồng Nương, kéo nàng, cùng nàng hơi thở tương giao, lạnh lùng hỏi: “Là người nào đã chạm hấn?”

Tiêu Hồng Nương trợn mắt, hoảng sợ lắc đầu. Phong Nhã mị mắt, nguy hiểm nhìn chăm chú nàng, thấy nàng càng phát ra khủng hoảng, liền ôn hòa cười lộ lên: “Xem ra giáo nội thực thiếu thị tầm nữ nhân? Tiêu Hồng Nương, có lẽ, ta nên cho người tìm chuyện khác để làm?”

Tiêu Hồng Nương càng hoảng sợ lắc đầu, nê hà yết hầu bị chủ thượng siết chặt, ngay cả hô hấp đều khó khăn, chớ nói chi là nói chuyện. Phong Nhã lạnh lùng nhìn thủ hạ chính là nữ nhân vất vả giữa, hai tay vô lực muốn đẩy hấn ra nhưng không cách nào, cuối cùng chỉ có thể há to mồm khó khăn hô hấp, hai tay run rẩy nắm lấy tay áo hấn, sắc mặt xanh tím, đồng tử đuôi dân tán loạn.

Buông tay ra, đem nàng hung hăng quăng quay về tháp ghế, Tiêu Hồng Nương liền ôm lấy yết hầu, vất vả ho khụ không thôi, toàn thân vô lực run rẩy.

“Nói!”

Tiêu Hồng Nương lại khụ hai cái, không dám trì hoãn, giọng nói đứt quãng: “Bẩm, bẩm chủ thượng, kia, khụ. . . . . Đứa bé kia, là . . . . . Là luyện đồng của Tần Sương Kịch. . . Thuộc hạ, khụ khụ, chưa từng . . . Chưa từng động qua hấn. . . . .”

“Người nói cái gì?” Tiêu Hồng Nương nói chưa xong Phong Nhã liền phác đi lên, lại tiếp tục chụp lấy yết hầu của nàng, đem nàng nhấc bổng lên cao, nhìn nàng giống như con cá bị bắt ra khỏi nước, liều mạng há mồm ra hút khí. “Nói lại lần nữa xem, là luyện đồng của ai?”

“Của Tần Sương Kịch!” Tiêu Hồng Nương nào dám chậm trễ, thừa dịp còn có một hơi, rất nhanh nói: “Chúng ta đoạt lấy đứa nhỏ này là từ trên tay Tần Sương Kịch, lúc ấy những dấu vết trên người hấn chứng tỏ hấn chính là luyện đồng của Tần Sương Kịch.”

“Tần Sương Kịch?” Phong Nhã trầm ngâm, buông ra Tiêu Hồng Nương, xem nàng nằm dài trên mặt đất ôm lấy cổ ho khan, Phong Nhã đặt tay lên lưng nàng truyền cho nàng một đạo lực vào người: “Đem sự tình kể lại tường tận rõ ràng cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Vâng?! Tiêu Hồng Nương không dám giấu diếm, quỳ trên mặt đất đem chuyện nàng như thế nào quyến rũ Tần Sương Kịch, tiếp đến dẫn người đi đổi phó hấn toàn bộ đều bị giết sạch, rồi lại vì bắt đi Y Ân mà sau đó bảy ám đã bị diệt toàn bộ kẻ tường tận ra hết. Cuối cùng, Tiêu Hồng Nương hai tay chống đỡ về phía Phong Nhã thật mạnh đập đầu một cái: “Hồng nương giấu giếm khuyết điểm không báo, hơn nữa làm bị thương người của chủ thượng, nguyện chịu chủ thượng trách phạt!” Mặc kệ đối nàng làm cái gì, người nam tử này, vĩnh viễn là người cao quý nhất trên đời này đối với nàng.

Phong Nhã im lặng nhìn nàng, tay đặt tại đỉnh đầu Tiêu Hồng Nương, Tiêu Hồng Nương run rẩy, lại cảm giác một nguồn nội lực âm áp từ tay chủ thượng truyền vào trong thân thể, làm lưu thông khí huyết, cuối cùng dừng lại ở vùng đan điền chậm rãi vận chuyển.

“Chuyện đứa bé kia không trách người được, còn tội có khuyết điểm không báo chờ sau khi người tỉnh dưỡng rồi tự mình đến Hình bộ báo danh, trước mắt tỉnh tâm.”

“Vâng!” Tiêu Hồng Nương ngồi xếp bằng, thả lỏng toàn thân để cho nội lực của chủ thượng phụ trợ vận khởi tâm pháp.

Phong Nhã thấy nàng rơi vào cảnh đẹp, liền chậm rãi thu hồi nội lực, hướng miệng nàng nhét vào một viên đan dược. “Xin lỗi.” Nói xong lại giải huyết đạo của Thanh, nhìn về mặt hấn đầy trách cứ, lại xin lỗi rồi gật gật đầu. “Thay ta coi chừng nàng.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Thanh hừ một tiếng, vẫn là khom người trả lời. Tuy rằng không ủng hộ chủ thượng chỉ một câu xin lỗi mà đem chuyện đã thương Tiêu Hồng Nương như vậy cho qua, nhưng còn muốn trông cậy vào mặt khác cũng là không có khả năng. Đi theo chủ thượng hơn mười năm, còn chưa

bao giờ thấy hắn đối bất luận kẻ nào từng có hành vi kiêu nhẵn sẵn sốc. . . . Ân, trước mắt chỉ có tiểu nam hài đang ngủ bên trong phòng thuần túy là cái ngoài ý muốn!

Thanh vẫn ngồi xếp bằng phía sau Tiêu Hồng Nương giúp nàng chữa thương, Phong Nhã thấy thế liền xoay người đi trở về nội thất. Vừa đi vào nội thất liền nghe được vài tiếng hừ nhẹ hầu như không thể nghe thấy, Phong Nhã vội bước nhanh chạy về phía thềm giường, xóc lên vĩ trường, liền nhìn đến một đoàn gấu gao cuộn mình trong chăn bông, cúi đầu chỉ nghe tiếng rên khe khẽ truyền ra, nếu không chú ý đến thì căn bản sẽ không nghe gì cả.

Rất dễ dàng vạch chăn bông ra, nhìn thấy Tiểu Đông Tây cuộn mình ôm lấy thân, cúi đầu rên rỉ, trên mặt ửng hồng. Ghé sát vào vén những sợi tóc loà xoà ra phía sau tai, lo lắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Làm sao không thoải mái?”

Y Ân ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt không biết làm sao, thanh âm mềm mại kèm theo tiếng khóc nức nở đáng thương: “Y Nhi. . . . . Hảo. . . . . Kỳ quái. . . . . Nơi này. . . . . Đau. . . . .”

Phong Nhã di chuyển ánh mắt xuống phía dưới, thấy Y Ân quỳn trứ hai chân, hai tay ôm lấy hạ thể. Kéo tay hắn ra, bên trong hạ khổ rõ ràng đang rất gọn gàng, chợt nhìn thấy tiểu thịt nha (cái í í) của Y Ân run rẩy ngẩng đầu lên. Ngạc nhiên, sau đó hắn hiểu ra, thờ dài.

Quả nhiên là phong lưu đã thành quán tính, vừa rồi giúp Y Ân bôi thuốc theo thói quen đã chạm đến nơi mẫn cảm nhất trên cơ thể hắn, mười bốn tuổi các cơ quan trong người đã rất nhạy cảm, đã biết chỉ cần tay tùy tiện chạm vào trên người bất cứ nữ nhân nào đều có thể làm cho nàng bật người mà mềm nhũn thân ra, huống chi lại dùng trên người của Tiểu Đông Tây chẳng hiểu gì cả. Bất quá cư nhiên đến bây giờ mới kịp phản ứng, cũng là do ngốc nghếch mà thôi.

Y Ân hai tay bị Phong Nhã kéo ra, cảm giác tầm mắt của hắn đang nhìn chăm chú vào phần hạ thân đang trần trụi của chính mình. Đá đá chân nghĩ muốn tránh ra: “Nhã. . . . . Không thoải mái. . . . .” Thân thể thật kỳ quái, cảm thấy được dường như trống trơn, lại dường như đang trương lớn lên.

Phong Nhã cười nhẹ cắn lên đôi môi hắn, một tay kia xoa nắn tiểu chồi (cái ấy ấy) đáng yêu của hắn, nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ve lên xuống. Y Ân tròn to mắt hít một hơi, đá đập lung tung hai chân, Phong Nhã lại ác liệt đè ép lên đôi nhũ hoa nho nhỏ. Y Ân nửa người trên bị áp chế, cơ hồ toàn bộ thất lưng đều nhẩy dựng lên, lại chỉ có thể mặc cho Phong Nhã ác liệt vỗ về chơi đùa hạ thân đang run rẩy, hai chân vô lực mở lớn, ngay cả ngón chân đều bấu chặt xuống đệm.

Phong Nhã buông môi Y Ân ra, thấy hắn từng ngậm từng ngậm thờ dốc, trong ánh mắt hơi nước mông lung, thất lưng cơ hồ như muốn rời ra khỏi thân, hai chân mở lớn tùy ý chính mình muốn làm gì thì làm, cảm giác hạ thể cũng đau nhức không ngừng.

Cúi đầu cắn lấy cái cổ mảnh khảnh của hắn, đồng thời ngón tay ác liệt đặt ở nơi mẫn cảm nhất của hắn, Y Ân toàn thân lập tức bắn lên một chút, miệng phát ra tiếng kêu nho nhỏ như một con mèo con đang sợ hãi.

“Chết tiệt, đáng lý ra nên sớm giải quyết người, ngay cả ta đều không xong rồi.” Cảm giác hạ thể càng phát ra trường đau, Phong Nhã cắn răng, đem hai chân Y Ân khoát lên trên vai mình, nhìn ngọc hành hình dạng hoàn mỹ ở giữa hai chân Tiểu Đông Tây căng cứng ngẩng cao, đỉnh đã muốn ướn. Khẽ liếm một hơi, sau đó toàn bộ thôn tiến: nuốt vào trong miệng.

Y Ân kêu lên sợ hãi, trong mắt tràn ra nước mắt hưng phấn, thân thể lại chỉ có thể luống cuống cảm thụ sự ấm áp mà Phong Nhã mang lại khi đang cắn lấy hạ thể của hắn.

“Nhã. . . . . Nhã. . . . . Đừng. . . . . Sợ. . . . .” Y Ân vừa kinh vừa sợ, không biết làm sao để đẩy đầu Phong Nhã ra, tay lại bị khống chế trên đỉnh đầu, thất lưng cũng không tự giác tùy ý hắn phun ra nuốt vào tiết tấu lắc lư, miệng nức nở khóc, nước mắt không ngừng rơi xuống. Khoái cảm mãnh liệt này làm hắn không sao chịu nổi !

Phong Nhã ngón tay đùa bỡn hai cái tiểu cầu của Y Ân, cảm giác hai bên đùi non mềm của hắn đang căng, biết hắn là tới rồi cực hạn, liền ác liệt đưa hoa hành nho nhỏ của hắn từ trên xuống dưới liếm một cái, sau đó thì cắn mạnh một cái, Tiểu Đông Tây liền khóc thét lên một tiếng chói tai, tiết ra trong miệng Phong Nhã .

Phong Nhã ngẩng đầu, lau khô bạch dịch dâm mĩ nơi khóe miệng, lại hôn lên môi Y Ân, thật ác ý trêu đùa: “Muốn hay không ném thử một chút hương vị của chính mình?”

Nào biết Y Ân trời sinh suy yếu, chịu không nổi khoái cảm mãnh liệt này, từ lúc tiết ra đồng thời liền hôn mê bất tỉnh. Mặc kệ Phong Nhã ra sức hôn cắn cũng không phản ứng, chỉ phải cắn gặm thu miệng, nhìn hắn khóe mắt còn mang lệ, sắc mặt phiếm hồng ngủ say như chết.

“Tiểu ngốc từ người thật đáng khen, thoải mái quá liền ngủ, chẳng biết ta đang nhiều khó chịu thế nào?” Phong Nhã vừa nói vừa cởi bỏ hết quần áo Y Ân, đem thân mình nhỏ nhắn trần trụi của hắn ôm vào trong ngực đắp lên chăn, hung hăng cắn lấy xương quai xanh nơi cổ hắn, thân thể cả hai quỵn chặt vào nhau, cho đến khi dục vọng đang kêu gào cuồng nhiệt trong cơ thể chậm rãi bình ổn xuống.

Thương tiếc vuốt ve xương quai xanh của Y Ân bị cắn tràn đầy xanh tím, Phong Nhã hôn hôn lên đôi môi hắn trơn bóng, đem tay đặt ở đỉnh đầu hắn, khóe miệng mang theo nụ cười, an ổn chìm vào giấc ngủ.

Này đã ngủ hết đến giờ Tuất, sắc trời đã hoàn toàn chìm vào đêm đen. Lúc Phong Nhã mở mắt ra nhìn ra bên ngoài, hắn không thể tin được chính mình lại có thể ngủ say như vậy. Tiểu Đông Tây không biết khi nào đã tỉnh, im lặng nằm ở trong lòng ngực Phong Nhã , cảm giác Phong Nhã giật giật, liền buông ra tóc hắn, giọng ỳ ỳ khướt nho nhỏ nói: “Nhã, người xấu!” Hắn kỳ thật muốn nói thật nhiều để cho Nhã biết là Nhã quả thật dọa hắn sợ ghê lắm. Nhưng điều đáng thương là hắn cả đời này cũng chưa từng có qua kinh nghiệm để biết cách thể hiện như thế nào, bộ dáng ỳ ỳ khướt khướt đối với hắn mà nói đã là một bước dài học hỏi, lúc nói ra lời này hắn cũng còn lo lắng Nhã sẽ tức giận.

Phong Nhã ôm lấy Y Ân, xoay người làm cho hán ghé vào trong lòng ngực của mình, cắn cắn khuôn mặt non non của hán, trêu đùa: “Ta sao là người xấu? Hay là ta không cho người thoải mái? Hay là. . . . .” Tay vuốt ve nơi đùi Y Ân: “Chê ta chưa giúp người phát tiết không đủ hoàn toàn?”

Y Ân nghe không hiểu lời trêu đùa của Phong Nhã, hán mở to ánh mắt nghe được Phong Nhã đang cười, ôn nhu tựa hồ mang theo cung chịu chìm đắm, liền chồm người lên đặt môi mình vào nơi phát ra thanh âm đó. Phong Nhã giật mình, sau đó liền gất gao cắn đôi môi mềm mại như cánh hoa của hán, lưỡi thâm nhập vào miệng hán khuấy động kịch liệt làm cho Y Ân cơ hồ thở không nổi. Nhưng trong lòng bất giác cảm thấy rất an tâm, hai môi tương giao, tựa hồ liền có thể cảm nhận được tâm tình đối phương, hán nhìn không thấy, cũng chưa từng nghe qua, rất thích rất thích tâm tình như thế!

“Chủ thượng!” Giọng của Thanh theo ngoại thính truyền đến, Phong Nhã buông ra Y Ân, vỗ nhẹ vào lưng cho hán thuận khí, rồi lấy chân bông đưa hán gói kỹ, đứng dậy tìm đến quần áo, bàn tay tiến vào chăn mặc vào cho hán. Tiểu Đông Tây thân mình quá yếu, một chút hơi lạnh đều sợ hán sẽ bị bệnh.

Sau khi mặc quần áo tử tế cho Y Ân, Phong Nhã cũng sửa sang lại quần áo của chính mình, dùng hồ tập áo choàng quần lấy hán, ôm ngồi ở khuỷu tay. Đi được hai bước, Phong Nhã dừng lại, hỏi Y Ân đang ngoan ngoãn gác đầu lên bả vai hán: “Tần Sương Kịch là ai?”

“Ân?” Y Ân không rõ, hoang mang nhìn lại mi.

Phong Nhã lắc đầu: “Quên đi, không rõ rất tốt.”

Ôm Y Ân đi ra nội thất, liền nhìn thấy Thanh cùng Tiêu Hồng Nương đã đứng ở hai bên. Tiêu Hồng Nương thân thể đã không còn đáng ngại, chủ thượng không hề chất vấn nằng, lại được Thanh ban cho lệnh bài tha tội, chập vật hồi sáng sớm biến mất, thân mặc hồng sa, phong tình vạn chủng cung kính: “Chủ thượng tới bất ngờ, Hồng Nương chuẩn bị không đủ, chỉ có chút rượu nhạt cùng chủ thượng tẩy trần, mong chủ thượng không lấy làm phiền lòng!”

Phong Nhã thuận theo tay nàng mà đi vào, chỉ thấy đầy bàn các món ngon hoa lệ, dựa theo thói quen của Phong Nhã, vẫn chưa an bài dư thừa người hầu, trong phòng chỉ có Thanh, Tiêu Hồng Nương, Phong Nhã, Y Ân bốn người.

Phong Nhã tán thưởng gật đầu, ôm Y Ân ngồi vào trên bàn, ý bảo hai người ngồi chung, trước hết múc một muỗng canh đưa đến miệng Y Ân nói: “Ngủ một ngày, chắc là đói bụng lắm. . .”

Àm. . . âm. . . vài tiếng nổ vang lên cắt ngang lời nói của Phong Nhã, mấy người chạy ra phòng ngoài, chỉ thấy ở phía trên Phúc Lâm Cự chậm rãi khuyh đảo, từng khối từng khối đá lớn từ ở trên lăn dài xuống, Phúc Lâm Cự bắn ra một đạo khói hồng, trên không trung chọt lóe rồi biến mất. Tiêu Hồng Nương kinh hô: “Địch tập kích. . .”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Thanh âm chấn động dần dần vang lên, cơ hồ toàn bộ vách núi đều rung lên. Phúc lâm Cự theo vách hắc sơn sập nghiêng xuống, sau đó nghe oanh một tiếng, toàn bộ vách đá liên quan Phúc Lâm Cự đang âm âm rớt xuống, đất rung núi chuyển.

“Chết tiệt, sao lại xảy ra việc này?” Tiêu Hồng Nương kêu lên: “Chớ không phải là vô lâm mình những người đó đột kích?” Ngẩng đầu nhìn lại, trên quan đạo mấy trần đèn bão chọt lóe rồi tắt. “Người tới một người, đã rơi xuống vách núi, trọng thương mười sáu người, không có ai chết.” Tiêu Hồng Nương niệm ra tiếng lòng, mới vừa rồi một cái chớp mắt luống cuống đã không thấy, lúc này bình tĩnh đối Phong Nhã khom người, nói: “Chủ thượng, xin cho thuộc hạ rồi đi một lát.”

Phong Nhã gật đầu. “Đi thôi.”

Tiêu Hồng Nương đối Phong Nhã cùng Thanh lại thi lễ, xoay người hướng về phía rừng cây oanh tháp đi nhanh, vừa hướng thị nữ nói: “Hương nhi, an bài những người khác đem huynh đệ bị trọng thương mang đi, một lần nữa kiểm tra Ngũ Hành trận có hư hao gì không? Lập tức tiến hành tu hộ.” Tiếng nổ lớn như thế, chỉ sợ phải đưa tới không ít người hiểu chuyện, không trước làm tốt phòng bị không được.

Phong Nhã nhìn giáo chúng ngay ngắn gia tăng bên trong tuần tra, hoặc trình đội hình tản ra, lẫn nhau hô ứng hướng trong rừng tìm tòi mà đi, âm thầm gật gật đầu, đối Thanh nói: “Chúng ta cũng đi đi.”

Thanh nhìn nhìn Y Ân, cười nói: “Vẫn là dễ thủ hạ đi thôi.”

Phong Nhã cũng nhìn Y Ân. Trên vách đá nham thạch còn đang không ngừng rơi xuống, tiếng âm âm không dứt vang lên bên tai, Y Ân thân mình nho nhỏ co rút nhanh ở phía sau Phong Nhã, nắm chặt lấy góc áo hán, bả vai tùy mỗi một lần chấn động mà run rẩy. Y Nhi đời này, trừ bỏ mẫu thân mất rỗng, chưa từng nghe qua tiếng vang lớn như vậy và đang không ngừng chấn động, cảm giác giống như sắp đến ngày tận thế, đất trời đều sụp đổ, thật đáng sợ! Nếu không phải Phong Nhã ở bên cạnh, hán chỉ sợ đã sớm lui đến trong góc nào đó mà phát run.

Phong Nhã cúi người đem Y Ân bế đứng lên, nói: “Cùng đi.” So với đem Y Ân ở tại chỗ này, vẫn là mang theo trên người thì an tâm hơn. Hướng hồ dựa

vào năng lực của hắn, không tin còn bảo hộ không được Tiểu Đông Tây này.

Hai người rất nhanh chóng xuyên qua cánh rừng, xa xa liền nghe được tiếng đao kiếm đánh nhau. Y Ân ôm chặt Phong Nhã. Hắn đã từng nghe qua loại thanh âm này, đây là thanh âm đã vang bên tai sau khi hắn cùng phụ thân ra đi. Tiếp tục đi về phía trước một chút, liền nghe được Tiêu Hồng Nương quát mắng: “Tần Sương Kích, hôm nay nhất định phải cho ngươi bỏ mạng tại đây. Bày trận!”

Tần Sương Kích! Phong Nhã dừng thân hình, nhìn Y Ân trong lòng ngực rồi đem hắn đưa cho Thanh. “Ở tại chỗ này, thay ta nhìn hắn.”

“Chủ thượng?” Thanh ngạc nhiên tiếp nhận Y Ân, chưa kịp phản ứng thì chủ thượng sớm không thấy bóng dáng. Cúi đầu, xem Y Ân không tránh không nháo dựa vào hắn, nhẹ nhàng vuốt lấy tóc hắn, ôm hắn ngồi vào dưới tàng cây: “Được rồi, chúng ta ở chỗ này chờ.”

Y Ân khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào ngực Thanh, nghe được xa xa đinh đương kim chúc đánh nhau thanh càng phát ra thường xuyên, tiếng người hô quát và tiếng hét thê thảm vang lên, hai tay nắm chặt thành nắm đấm giấu ở trong tay áo. Thật lo lắng quá, hắn một chút cũng không muốn cho Nhã đi, chính là. . . . . Y Nhi không thể gây thêm phiền toái cho Nhã.

“Tránh ra!” Phong Nhã mũi chân đặt lên cành lá, thân thể nhảy lên, đã muốn rõ ràng nhìn đến bị đánh trúng thất linh bát lạc mười hai người đang bày tình trận, quát một tiếng, nhanh nhẹn rơi xuống, mọi người đã lui thân ra ngoài đất trống. Tần Sương Kích lại nhảy lên, một kiếm chém về phía không trung không thể chuyển thể Phong Nhã.

Hắn mũi nhọn hiện lên, đinh một tiếng, hai đạo đáng dấp tách ra. Tần Sương Kích hai tay cầm kiếm, tóc dài tung bay, trong mắt hiện lên cái nhìn “không thể tin được” cùng kinh hãi nhìn Phong Nhã. “Nhã? Phải Nhã? Ngươi còn sống?”

Phong Nhã trong tay không biết khi nào hơn một phen kim chúc chiết phiến, song phúc vu phía sau, khuôn mặt lạnh lùng, phản hận nhìn Tần Sương Kích. “Lâm-Dịch- Sương, không thể tưởng được, ta còn có ngày nhìn thấy ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Vừa nói chuyện đồng thời cuốn cổ tay, chiết phiến xinh đẹp vài cái quay về, Tần Sương Kích liền càng không ngừng trở mình nhảy né tránh. Tiêu Hồng Nương ngưng mi nhìn lại, cũng chỉ miễn cưỡng nhìn thấy vài đạo vật thể màu đen theo phiến phùng bay ra, đánh về phía Tần Sương Kích. Tần Sương Kích né tránh thật sự thoải mái, huy kiếm rất nhanh ngăn cản, mọi người liền chỉ cảm thấy bên tai có lực gió thổi qua, quay đầu nhìn lại, trên cây bên cạnh ghim đầy ngàn chàm màu đen như lông trâu tể.

“Đối với ca ca nhiều năm không thấy cư nhiên loại thái độ này, Lâm Dịch Nhã, ngươi đúng là chỉ học được thói xấu thôi.” Tần Sương Kích cười cười, trong mắt hiện lên thứ tình cảm phức tạp.

“Ca ca?” Phong Nhã cắn răng, đánh tiếp: “Năm đó đem ta để tại nơi của tên Trần Viễn đó, lúc ấy ngươi có nghĩ đến ta là đệ đệ của ngươi?”

Tần Sương Kích giờ kiếm, phiến điệp theo trên thân kiếm xẹt qua, kích khởi một đạo hỏa hoa. “Nếu ngươi không phải là huynh đệ của ta, ta cần gì phải thiên tâm vạn khổ đưa ngươi đến nơi của Trần Viễn chứ?”

Hai người một kích lại thối lui, Tần Sương Kích một đường bôn ba mệt nhọc, tính tình cũng cực không tốt, mắng: “Ngươi làm như nơi ở của Trần Viễn dễ đi lắm sao? Ta thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không còn!”

“Liên quan gì ta!” Phong Nhã chửi, không còn màng đến cái gì thân phận phong độ nữa, nhảy phốc lên, cùng hắn giao đấu. “Ta muốn ngươi đưa ta đi sao? Ta cầu ngươi sao? Trần Viễn là một kẻ điên ngươi không biết ư? Ngươi đem ta để tại nơi đó, có thể tưởng tượng qua ta tùy thời sẽ bị hắn luyện thành được nhân?”

Chiết phiến của Phong Nhã hung hăng quét về phía cổ họng Tần Sương Kích, Tần Sương Kích đột nhiên thu kiếm, phiến điệp liền cắt một đường rất mảnh ở cổ họng hắn làm xuất ra một đạo vết máu. Phong Nhã trừng mắt, nhẹ tay chiến, mồ hôi lạnh lẽ rơi xuống.

“Ta cũng muốn cùng nhau lưu lại, lại bị Trần Viễn đuổi đi ra ngoài.” Tần Sương Kích nhìn Phong Nhã, trong mắt tràn đầy tự trách bản thân mình vô năng. “Ta ở ngoài bảo vệ ba ngày, TRẦN VIỄN nói, nếu không ly khai, liền không cứu ngươi! Ngươi hôn mê bất tỉnh, nuốt vài lần khí, chỉ có hắn có thể trị hảo ngươi. . . . .”

“Chữa khỏi thì như thế nào? Ở trong tay của lão ma đầu TRẦN VIỄN kia cùng với cái chết thì có cái gì khác nhau đâu? Bao nhiêu người tránh không kịp, ngươi lại tự tay đem ta đưa vào ma giáo!”

“Ta chỉ biết phải cứu ngươi sống.” Tần Sương Kích nói: “Sống là tốt rồi, ta sẽ tới cứu ngươi.”

“Gạt người! Trần Viễn nói là ngươi đem ta bán cho hắn, khi đi qua sơn đạo ngươi gặp gỡ bảy sói, lúc bị cắn chết trên tay còn ôm chặt hoàng kim, ta tận

mắt nhìn thấy thi thể. . . . .”

“Người tin ta hay là tin hán?”

Hai người ánh mắt đối diện, Phong Nhã trong mắt vẫn còn mang đầy phẫn hận, Tần Sương Kích cũng mất đi kích động lúc ban đầu, khôi phục như bình thường phong thái thông dong bình tĩnh, ánh mắt nhìn hán vẫn như mười hai năm trước rất đối ôn hòa.

Phong Nhã hừ lạnh, thu hồi chiết phiến, nhìn về phía bọn thuộc hạ thần tình kinh dị đang đứng một bên, đối Tần Sương Kích lạnh nhạt nói: “Công tư phải phân minh, người là đầu lĩnh của Thiên Kiếm Môn cùng ta ngàn điện đối nghịch, lần trước còn huy của ta Trương Dương ám đà, hôm nay lại đánh lên ta Quý Khốc Cốc, thù mới nợ cũ, nên tính như thế nào đây?”

“Ta nghĩ đến người đã chết!” Tần Sương Kích cười, mang theo bất đắc dĩ cùng thờ dài.”Ta nghe được nơi của Trần Viễn bị ngàn điện diệt môn, người trong bảo trang toàn bộ bị chém giết không sót một ai . . . Ta nghĩ đến người đã chết!”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Phong Nhã trầm mặt, biết hán là vì mình, lại vẫn tức giận khó tiêu, không muốn gọi hán là đại ca, lên tiếng: “Tốt lắm, nếu biết ta còn sống, người có thể đi rồi! Sau này gọi môn hạ của người ít gây thêm phiền toái cho ta là được.”

Phong Nhã vừa nói xong, Tần Sương Kích cũng nghiêm túc trở lại, nhớ tới mục đích mình đến đây, dáng vẻ như đang giải quyết việc chung nói: “Nhất mã về nhất mã, ta hôm nay đến thật là có việc. Bộ hạ của người là Tiêu Hồng Nương mấy ngày trước đây đã cướp đi trên tay của ta nhất nam hài, ta hôm nay đến là để đòi lại hán!”

Nói chưa dứt lời, vừa nghe qua, Phong Nhã lại thấy con giận trong lòng bùng lên. Nhớ tới trên người Tiểu Đông Tây đầy vết roi cùng nơi tư bí kia nứt ra vết thương, chỉ cảm thấy đau lòng khó nhịn, chầm chọc nói: “Là vậy sao? Tần đại hiệp quả nhiên là hiệp cốt nhu tình a! Cừu nhiên vì một tiểu luyện đồng ngàn dặm bồn tập, lần này tình thâm, chúng ta có phải hay không đem việc này ra làm sáng rõ, tính một lần cho thỏa đáng?”

Phong Nhã lời này là vì Y Ân tổn thương mà cảm thấy bất công, đồng thời cũng dẫn theo ý uy hiếp, nếu Tần Sương Kích tái dây dưa không ngớt, hán liền không nể nang gì tình thâm mà hủy danh dự hán. Mặc dù Tần Sương Kích không nặng hư danh, nhưng có lẽ vẫn còn nề hà lời đàm tiếu, hán sẽ tái trợ giúp một phen, định làm cho Tần Sương Kích từ nay về sau nửa bước cũng khó đi.

Nhưng lời này của Phong Nhã nghe vào trong tai Tần Sương Kích lại thành ra ý khác. Ma giáo thị huyết, hảo dân, đây là mọi người giang hồ đều biết đến. Muốn nhanh chóng tới cứu đứa bé kia chính là vì để tránh hán khỏi bị làm nhục, hiện giờ nghe đệ đệ chính mồm gọi đứa bé kia là luyện đồng, liền nghĩ đến đủ loại tình cảnh không chịu nổi, càng cảm thấy tức giận dâng lên, lớn tiếng mắng: “Người có thể nào làm ra chuyện không bằng cảm thú như thế?”

Đau lòng như vậy là vì đã làm liên lụy hài tử vô tội, càng giận chính mình khi thân đệ lại làm ra loại sự tình này. Liếc thấy hán sống, hơn nữa một tay sáng lập ma giáo ngàn điện, mặc kệ trên giang hồ như thế nào phi nhô ma giáo, hán vẫn là tự đáy lòng vì hán cao hứng. Ma giáo làm việc tà vông, thủ đoạn đê tiện, hán có thể làm như không thấy, thân đệ yêu thích hiệp ngoại nam sắc, chẳng sợ cường thường dân nam, hán đều có thể lấy dễ dàng tha thứ, chỉ duy nhất đứa bé kia. . . . .

Nghĩ đến đứa nhỏ kia vừa nhu thuận lại gầy yếu, thân thể nhỏ xinh mềm mại. . . . . Nghĩ đến đêm hôm đó phóng túng, đứa bé nhỏ nhỏ liền sốt cao ba ngày, lúc bị bắt đi thương thế trên người chưa thuyên, sao có thể chịu đựng được một lần nữa bị dày vò? Mà người làm ra việc này lại chính là thân đệ của hán! Với thân phận là người đứng đầu ma giáo, hán muốn loại người gì mà không có, cần gì phải như thế tàn nhẫn đi khi nhục một đứa nhỏ?

“Ta cảm thú không bằng?” Phong Nhã trong mắt lửa giận hồi hồi ứa ra, rất muốn nhất nhất nói ra Y Nhi đã bị thương ở chỗ nào, làm cho tên hỗn đản này tự nhìn xem ai mới là chân chính cảm thú không bằng. Nhưng ngẫm lại chung quanh có nhiều thuộc hạ như vậy, mà việc thế này thật không tiện trước mặt mọi người nói ra, chỉ cảm giận rút ra chiết phiến, tính toán vì Y Nhi hung hăng giáo huấn một chút kẻ làm ra về đạo mạo trước mắt.

Thình lình nghe phía sau có tiếng bước chân dậm cỏ khô vang lên, Y Ân thân thể nhỏ nhỏ nghiêng ngả lao đảo theo trong rừng chạy ra, trên mặt bị cành lá cào xước để lại vài vết máu, cũng không cảm giác đau, chỉ lo lắng kêu: “Cha. . . . . Phụ thân. . . . . Phụ thân. . . . .”

“Y Nhi.” Hai người cùng kêu lên sợ hãi.

Y Ân mặc dù nhìn không thấy, nhưng thính giác lại dị thường linh mẫn, hai người mặc dù thanh âm tương tự, hán lại nhận được đâu mới là thanh âm của phụ thân, lập tức theo tiếng chạy dài ra phía sau. Tần Sương Kích vọt lên trước một phen tiếp nhận hán, ôm vào trong ngực tình tế xem xét. Chỉ thấy Y Ân khuôn mặt nhỏ nhắn mặc dù gầy yếu không ít, sắc mặt cũng rất là hồng nhuận, ôm lấy hán còn cảm giác nặng hơn trước, xóc lên áo khoác thật dày là hồ cừu áo choàng, trên người hán đúng là mặc tầng tầng y bào, được nghiêm kín thật kỹ, tựa hồ chỉ sợ thổi vào một chút gió. Ánh mắt có chút phức tạp nhìn về phía Phong Nhã. Thoạt nhìn hán đúng là đem Y Nhi chiều cổ vô cùng tốt, mình đúng là oan uổng hán.

Phong Nhã quay về trừng hấn, trong mắt tràn đầy ghen tức khi thấy Y Ân ôm hấn thật chặt còn thân thiết gọi: “Phụ thân, phụ thân, Y Nhi nhớ người!”
Kia Tiểu Đông Tây chưa bao giờ đối với mình như thế chủ động thân thiết quá!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Thanh đi tới phía sau Phong Nhã, khiêm tốn nói: “Chủ thượng, xin thứ cho thuộc hạ thất trách, thuộc hạ thật sự không thể ngăn cản hấn. . . .”

“Không cần phải nói.” Phong Nhã đưa tay ngăn lại hấn. Trên mặt Tiểu Đông Tây vẫn còn đầm đìa nước mắt, không cần nghĩ cũng biết hấn tất phải khóc rất thảm thiết để van cầu Thanh. Cá tính của Thanh còn không đến nỗi vài giọt lệ có thể dã động, nhưng nếu cho hấn biết Thanh lộng khóc Tiểu Đông Tây, tự muốn tìm Thanh thì không được tự nhiên. Thanh là người thông minh, hiểu được phải làm sao cho hấn bớt lo.

Hiện tại trọng yếu cũng không phải việc này, mà là việc Y Ân cùng Tần Sương Kịch đang ôm hôn nhau một cách vô cùng thân mật, Tần Sương Kịch thân hình cao lớn cường tráng ôm gọn lấy thân mình nhỏ xinh của Y Ân, nhìn cũng có chút hương vị phụ tử từ hiếu. Phong Nhã liền lãnh mặt hỏi: “Người là cha của hấn?” Nếu là thế, cùng tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện đã có thể một lần tính sổ toàn bộ.

“Đương nhiên không phải.” Tần Sương Kịch trừng mắt nhìn Phong Nhã, hấn mới hai mươi sáu, đâu có thể nào có đứa con lớn như thế.

Hai người nói với nhau Y Ân đều nghe thấy cả rồi, choáng váng một hồi, liền cắn chặt môi, nước mắt từng giọt, từng giọt rớt xuống. Đã có rất nhiều chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, nên đã quên mất lời mẫu thân dạy bảo. Đột nhiên nhớ tới trước mặt người khác không thể kêu phụ thân, xem đi, ngay cả phụ thân cũng không nguyện thừa nhận Y Nhi. . . . . Cũng không dám ôm phụ thân nữa, chỉ sợ phụ thân càng chán ghét Y Nhi.

Y Ân vừa khóc đã làm cho hai đại nam nhân đều luống cuống cả lên. Phong Nhã mắng: “Tần Sương Kịch người đối hấn làm cái gì?”

Tần Sương Kịch trừng hấn, chửi: “Câm miệng.” Lại cúi đầu ôn nhu dỗ dành Y Ân: “Y Nhi ngoan, là phụ thân đây, phụ thân vẫn ở bên người, phụ thân không có không cần Y Nhi. Nào, tái gọi một tiếng phụ thân được không? Phụ thân thích nghe!”

Y Ân lại một mực đề ý, nói sao cũng không chịu tái kêu, cố gắng nuốt lệ, chính là không chế không được khóc thút thít, thoát nhìn lại đáng thương. Phong Nhã nhẫn không nổi, đoạt lấy Y Ân ôm vào trong lòng ngực, lạnh nhạt nói: “Trở về giải quyết.” Có nhiều người như vậy vây quanh một bên xem, cái gì sự đều làm khó chịu.

“Giải quyết?” Tần Sương Kịch khó hiểu, Phong Nhã cũng đã hấp tấp ôm hạo Y Ân liền nhảy lên phía trước, trong nháy mắt thân hình đi xa. Tần Sương Kịch cũng liền thi triển khinh công đuổi theo.

Bên này Tiêu Hồng Nương như thế nào trấn an bọn thuộc hạ đang xông xáo không đề cập tới, lại nói Tần Sương Kịch theo vào một gian thêu các, liền nhìn thấy Phong Nhã đang áp chế Y Ân hung hăng hôn môi hấn, hôn cho đến khi Y Ân thở hồng hộc, trong mắt phiếm lệ, đầu óc hỗn loạn nhớ không nổi chính mình tại sao khóc. Trở mình mắt tròn trắng, cuối cùng hiểu được tiểu tử này giải quyết như vậy là có ý gì.

Kéo qua ghế dựa ngồi ở một bên, chờ Phong Nhã “dỗ” cho Y Ân nín khóc, bèn đem chuyện gặp gỡ Y Ân từ đầu chí cuối nói với hấn rõ ràng. Tần Sương Kịch không phải là người lắm mồm, chỉ đại khái giải thích một chút nguyên nhân không thể không nhận làm phụ thân, Phong Nhã nghe qua mà hai mắt toé lửa, hấn không thể một đao đem cha mẹ Y Ân chém chết cho chó ăn.

Đang lúc tức giận, Thanh đột nhiên xông vào, trên vai là một con chim ưng, đem một phong thư giao cho Phong Nhã. Phong Nhã mở ra nhìn nhìn, mắng: “Mấy lão già chết tiệt, lại gây thêm phiền toái!” Mắng thì mắng, nhưng vẫn đứng dậy nói: “Đi trở về.”

Tần Sương Kịch đứng dậy theo, ân cần hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì, Giang Nam bên kia vài cái thương nhân nói phải bãi phòng ta, trước mắt đã ở trên đường, ta phải trở về ứng phó.” Nói xong đã thấy Tần Sương Kịch há to miệng, ngầy ra như phồng nhìn hấn, chỉ vào hấn, lắp bắp hỏi: ” Thương. . . . . Thương, thương, thương nhân? Người mới vừa nói thương nhân? Vì sao. . . . .” Giang hồ người từ trước đến nay không bị gian xảo thương nhân, ai ngờ người đứng đầu ngân điện đầy cao ngạo lại còn muốn đích thân đi ứng phó thương nhân? Cái này làm sao hấn có thể tin cho được?

Phong Nhã lờm hấn một cái, tự nhiên biết hấn muốn nói cái gì, nói: “Nhã Tự Trang nghe qua chưa? Đó là của ta đấy!”

“A?” Tần Sương Kịch lại kinh ngạc: “Cái kia chuyên đi con đường tơ lụa của Thần Bí sơn trang, đúng là của người? Người kinh doanh. . . là thương nhân?”

Vô nghĩa! Phong Nhã mặc kệ hấn, ôm Y Ân rồi đi một mạch. Nếu không tìm một thân phận khác thiết thực hơn, chẳng lẽ muốn hấn che che giấu giấu như chuột sao?

Trở ra cánh cửa, gọi Tiêu Hồng Nương, thị nữ đi lên nói là nàng đã ra ngoài tuần tra các phân đà. Quả nhiên là sợ chính mình giận chó đánh mèo vu nàng nên đã tìm có trốn đi. Phong Nhã hừ lạnh, tuy lúc đầu là do Tiêu Hồng Nương hại Y Nhi bị Tần Sương Kịch “ăn”, bất quá nếu không có nàng này, Y

Nhi cũng chưa chắc sống được, hơn nữa cũng nhờ vậy mà làm cho mình gặp gỡ hân. Nghĩ đến đáng lẽ ra còn phải tưởng thưởng Tiểu Hồng Nương mới đúng. Bất quá nếu năng tự cho là thông minh không chịu xuất hiện, liền cũng coi như xong.

Theo một con đường bí mật nhỏ ra cốc, Trương Long đã chuẩn bị xe ngựa bên ngoài, Thanh cùng Tần Sương Kịch cũng đang đứng thẳng một bên. Hai người đi đến xe ngựa, Phong Nhã quay đầu nhìn về phía Tần Sương Kịch. Hai người bộ dạng cực giống nhau, chẳng qua Tần Sương Kịch hơi cao trắng hơn chút, mặt mày nồng hậu, mà Phong Nhã mặt mày hơi đậm, thoát nhìn thanh tú rất nhiều. Nếu không phải Tần Sương Kịch có một vết sẹo thật dài kéo dài từ mắt phải xuống má trái phá hủy tướng mạo, hai người chỉ sợ là huynh đệ sinh đôi.

Phong Nhã có chút mềm lòng, năm đó kia trường hợp kiếp, chính mình cứ tưởng đã chết đi, đại ca chỉ sợ cũng bị thương không nhẹ. Đem chính mình đưa đến nơi bảo trang xa xôi, ít nhất còn có thể sống sót, năm đó đại ca mang theo một thân trọng thương, như thế nào có thể đào thoát khỏi giết? Trong lòng trăm cảm xúc cùng xuất hiện, chính là hai người đều đã trưởng thành, đao thương kiếm vũ sớm trải qua, hiện tại chạy tới đàm luận chuyện khi còn bé gian khổ như thế nào không khỏi có vẻ già mồm cái lão, nhân tiện nói: “Muốn hay không đến trang viên của ta ở mấy ngày?”

Tần Sương Kịch tất nhiên là vui vẻ nói: “Như thế rất tốt!”

Phong Nhã mỉm cười, bé Y Ân định mang ngời vào xe ngựa, Y Ân lại nắm lấy cửa xe không chịu đi lên, bàn tay hướng Tần Sương Kịch sợ hãi gọi: “Phụ thân!” Rõ ràng muốn phải là phụ thân ôm mới chịu.

“Đến đây, cùng kỳ mã với phụ thân!” Tần Sương Kịch trong lòng cao hứng, vươn tay phải ôm Y Ân, lại bị Phong Nhã đẩy ra, lạnh nhạt nói: “Thành thành thật thật kỳ mã của ngươi đi!” Rồi hướng Y Ân nói: “Ngươi cũng là, thành thành thật thật lên xe cho ta.”

Nếu là phụ thân nói như thế Y Ân đã sớm ngoan ngoãn nghe theo, chẳng biết tại sao cũng là không sợ Nhã, túm lấy áo Nhã đá đập lung tung: “Phụ thân, ta muốn phụ thân!”

Tần Sương Kịch đã ở một bên bắt mắt: “Ngươi đừng dọa hân sợ!”

Phong Nhã lãnh mặt, áp chế hai tay Y Ân đưa hân ôm vào xe ngựa, Y Ân vẫn một mực kêu lên: “Đừng Nhã, đừng Nhã, phụ thân. . . . .”

Màn xe buông, trong xe liền chỉ nghe đến giọng Y Ân hừ nhẹ. Hồi lâu, Phong Nhã mới quát lạnh một tiếng: “Đi thôi.”

Trương Long liền ra roi, xe ngựa băng băng theo hướng Trường An chạy tới. Phong Nhã đột nhiên xóc lên màn xe, nhìn chăm chú Tần Sương Kịch đang kỳ mã đi theo một bên, hàm hồ nói: “Ngươi, ly xa một chút, bảo trì ba thước khoảng cách.”

Mặc kệ Tần Sương Kịch trợn mắt há hốc mồm, buông màn xe tiếp tục cán lấy môi Tiểu Đông Tây đang không ngoan. Dù sao đây cũng là đại ca, hân tạm thời không tính toán nhận thức.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Ngươi Không Đi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Y Ân ngoan ngoãn ngồi ở trong xe ngựa, nghe thanh âm trực xe lăn lộn, mắt tiếp sợ hãi nhắm chặt, nghĩ muốn cùng phụ thân cùng một chỗ, lại sợ làm cho hai người bắt đầu tranh chấp nữa. Phong Nhã kéo chặt màn xe, liền cũng tọa lại đây, đem Y Ân ôm vào trên đùi. Bên trong xe cũng giống như là một loại phòng ngủ nhỏ, thêu kim cầm thấp, gỗ lim ái bàn, chén ngọc lưu ly đầy đủ mọi thứ. Trên bàn còn có ẩm áp đồ ăn, Phong Nhã ôm lấy Y Ân chuyển qua trước bàn, lấy tay chọn một miếng cá hấp, rút xương rồi đưa đến trong miệng Y Ân.

Y Ân mấy lần định nhả ra, sau đó lại có chút luyến tiếc nuốt vào. Đồ ăn với hân mà nói vẫn như cũ rất quý, nhớ lại lần đó phụ thân có ép Y Nhi ăn, đó là lần đầu tiên Y Nhi được ăn ngon đến như vậy, cũng là mười mấy năm qua lần đầu ăn no, sau đó lại gặp Nhã thoát nhìn có vẻ hung hăng nhưng cũng rất ôn nhu uy rất nhiều thứ tốt, trải qua bao ngày như thế, đã làm cho hân nghĩ lại về chuyện trước đây thật lâu thật lâu.

Y Nhi cũng không phải là người được sủng ái, giống như mẫu thân những lúc ngẫu nhiên cao hứng cũng sẽ khen Y Nhi vài câu, nhưng phần lớn thời gian là luôn tức giận đánh mắng Y Nhi. Không biết hạnh phúc như lúc này có thể có bao lâu, không dám dùng nhiều, thậm chí phải giấu bớt đi, đến khi nào khổ sở chống đỡ không được mới lặng lẽ xuất ra một chút.

“Đến, nuốt vào, đừng nhả ra.” Nhã nâng cằm hân lên, lại uy tiến một hơi. Y Ân nghe lời nuốt xuống, Nhã hôn lên môi hân một cái, khen: “Tốt lắm, không có kiêng ăn.” Y Ân khòe miệng chỉ không được gọi lên, ở trên đùi Nhã tọa thẳng thân thể, mở miệng thật lớn để nuốt xuống đồ ăn mà Nhã dứt cho. Mơ màng màng nên có cảm giác đã quên một việc gì đó, đến lúc ăn đã muốn no mới đột nhiên nhớ tới, a một tiếng, không chịu tái ăn cơm, khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm, bộ dáng rất muốn khóc.

“Xảy ra chuyện gì?” Phong Nhã vội buông miếng bánh ra, đem Y Ân ôm vào trong lòng ngực lo lắng hỏi.

Y Ân không dám ngừng đầu, thanh âm rầu rĩ khóc nức nở: “Đối. . . . . Thực xin lỗi. . . . . Y Nhi chỉ lo chính mình. . . . .” Khó trách mẫu thân không thích Y Nhi, Y Nhi chỉ biết nghĩ cho mình, đều đã quên Nhã cùng phụ thân có lẽ còn chưa ăn cơm.

Phong Nhã đẩy mắt chột loé lên một tia sáng đầy ôn nhu, hôn hôn cái trán Y Ân, bung ở trên bàn lên một chén canh gà đưa lên miệng uống. Hai ba ngụm uống sạch, buông bát, đem chuyển đến trước mặt Y Ân, vuốt vuốt da mặt non non mềm mại của hắn hỏi: “Đã an tâm chưa?”

“Ân.” Y Ân thật mạnh gật đầu, chôn ở trước ngực Phong Nhã, trên mặt vẫn mang vẻ bất an, không biết suy nghĩ cái gì. Phong Nhã hôn khẽ vào cổ hắn, như muốn trấn an, chờ hắn mở miệng.”Ân. . . . . Ân. . . . . Nhã. . . . .” Y Ân cắn tay áo, hàng lông mi thật dài nơi mắt tiếp khẽ run, mang theo khăn cầu, lo sợ, nghi hoặc, yếu yếu rồi lại thực kiên định giọng điệu đối Phong Nhã nói: “Y Nhi. . . . . Ngày mai. . . . . Không ăn cơm, cũng không thể được cấp cho ăn. . . . .”

Nhã. . . . . Cùng phụ thân không tốt. . . . . Vừa rồi lúc lên xe còn tranh cãi. . . . . Y Nhi cái gì đều không có. . . . . Nghĩ muốn lưu chút đồ ăn cấp phụ thân đều không được. . . . . Không biết có được hay không đem đồ ăn sau này được cấp khẩu trừ xuống dưới, phân cho phụ thân. . . . .

Nghe được Nhã tựa hồ thở dài, đột nhiên đầu gục xuống, Phong Nhã siết chặt Y Ân, thật mạnh cắn vào vành tai hắn. Y Ân đau hô, mắt to hiện lên hơi nước. Quả nhiên là yêu cầu quá mức, Y Nhi cái gì đều không có, lại nghĩ muốn ý vào việc Nhã đối với mình tốt như thế mà đòi hỏi này nọ. Mẫu thân nói qua, người mà không làm được việc gì, đối chết đều là xứng đáng, bởi vì đồ ăn rất khó kiếm, bình thường trong nhà nhiều ngày mới có đồ ăn, còn muốn phân cho Y Nhi. . . . . Y Nhi, quả nhiên chỉ gây phiền toái cho người khác. . . .

“Lại miên man suy nghĩ cái gì?”Phong Nhã buông ra Y Ân, hôn nhẹ lên môi hắn.”Ta đã biểu hiện rõ ràng ra như thế, ngươi vì sao còn không chịu hiểu?”

Y Ân mở to mắt, nghiêm túc nghe. Y Nhi dốt nát, cái gì cũng đều không hiểu, chính là Nhã nói cái gì Y Nhi đều đã nghe. Phong Nhã cũng không nói nữa, cầm lấy một cái trang có điểm tâm tiêu điệp đặt vào tay Y Ân, ôm hắn đến ngồi chỗ cửa xe. Rót ra màn xe, Tần Sương Kích liền giục ngựa chạy ngay lại. Với tai mắt của hắn, vừa rồi hai người ở bên trong nói những gì, tự nhiên là nghe thấy được.

Y Ân nâng lên từ điệp, lập tức trong người vui vẻ, cười đến ngọt ngào: “Cấp phụ thân.”

Tần Sương Kích tiếp nhận, lại cầm lấy tay Y Ân, cúi đầu, tình tế liếm hôn ngón tay hắn. Y Ân bị ngựa bật cười khanh khách, có chút kỳ quái, trên tay có dính vào sao? Phong Nhã dùng sức rút tay Y Ân về, chửi nhỏ: “Tần Sương Kích, tốt nhất chú ý hành vi của ngươi, nếu không ta cũng chẳng ngại một mất một còn với ngươi.”

Tần Sương Kích nheo lại mắt, không có ý dẫn theo điểm khinh thường, cười nhạt: “Hiện tại ngươi khẩn trương thì có ích gì? Lúc ta cùng Y Nhi mây mưa với nhau, ngươi chẳng biết đang ở nơi nào nữa. Tiểu Đông Tây đã sớm là người của ta, ngươi còn muốn tranh giành sao?”

Phong Nhã tức giận hừ một tiếng, oán hận kéo xuống màn xe, đem Tần Sương Kích ngăn cách bên ngoài. Y Ân lui ở cửa xe, sợ hãi lôi kéo Phong Nhã góc áo: “Không tranh cãi. . . . .”

“Ngoan, không có việc gì.” Phong Nhã dịu giọng lại, hôn hôn thái dương Y Ân, đỡ hắn nằm xuống, đắp chăn bông thật dày lên người hắn.”Ngủ đi.” Xem Y Ân ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Phong Nhã liền ngồi vào bên cạnh bàn, cầm lấy bình rượu trên bàn đưa lên miệng tu ừng ực. Hương vị cay nồng chỉ cháy sạch trong lòng lại tích tụ. Khó được huynh đệ đoàn tụ, không ngờ lại vì một Tiểu Đông Tây không diện mạo, không đáng người phản bội nhau thành thù? Còn có Sương tên hỗn đản này, mới trước đây như vậy khiêm nhượng, sao trưởng thành lại đi tranh giành với thân đệ chứ?

“Ân. . . . . Ân. . . . . Nhã. . . . .”Tiểu Đông Tây không có ngủ, nắm lấy chăn bông, chỉ lộ ra đôi mắt thật to, thanh âm non non mang theo một chút đáng thương, một chút đáng yêu còn có khiếp ý, làm cho người nghe được trong lòng không khỏi ngứa ngáy, nhin không được nghĩ muốn khi dễ hắn, muốn nghe thấy hắn khóc nức nở.

Phong Nhã tự đáy lòng thở dài. Được rồi, huynh đệ phản bội thì sao, mặt khác đều không nói tới, chi duy nhất Tiểu Đông Tây này hắn không thể nhường cho ai. Đại ca thì giỏi lắm sao? Ai sợ ai a!

“Sao vậy không ngủ?”Phong Nhã cúi đầu, vuốt phẳng chóp mũi Y Ân.

“Ân. . . . . Trời lạnh. . . . .”

Phong Nhã vội ôm chặt Y Ân, lại nghe hắn do do dự dự nói: “Chăn. . . . . Cấp phụ thân. . . . . Hội lãnh. . . . .”

Phong Nhã sắc mặt đương trường hạ trầm, hơi thở phun ở trên mặt Y Ân, nghiêng răng nghiêng lợi ép hỏi: “Không sợ ta cũng bị đông lạnh sao?”

Y Ân rút lui lại, nghĩ nghĩ, đứng lên, luống cuống tay chân cởi ra quần áo chính mình: “Kia, kia. . . . . Quần áo cấp Nhã. . . . .”

“Không cần.”Xe ngựa chấn động một chút, Tần Sương Kích nhảy vào đến, một tay kéo lấy Y Ân đến trong lòng ngực của mình, ôn nhu nói: “Chăn cấp Nhã, Y Nhi giúp phụ thân sưởi ấm được không?”

Y Ân vừa nghe, vội gật đầu, triển khai quần áo đem hai người ôm ở cùng nhau. Như vậy Nhã sẽ không sợ đông lạnh, Y Nhi sẽ giúp phụ thân sưởi ấm, còn có thể cùng phụ thân ngủ. Y Nhi muốn ở cùng phụ thân, muốn thật nhiều!

“Tần Sương Kích, ai cho ngươi vào?”Phong Nhã lạnh giọng hỏi. Tần Sương Kích đưa ngón tay lên miệng ra hiệu chớ có lên tiếng, vuốt ve thân mình nhỏ của Y Ân đang ôm chặt hắn, Phong Nhã liền cắn răng ngậm miệng lại, không dám tái dọ sợ hắn.

Tần Sương Kích xuất ra ba con súc sắc, nói: “So lớn nhỏ quyết định.”

Phong Nhã tiếp nhận, vung tay, ba cái lục, cười lạnh xem Tần Sương Kịch ném ra ba cái nhất, liền thân thủ đi đón Y Ân.”Cút xuống cho ta.”

Tần Sương Kịch lại ôm lấy Y Ân hướng lý nhất nằm xuống, nói: “Ta thua, chần bồng tự nhiên lưu cho ngươi, ta nguyện đồ chịu thua.”

Phong Nhã gân xanh nổi lên, rất muốn đem Tần Sương Kịch một cước đạp văng ra ngoài, lại bắn khoăn nhìn đến Y Ân đang sắp ngủ nằm trong lòng ngực của hắn, chỉ phải cắn giận ngồi ở một bên, “ngoan ngoan” trừng mắt nhìn Tần Sương Kịch đặt tay ở trên lưng Y Ân.

Y Ân lim dim hai mắt ở trong lòng ngực Tần Sương Kịch, mơ màng trầm trầm muốn ngủ, lại cảm thấy dường như thiếu thiếu cái gì đó, nằm sao cũng ngủ không được. Bàn tay to lớn ấm áp của Tần Sương Kịch vỗ vỗ vào lưng hắn, hỏi: “Sao còn không ngủ?”

“Ân . . . Ân . . . Nhã . . .” Y Ân vươn tay, mơ hồ không rõ kêu: “Nhã. . . . .”

Phong Nhã liền cầm lấy tay hắn, hỏi: “Cái gì sự?”

Đã thấy Y Ân nhắm nghiền mắt, hơi thở phát ra vững vàng, lẩm bẩm trong miệng: “Phụ thân. . . . . Nhã. . . . .” Đã là ngủ say sưa.

Phong Nhã định rút tay về, Y Ân trong lúc ngủ mơ nắm càng chặt hơn. Tần Sương Kịch mị mắt, xê dịch về sau một chút, lạnh nhạt nói: “Chỉ một lần này thôi.” Phong Nhã nằm xuống, một tay đã bị Y Ân giữ chặt, tay kia choàng qua thắt lưng hắn, nói: “Đây cũng là câu ta muốn nói.”

Hai người trừng mắt liếc nhau một cái, rồi cùng ôm lấy trần bảo trong lòng ngực, nhắm mắt ngủ yên.

Tiếng xe ngựa lách cách vang đều, nhẹ nhàng chậm chạp đi trên sơn đạo. Thanh dựa vào càng xe, miệng ngậm một cây cỏ diệp, nghiêng ngẫm nở nụ cười, ngửa đầu nhìn trắng sáng vằng vặc trên bầu trời, than nhẹ:” Vân dung dung hề mà ở hạ; yêu minh minh hề khương nhật hời, đông phong phiêu hề thần linh vũ; lưu linh tu hề đạm quên về, tuổi ký yển hề thực hoa dư; thái tam tú hề vu sơn gian, thạch đá chồng chất hề cát mạn mạn; oán công tử hề trưởng quên về, quân tư ta hề không được nhàn; trong núi nhân hề phương đồ nếu, ẩm thạch tuyền hề ẩm tuyền bách; quân tư ta hề nhiên nghi chí; lỗi điền điền hề vũ minh minh, viên chiêm chiêm hề huyết đêm minh; phong ào ào hề mộc rền vang, tư công tử hề đồ ly ưu. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Tới Liễu Thụ Trấn cũng đã qua giờ Thìn, trên đường có không ít người lui tới. Bởi vì đây là con đường thông tới Trường An cho nên Liễu Thụ trấn cũng có vẻ phồn hoa. Tương Long cho xe ngựa dừng trước cửa khách sạn Phúc Lai lớn nhất trong trấn để mọi người nghỉ ngơi.

“Chủ thượng, tới rồi.” Thanh nhảy xuống xe ngựa, khom người xốc lên màn xe, lại nghe bên trong một trận thấp giọng tranh chấp, cuối cùng Tần Sương Kịch ôm Y Ân còn ngủ say sưa xuống xe, phía sau Phong Nhã cũng nhảy xuống, về mặt tối tăm.

Đem xe ngựa giao cho tên tiểu nhị tiến đến đón khách xử lý, mấy người còn lại tiến vào khách điểm. Lại một gã tiểu nhị chạy ra, ân cần niềm nở tiếp đón: “Khách quan, là muốn nghỉ trọ hay là ở trọ?”

“Trước chuẩn bị chút đồ ăn sáng, sau đó an bài bốn phòng hảo hạng.” Thanh ném ra một đĩnh bạc, tiểu nhị linh hoạt tiếp nhận, cười nói: “Đa tạ khách quan, mời đi theo tiểu nhân.”

Tiểu nhị trước hết đưa bốn người lên lầu hai dựa vào cửa sổ trong một phòng trang nhã, nói: “Các vị khách quan, mời!”

Tần Sương Kịch trước ôm Y Ân ngồi xuống, Phong Nhã nhắc lên trường bào vật áo, ngồi đối diện với Tần Sương Kịch, hai mắt gắt gao trừng trứ hắn. Thanh hướng Tương Long khẽ bữu môi, hai người đang ngồi vào một cái bàn khác. Loại này náo nhiệt bọn họ cũng không tính toán xen vào, đỡ phải hại cập cá trong chậu.

Tiểu nhị gạt mình, hết nhìn trái rồi nhìn phải, hai vị đại gia này không phải rất giống nhau sao? Sao thoát nhìn lại có vẻ giống như là cừu nhân vậy? Không dám nghĩ nhiều, vội ngã nước trà, khom người xuống làm lễ.”Các vị khách quan xin chờ chút, đồ ăn sáng sẽ đến ngay.”

Phong Nhã vẫn là gắt gao trừng trứ Tần Sương Kịch, trong mắt tràn đầy không cam lòng. Hồn đản đại ca, biết rõ hắn vào sáng sớm sẽ có một thời gian ngắn không tỉnh táo, cư nhiên liền thừa dịp này cùng hắn chơi đoán số tranh Y Ân. . . Đao mắt nhìn về phía Y Ân đang ngủ say sưa. Nếu không phải tên hồn đản này lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, hiện tại Tiểu Đông Tây nằm mại hắn là đang nằm trong lòng ngực của mình rồi.

Họ tiến khách điểm bất quá chỉ một hồi thời gian, vậy mà ở ngã tư đường đã người đến người đi, rất là náo nhiệt. Tần Sương Kịch ý bảo Phong Nhã đem cửa sổ đóng lại, sợ gian ngoài ồn ào đánh thức Y Ân. Phong Nhã cũng đã qua phút ghen tị tranh chấp, đang muốn đứng dậy, lại chợt nghe ngoài cửa sổ thanh âm ồn ào vào cùng lợi hại.

Nghi hoặc lộ đầu ra ngoài, chỉ thấy ở trước khách điểm đang có một chiếc xe ngựa kỳ quái treo đầy chuông. Càng kỳ quái hơn chính là từ trên xe ngựa bước xuống một người, đứng là một thân tuyết trắng. Không chỉ có áo trắng, làn da tuyết trắng, tóc dài tuyết trắng, ngay cả mắt tiếp cũng là trong suốt

tuyệt trắng, toàn thân chỉ có duy nhất hai con ngươi trong mắt là màu lam. Phong Nhã gặp qua không ít người phiên bang, nhưng chủ yếu đều là tóc vàng mắt xanh, làn da rất trắng, nhưng không có giống người này bình thường từ trên xuống dưới bộ dáng đều trắng toát, cũng khó trách cư dân trong trấn xưa nay hiếm thấy điều quái dị đến thế nên đâm ra sợ hãi.

Người nọ quanh thân phát ra cỗ khí băng hàn rét lạnh, ngay cả Phong Nhã đứng từ xa đều có thể cảm giác được, người chung quanh ngay từ đầu vì diện mạo yêu dị của hắn mà ngạc nhiên nên vây xung quanh xem rất đông, nhưng lại bị khí lạnh trong người hắn toả ra mà chịu không nổi, đều chạy trốn rất xa. Người nọ không để ý tới người chung quanh chỉ trở về phía mình, xỉ xảm bảo nhau: “Yêu tử, đó là yêu tử”. Hắn thì thầm trong miệng gì đó, sau đó mở ra cánh cửa xe ngựa, tham tiến thân thể, liền ôm ra một đoàn vật thể màu trắng. Vật thể kia hình như là một người bị áo choàng màu trắng bao bọc thật nghiêm kín, thấy không rõ diện mạo. Nhưng ánh mắt người nọ chỉ trong phút chốc trở nên vô cùng ôn hoà, thật cẩn thận bước đi. Có thể nhìn ra được hắn đang ôm trong tay chính là trân bảo của mình.

Con người đứng thật có cái tật xấu là tò mò, mặc dù đáy lòng ai cũng sợ hãi không có can đảm đến gần nhưng không ít người vẫn cố rướn cổ lên thăm dò. Ấy da, đây không phải lại là một yêu tử đó chứ? Nếu là thật thì mọi người đứng là có đại phúc rồi, trong một ngày có thể gặp được hai đại yêu quái, còn gì may mắn hơn.

Trong lòng ai nấy đang cảm thấy vui sướng thì chợt thấy áo choàng động đậy. Một tiếng hừ nhẹ mềm mại phát ra làm trong lòng mọi người không tự giác cũng thấy nhẹ nhàng theo. Đột nhiên từ trong áo choàng một lọn tóc đen rớt ra, dưới ánh mặt trời tươi sáng không ngừng phát quang. Mọi người có chút thất vọng —— là một người thường a!

Áo choàng lại giật giật, một đôi cánh tay trắng nõn như ngọc vươn đến, ôm choàng qua cổ yêu quái kia: “Mạch, sớm an!” Vừa nói chuyện đồng thời cũng vươn người ra, ở trước mặt bao người, giữa ban ngày như thế không ngần ngại hôn một cái thật mạnh lên môi của đại yêu quái.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đui)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Mọi người ai nấy đều há hốc mồm, tròn mắt ra mà nhìn, không phải vì người nọ hành động kinh thế hãi tục mà là vì dung mạo tuyệt sắc của nàng. Dù là bọn sơn dã không biết chữ, nhưng đại khái có thể dùng từ “bình dân” một chút để hình dung: trầm cá lạc nhạn, bệ nguyệt tu hoa (chìm sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa nhường). Nhưng có một điểm đáng tiếc là nàng mới khoảng chừng mười bốn, mười lăm tuổi cho nên vẫn chưa ra dáng là một đại mỹ nhân. Khéo léo trên mặt tính trẻ con chưa côi, da thịt trắng nõn, tựa hồ vô cùng mịn màng, tóc dài đen óng mượt, ngũ quan tinh xảo và điều quan trọng nhất là, trên người nàng tràn ngập linh khí. Trong khoeo mắt, bờ môi đều toả ra linh khí. Đôi con ngươi trầm hắc như sao đêm sáng lung linh, nhất chọn mị, nhất hé miệng, đều mười phần linh khí, chỉ nhìn nàng nhẹ nhàng cười, toàn bộ đất trời như chìm vào êm ái. Phải biết rằng, Hoàng thượng ở trong kinh thành rất xa kia có một phi tử nương nương gì đó được ngài vô cùng sủng ái cũng chưa đẹp bằng một góc của tiểu mỹ nhân này a. Nếu đem nàng đặt ở trong cung, bao nhiêu trân bảo không gì sánh được, không chừng Hoàng thượng sẽ say mê đến quên trời quên đất. Đáng tiếc, một người xinh đẹp như tiên trên trời, làm lòng người mê đắm như vậy, sao lại bị tên yêu quái kia lừa gạt mà đi theo hắn?

“Các ngươi kia cái gì biểu tình, có cái gì ý kiến?” Tiểu mỹ nhân mở miệng, thanh âm cực kỳ dễ nghe, nhưng khẩu khí lại cực bất hữu thiện. Từ trên người yêu quái áo trắng nhảy xuống đất, xoa thắt lưng mắng: “Có chuyện cứ việc nói thẳng, muốn nói gì thì cứ giấp mặt ta mà nói, đừng ở đó nói xấu sau lưng hãm hại người khác.” Mọi người hoàn toàn không thêm đề ý lời nói của tiểu mỹ nhân, bộ dáng tức giận cũng thật đáng yêu, ai có thể phát hoá với hắn chứ. Bất quá đáng tiếc, nguyên lai đây lại là một tiểu nam hài a.

“Này, lác đầu như vậy là có ý gì? Đem nói rõ ràng cho ta, uy, chó đi. . . .” Tiểu mỹ nhân này đúng là tính tình nóng nảy, vừa nói chân đã muốn chạy đi đánh người, nhưng đã bị Bạch y nhân ở phía sau nắm lại.

“Mạch, mạch, ngươi buông! Ngươi xem ánh mắt của bọn họ kia! Bọn họ khi dễ ngươi! Không thể liên như thế thả bọn họ đi, bọn họ cư nhiên dám trước mặt ta khi dễ ngươi!” Tiểu mỹ nhân ngửa đầu, bị người kia ôm lấy làm hắn cảm giận kêu lên.

Người được kêu là “Mạch” cúi đầu, hôn lên đỉnh đầu trấn an hắn: “Không có.”

“Sao lại không có? Ngươi xem ánh mắt bọn họ, không biết vừa nói sau lưng người ta cái gì để hãm hại đâu! Cho nên ta mới chán ghét bọn người cổ lỗ xỉ, hiếm thấy nhiều điều kì quái, chứng bạch tạng cũng không biết, đáng về không giống như chúng ta khi lớn. . . .”

“Đông!” Mạch khẽ gọi, tiểu mỹ nhân lập tức ngậm miệng, kiễng mũi chân hôn lên môi hắn, xin lỗi. “Thật xin lỗi Mạch, ta không nói, ta sẽ không nhắc tới nữa.”

Mạch không nói lời nào, hai tay ôm chặt bảo bối trong lòng ngực. Đột nhiên một dị vật từ đầu đánh úp tới, Mạch ôm người trong lòng ngực khẽ lắc mình, khoeo mắt thoáng nhìn đến vật, kinh ngạc thân thủ tiếp được, đúng là một vỏ nũ nhi hồng.

“Đi lên.” Trên lầu một gã tuần nhã công tử vẫy vẫy tay, sau đó từ cửa sổ lùi vào trong.

“Người đó là ai?”

Mạch không nói lời nào, trọng dụng áo choàng đưa hắn gắt gao bao lấy, ôm hắn cùng nhau vào khách điểm. Lên đến lầu hai, liền gặp trong một phòng trang nhã có hai người khí thế phi phàm đang ngồi ngay bên cạnh cửa sổ. Mạch trong mắt phiếm ra ánh sáng lạnh. Một nam nhân trên mặt mang một đạo vết thương dài, thoạt nhìn thấy hắn chỉ chuyên chú vào tiểu nam hài ôm trong lòng ngực, nhưng Mạch biết, từ lúc bản thân bước chân lên lầu này, chỉ cần hơi có dị động, hắn có thể ra tay lấy đi tính mạng mình. Mà tên còn lại, tuấn dật lãnh ngạo, giờ tay nhắc chân tao nhã phảng phất quý tộc, nếu không phải quen biết, chỉ sợ sẽ nghĩ lầm hắn là vương tôn công tử nhà ai.

Chậm rãi bước đi thong thả về phía trước, đối với áp lực càng ngày càng trầm nặng làm như không thấy, thẳng ỏ ghế ngồi xuống.

“Hồi lâu không thấy, vẫn là như vậy ít nói.” Người có dáng vẻ tao nhã cười nói, thân thủ dần một chút, giới thiệu: “Tần Sương Kịch, Mạch Thiên Tuyết.”

Hai người nghe vậy ngẩng đầu, tầm mắt tương giao, trong mắt hiện lên một đạo duệ mũi nhọn. Tầm mắt hai người đang nhìn nhau thăm dò đột nhiên bị cách trở, Đồng không chút nào sợ người lạ đến gần Tần Sương Kịch, nhìn nhìn người trong lòng ngực hắn kêu lên: “A, thật là một tiểu hài tử đáng yêu.” Vui vẻ xoa lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đang ngủ say, đôi mắt người uy thế bức nhân hoàn toàn không có cảm giác.

Tần Sương Kịch liếm khí, khóe miệng hiện lên một tia cười nhạt. Chẳng biết tại sao, đôi đứa nhỏ này không thể phòng bị.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Tần Sương Kịch liếm khí, khóe miệng hiện lên một tia cười nhạt. Chẳng biết tại sao, đôi đứa nhỏ này nhưng lại không có pháp khởi lòng phòng bị, có lẽ là bởi vì đứa nhỏ này trên người có cùng khí chất tinh khiết giống như Y Nhi.

Lại nghe đứa bé kia kinh hô: “Này, ánh mắt thật khá a!” Tần Sương Kịch vội cúi đầu, chỉ thấy Y Ân không biết khi nào đã tỉnh, con ngươi đen như mực vô tiêu tụ nhìn lên hắn, vội cúi đầu một lần hôn mặt của hắn, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng: “Phụ thân tại đây.” Tiểu Đông Tây khi tỉnh lại luôn không rõ mình ở đâu, có đôi khi không nghĩ qua là còn muốn sợ tới mức khóc, không dượng giúp hắn tỉnh lại không được.

Tiểu Đông Tây trên mặt chậm rãi có biểu tình, tựa hồ như đã tỉnh táo lại, đầu tiên là sợ hãi rụt lui, cảm giác được nụ hôn của phụ thân, thờ phào nhẹ nhõm, ngoan ngoãn nhỏ giọng nói: “Phụ thân. . . . .” Vẫn cảm thấy được giống cánh trong mơ hơn là sự thật, đột nhiên trong lúc đó còn có phụ thân, có Nhã, như vậy ôn nhu hộ trụ Y Nhi, trước kia vài lần nằm mơ tốt nhất đều không có như vậy hảo, ngược lại càng không kiên định, chỉ sợ khi. . . tỉnh lại là đang ở trong nhà, mẫu thân sẽ lại mắng Y Nhi quấy rầy đệ đệ học bài. . . . .

“Tỉnh? Đến. . . . .”

“Hô, thật đáng yêu!” Tần Sương Kịch đang muốn đem Y Ân ôm ngồi dậy, đột nhiên Đồng kêu lên, rất nhanh tiến lên ôm lấy Y Ân, bởi vì quá bất ngờ lại quá thân cận không kịp ngăn cản, ba cái đại nam nhân liền tro mắt nhìn hắn hôn lên đôi môi nhỏ nhỏ đỏ mọng của Y Ân, mắt khuôn nhất thời phiếm hồng, tơ máu gần đây.

“Thật đáng yêu, thật đáng yêu, ngươi làm con ta đi, ta sẽ thương ngươi!”

“Đồng!” Mạch Thiên Tuyết khẽ gọi, bàn tay Tần Sương Kịch hạ xuống liền đem người gắt gao giấu kín trong lòng ngực.

“Làm gì thế Mạch?” Đồng lắc lư thân mình kêu: “Ngươi đừng quấy rầy ta, thật vất vả mới gặp được một bảo bối như thế, ta muốn hắn. . . . .”

Mấy lời còn lại bị tắt nghẽn trong cổ họng, Đồng vội quăng mình vào lòng ngực Mạch Thiên Tuyết như né tránh, cảm giác hai người kia đang có bộ dáng như muốn ăn tươi nuốt sống hắn, vội kêu lên: “Uy, không sai biệt lắm một chút, ta coi như xong, các ngươi đừng dọa tiểu bảo bối!”

Lời này như đánh vào tử huyệt, hai người lập tức khí thế hoàn toàn không có, vội nhìn về phía Y Ân. Quả nhiên, Tiểu Đông Tây vẫn cảm đã muốn biến sắc phát run. Bàn tay nhỏ bé nắm lại thật chặt giấu ở trong tay áo, thấp đầu kinh sợ: “Phụ thân. . . . . Đừng giận. . . . . Y Nhi không đúng. . . . .”

Tần Sương Kịch vội hôn môi hắn, đưa lời nói làm nhiều lòng người đau như muốn toàn bộ nuốt vào trong miệng, buông hắn ra, mềm nhẹ nói: “Phụ thân không có nổi giận với Y Nhi.” Tiểu Đông Tây này, sao cái gì sự đều trút hết lên người mình như thế?

Phong Nhã chồm ngang mặt bàn đem Y Ân kéo vào trong lòng ngực của mình, trước hết cắn lấy môi hắn một hồi, mới nói: “Ngaoan, phụ thân đang tức giận, Y Nhi đừng đi nhiều lần, hôm nay liền theo Nhã được không?” Nói lời này giống như là lợi dụng thời cơ bỏ đá xuống giếng.

Y Ân rất nhanh gật đầu. Y Nhi nào dám đi làm cho phụ thân tức giận a? Chỉ hai ba câu nói mà có thể ôm ấp Y Ân cả ngày, Phong Nhã tất nhiên là cao hứng, vừa lúc tiểu nhị đưa đồ ăn sáng tới, liền ôm Tiểu Đông Tây, thổi lưng thịt cháo dứt cho hắn. Tần Sương Kịch thoáng qua một chút khinh thường. . . , sau đó đáy mắt lại nổi lên mỉm cười. Biết hắn là đau lòng Y Nhi, lúc này liền không cùng hắn cãi, thân là huynh đệ, tạm thời cứ cho hắn giữ lấy cũng chẳng sao.

Đồng lại không biết sống chết sáp lại, bị Mạch Thiên Tuyết ôm chặt, chỉ phải nửa người trên ghé vào trên bàn, tay đặt ở trên vai Y Ân, hỏi hắn: “Không

vừa yêu, người kêu cái gì tên?” Hối lời này, hàm xúc một ý đùa bỡn, hai người bên cạnh trong mắt đều phiếm ra sát khí, Đồng như cũ làm như không thấy.

Y Ân từ trước đến nay sợ người lạ, chẳng biết tại sao, chỉ nghe thanh âm dễ nghe của người này lại phát sinh hảo cảm, nhẹ giọng đáp: “Ta gọi là Y Ân.”

“Y Ân, tên rất hay!” Đồng cười nói: “Ta gọi là Cô Đồng, người có thể bảo ta Đồng.”

“Cô Đồng? Tên rất hay!” Y Ân học theo hần, mặc dù không giống Cô Đồng như vậy hào phóng, ánh mắt hần dần theo chút buồn bình, nói: “Người có thể bảo ta Y Nhi!”

Hai tiểu hài tử nắm tay nhau cười khanh khách, Y Ân lần đầu cười đến không hề gánh nặng. Bàn tay Đồng cùng hần bình thường lớn nhỏ, lại ấm áp hữu lực, cảm giác cùng Y Nhi hoàn toàn bất đồng, nhất định là một người phát ra hào quang âm áp. Thích người này. Chẳng biết tại sao, chính là như thế cảm thấy được. Thích người này cười đến trong sáng, thật thích thật thích!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhi Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Tần Sương Kích, Phong Nhã ôn nhu nhìn Y Ân. Đây là bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Đông Tây cười đến như vậy vô câu vô thúc, giống một đứa nhỏ tầm thường không còn chút gì lo lắng. Có lẽ nên làm cho Y Nhi tiếp xúc nhiều hơn với bạn cùng trang lứa thì tốt hơn!

“Y Nhi, ăn xong đồ ăn sáng theo ta đi chơi đi?” Cô Đồng nói, rồi mới nhìn về phía Phong Nhã: “Có thể đi?”

Phong Nhã gật đầu, sau đó lại cảnh cáo nói: “Chiều cổ hảo hần, bằng không...”

“Biết rồi, ta thương Y Nhi cũng không kịp, còn cần người phân phó sao?” Cô Đồng bữu môi nói, lấy bánh mì dứt cho Mạch Thiên Tuyết đang ôm hần. “Mạch, người ăn.” Mạch Thiên Tuyết liền ăn, chính mình cũng lấy bánh bao uy hần.

Chờ tất cả mọi người ăn xong, Cô Đồng liền khăn cấp từ trên đùi Mạch Thiên Tuyết nhảy xuống, dắt Y Ân nói: “Y Nhi, đi thôi, chúng ta đi chợ.”

“Ân. . . . . Ân. . . . .” Y Ân ngồi ở trong lòng ngực Phong Nhã, trong mắt đầy mong đợi, nhưng cũng không động.

Phong Nhã hôn hôn trán hần, buông hần đứng xuống, dịu giọng nói: “Đi thôi.”

Y Ân còn do dự, lại nghe phụ thân nói: “Đi thôi.” Ngoan ngoãn gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Y Nhi, không ngoan lâu. . . . .”

“Ngoan lâu cũng không có việc gì!” Cô Đồng dịu lấy hần đi, nói: “Chợ rất thú vị, ngoan cả ngày cũng không đủ. . . . . Đến, có thang lầu, nắm chặt tay ta, cẩn thận a!”

Tần Sương Kích, Phong Nhã nhìn chăm chú, xem Cô Đồng mặc dù lóc cha lóc chóc, cũng rất là cẩn thận dìu Y Ân xuống lầu, nên có chút an tâm. Thanh cùng Trương Long đứng đây, xa xa theo sát phía sau. Ba đại nam nhân lại chuyển hướng ngoài cửa sổ, nhìn hai cái dáng nhỏ nhỏ chậm rãi dung nhập trong đám người, cho đến khi nhìn không thấy dáng dấp, lẫn nhau vọng liếc mắt một cái, đều có chút xấu hổ khụ khụ vài tiếng. May mắn là người một nhà, bằng không này hình tượng, khả tính toàn bộ bị hủy. Ba người trong chốn giang hồ có sức ảnh hưởng rất lớn, vậy mà trong tình yêu lại quan tâm thái quá cứ như mẹ chăm con vậy.

Ba người lại ngồi xuống, trên bàn có mấy vò rượu, Phong Nhã cấp hai người châm thượng, thuận miệng hỏi: “Hần chính là bảo bối mà người vẫn giấu?” Mạch Thiên Tuyết không đáp, Phong Nhã cũng không trông cậy vào, lại hỏi: “Người cũng đi Trường An? Có việc gì?”

“Con đường tơ lụa.” Mạch Thiên Tuyết tôn khẩu nhất khai, Phong Nhã liền đem ly rượu đốn đến trên bàn, trừng mắt nhìn hần: “Đám lão đầu từ kia là người kêu đến?”

Mạch Thiên Tuyết gật đầu. “Phế vật lợi dụng.”

“Khó trách.” Phong Nhã cười lạnh: “Khó trách tính tình người như vậy cũng có thể thành Giang Nam thủ phủ, thật sự là hội việc buôn bán. Đem đám lão đầu từ kia lừa gạt đến đây, nói vậy người cũng ăn không ít tiền boia đi.”

“Hoàn hảo.” Mạch Thiên Tuyết cũng không khiêm tốn, nhìn chăm chú Phong Nhã, nói: “Không phải là thuận lợi cho việc làm ăn của người? Một năm chỉ đi một lần con đường tơ lụa, lại không khỏi kiếm được nhiều lắm. Cẩn thận cây to đón gió.”

Phong Nhã chọn mì: “Người là thật quan tâm ta hay vẫn là nói bóng nói gió? Ta cũng không quên Thiên Tuyết Lâu của người trước đây có một khoảng thời gian theo dõi chuyện của ta. Hào tâm phụng một câu, Tần Sương Kích, Thiên Kiếm Môn chủ, là đại ca của ta, có lẽ người có thể thử theo trên người hần xuống tay điều tra thân phận của ta.”

Mạch Thiên Tuyết đứng lên, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, nói: “Giao hữu cùng thân phận không quan hệ, ta không cần để ý.”

“Nói như vậy sao không nghĩ xem, trước đây ngươi đã làm cái gì?”

“Khi đó ngươi còn không phải bằng hữu của ta.” Mạch Thiên Tuyết buông chén, xoay người xuống lầu. Phong Nhã ở hán phía sau cười mắng: “Ngươi còn cho ta là bằng hữu? Cũng không nhìn ta có đồng ý hay không?”

Tần Sương Kích này giờ chỉ im lặng ngồi nghe, sau khi Mạch Thiên Tuyết đi rồi, liền hỏi Phong Nhã: “Sao vậy hồi sự? Ngươi sao lại biết Mạch Thiên Tuyết?”

“Tiểu tử kia trước đây đi con đường tơ lụa đều là do thương đội của ta hộ tống. Nguyên bản cũng tưởng an vô sự, trước đây có một đoạn hán lại nói điên phải điều tra ta, cho nên giáo huấn hán một chút, không biết sao tự thành bằng hữu.” Phong Nhã vừa nói vừa cười, cũng bung ly rượu lên nhất khâm cạn sạch.

Cái này gọi là không đánh không thân thiết. Tần Sương Kích cười khẽ, thu hồi đáy mắt lo lắng.

Phong Nhã đột nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, Tần Sương Kích nghi hoặc cũng nhìn theo ra phía ngoài xem, đã thấy Cô Đồng đang chạy tới, theo sau là Thanh cùng Trương Long, Y Ân đang nằm trong lòng ngực Thanh, bị hán ôm trở về.

“Sao vậy hồi sự?” Phong Nhã kêu lên, cùng Tần Sương Kích đang từ lầu hai theo cửa sổ nhảy xuống. Dưới chân không ngừng, vài cái liền nhảy tới trước mặt Thanh, cẩn thận tiếp nhận Y Ân ôm vào trong ngực, lo lắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Bị thương?”

“Không có, là Y Nhi mệt rồi.” Cô Đồng xem hai người lo lắng, vội ở một bên giải thích: “Y Nhi đột nhiên nói muốn ngủ, chúng ta đành trở lại.”

Phong Nhã vừa thấy, quả nhiên, Tiểu Đông Tây hai mắt nhắm nghiền dựa vào trong lòng ngực của hán, hô hấp vững vàng lâu dài, thật là đang ngủ. Cẩn thận ngắm lại, Tiểu Đông Tây đúng là có thói quen mỗi lần ăn xong liền nhắm mắt ngủ, chưa bao giờ tranh cãi không nháo, cũng không có quá phải ra ngoài tâm tư. Nếu hỏi đến, chỉ sợ hán lại nói là do cha mẹ dạy.

Để cho Phong Nhã trước đem Y Ân ôm vào phòng khách nghỉ ngơi, Tần Sương Kích tự hành dạo quanh chợ một vòng, mua quay về một đồng lớn đồ ăn cùng đồ chơi, sẽ chờ khi Y Ân tỉnh hạo hạo mang cho hán, cho hán biết bên ngoài có rất nhiều thú vị gì đó, chậm rãi giúp hán cởi bỏ tính tình quá mức im lặng.

Lên tới lầu bốn, một dãy phòng hào hiện ra, quẹo trái, đi đến trước một gian phòng khách mệnh danh là Hi Vọng, nhìn không được gọi lên khóa miệng. Khách điểm này, đặt tên thật biết điều. Đây cửa đi vào, liền gặp trên giường nhất đại nhất tiểu ôm vào cùng nhau ngủ say sưa. Dem các thứ đặt ở trên bàn, đi đến trước giường, thấy Phong Nhã chui đầu vào tóc Y Ân, mà Y Ân còn lại là tựa vào trước ngực hán, chần hân động ở trên người hai người, cảm giác. . . . . Giống như hai tiểu động vật dựa sát vào nhau sưởi ấm. Cười nhẹ, trong mắt tràn đầy nhu hòa. Đến gần vài bước, kéo chân giúp hai người đắp hào, đột nhiên nheo lại mắt, lại một tay lấy chân xoắn lên.

Mắt lạnh nhìn tình cảnh trên giường, Tần Sương Kích trầm mặt, cắn răng nói: “Lâm —— Dịch —— Nhã —— ngươi – đang – làm – cái – gì ——”

Chỉ thấy Y Ân lẳng lặng quỳ ở bên người Phong Nhã, trên mặt phỉm ửng đỏ, vạt áo bán khai, trên thân nhiều điểm đầm nước hồng ngân, mà tay Phong Nhã lúc này đang xuyên qua bao khổ tham tiền cổ của hán. . . . Chết tiệt, dám lên hán ăn béo!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiêu Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Dù đã bị phát hiện, Phong Nhã cũng không giả bộ, mò ra mắt, ním cười gian tà nhìn về phía Tần Sương Kích: “Tần công tử, ai cũng biết phá hoại chuyện tốt của người khác là vô đạo đức đúng không? Hay là, ngài có ham mê là nhìn coi người ta đang “thỗ lộ” tình cảm?”

Tần Sương Kích lạnh lùng, kéo Y Ân thoát khỏi “móng vuốt” của hán ôm vào người, trong miệng mắng: “Ngươi điên rồi phải không? Thân mình hán hiện tại hư nhược, ngươi muốn lấy mạng hán sao?”

Phong Nhã cười lạnh, tay thuận thế lôi kéo, nhưng lại đem bao khổ của Y Ân lột xuống dưới. Y Ân tiếp xúc đến không khí lạnh lẽo, đáng thương rụt lui chân, mềm giọng hừ nhẹ, Phong Nhã liền thừa dịp Tần Sương Kích ngỡ ngàng, một cái chớp mắt đem Y Ân đoạt lại trở về trong chăn, giúp hán thật hào ẩm áp, xin lỗi hôn hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn non non của hán. Thấy Tiểu Đông Tây không có bị khí lạnh làm cho tỉnh giấc, liền chuyển hướng Tần Sương Kích: “Sao vậy, ngươi hiện tại cũng biết đau lòng? Lúc trước ngươi làm việc ấy sao không nghĩ đến thân mình hán cũng sẽ chịu không nổi?”

Mặc dù ngoài mặt không nói, nhưng đối với chuyện này, hán thủy chung vẫn căm tức giữ mãi trong lòng. Hán đã từng quyết định chủ ý là phải trừng trị kẻ đã làm bị thương bảo bối của hán, nào ngờ người nọ lại chính là huynh đệ thất lạc nhiều năm. Hán mặc dù không thể đối hán động thủ, nhưng trong lòng vẫn thấy rất phẫn nộ. Bị thương hán, tái dụ dỗ một chút, Tiểu Đông Tây liền không biết mang thù —— hán cũng muốn làm như vậy.

Chỉ cần nghĩ đến chỗ tư bí của Tiểu Đông Tây nứt ra thương, hấn liền đau lòng đến chết đi được; tưởng tượng đêm đó Tiểu Đông Tây phải như thế nào tại đây nhân thân hạ uyển chuyển rên rỉ, đôi con ngươi phiếm vụ, môi phun kiều mị. . . . . Hấn thừa nhận, hấn ghen tị đến phát cuồng.

Hấn biết mình chui rúc vào sừng trâu, nhưng là không có cách nào khác lý trí, chỉ cảm thấy trong trận chiến tranh đoạt này, Tàn Sương Kích đã chiếm thế thượng phong, hấn nếu không cùng Tiểu Đông Tây phát sinh quan hệ, liền không thể cùng hấn đứng ở vị trí ngang nhau. Tàn Sương Kích là đại ca hấn, mặc dù ngoài miệng không thừa nhận, đến bây giờ, hấn vẫn là kính yêu hấn, những phương diện khác thua ở dưới tay hấn, hấn không dị nghị, duy nhất chỉ có Tiểu Đông Tây này, hấn không thể thua, cũng nhất định phải có được. Hấn đến bây giờ vẫn không rõ chính mình phải làm sao để cho Tiểu Đông Tây luôn sợ hãi này động tâm, nhưng hấn biết rõ ràng, cả đời này, hấn cũng không có thể đối người khác có loại tình cảm đau tận xương tủy này.

Y Ân trở thân mình, chôn ở trong lòng ngực Phong Nhã, vô ý thức gọi: “Phụ thân. . . . .”

Phong Nhã trong nháy mắt da mặt xanh mét. Chính là như vậy, chính là như vậy. Tiểu Đông Tây lúc nào cũng khắc khắc tâm tâm niệm niệm chỉ có phụ thân già của hấn, há mồm cảm miệng không – lý khai phụ thân, phụ thân ôm một cái liền cao hứng giống như nhật được của quý, ngay cả vừa rồi hồng hấn ngủ đều phải nghe hấn nhắc tới phụ thân chuyện xưa mới chịu ngủ. Trong lòng Tiểu Đông Tây này, rốt cuộc có hấn hay không?

Phong Nhã cắn răng nghĩ, cũng không quan tâm có Tàn Sương Kích ở đây, tay lại tìm được vật giữa hai chân Y Ân, cảm hấn tiểu chồi khinh niệp chậm lộng. Y Ân hừ nhẹ, vô ý thức mở ra chân, đỉnh khời thất lung. Tàn Sương Kích cũng đưa tay tham tiền chần bông, bắt lấy tay Phong Nhã: “Buông tay cho ta.” Hấn không cho phép Phong Nhã trước mặt hấn động chạm Tiểu Đông Tây.

Phong Nhã cười lạnh, tay bị nắm không thể động, liền lấy tay nhẹ nhàng mát tiểu chồi đáng thương kia, Y Ân ngón tay bấu chặt chần bông, đỉnh thẳng lung, khoe mắt thấm ra nước mắt.

“Buông tay!” Tàn Sương Kích trừng mắt, muốn ngăn bàn tay Phong Nhã, Phong Nhã tất nhiên là không đồng ý. Sợ bị thương Tiểu Đông Tây, hai người cũng không dám dùng sức, cùng nắm lấy hoa hành sưng đỏ ở trong chần nhẹ nhàng nuôi nấng. Y Ân nhận được kích thích mãnh liệt ở nơi mẫn cảm, trong lúc ngủ mơ không ngừng lay động đầu, sắc mặt càng ngày càng nóng đỏ, khẽ gọi một tiếng, phần eo rung động, nhưng lại ở trong tay hai người bắn ra.

Hai người đều ngơ ngẩn, ngừng thủ, đang nhìn về phía Y Ân. Thấy hấn ánh mắt nửa mở tựa hồ đã tỉnh lại, hai người có chút quần bách, có cảm giác như vừa bị bắt gian ở trên giường, lại nghe hấn mềm mại nỉ nỉ vài tiếng, nghiêng đầu một cái không ngờ đã ngủ lại. Thờ phào nhẹ nhõm, rồi mới ngẩng đầu, giống như hai chú gà trống hùng hổ trừng nhau, trên mặt đều không tự giác rõ bắt đầu ửng đỏ, đồng thanh khẽ gọi: “Buông tay!”

Giống như sợ chịu thiệt thòi, hai người cũng không nguyện ý buông tay trước, hai tay cùng nắm nam tính khí quan của Y Ân, trên các ngón tay đều dính đầy tinh dịch, không khí quỷ dị mà ám muội. . . . .

“Y Nhi Y Nhi ——”! Đỉnh một tiếng, đại môn bị người một cước đá văng ra. Tàn Sương Kích lúc này vào cửa chưa khóa lại, Cô Đồng chỉ đập một cái là có thể tiến vào, một bên nhảy nhót một bên kêu toáng lên.

“Tên nhãi con kia, mau cảm miệng.” Nghiêm trọng muốn tìm bắt mẫn, hơn nữa sợ Tiểu Đông Tây bị đánh thức, Phong Nhã không chút khách khí hướng Cô Đồng mắng.

Cô Đồng nhảy về sau mấy bước, có điểm ủy khuất lầu bầu: “Để làm chi như vậy hung, muốn tìm bắt mẫn a!”

Hai người đồng thời sắc mặt một cái, Tàn Sương Kích ho khan vài tiếng, ánh mắt ý bảo Phong Nhã xử lý phía sau, theo giường sừng đã nắm nhất kiện quần áo lau sạch sẽ tay, xoay người, chắn trước mặt Phong Nhã, đối Cô Đồng nói: “Y Nhi đang ngủ, ngươi nên đi chơi đi, đừng đánh thức hấn.”

Cô Đồng thất vọng lấy tay che miệng, nghiêng đầu, nhìn thấy trên bàn trong cái bọc lộ ra gì đó, hai mắt lập tức sáng lên, nhảy phốc lại ngồi ở ghế trên, mở ra cái bọc ấy hưng phấn mà trở mình trở mình, lấy ra một bao đường sao cây kê, bài khai, một bên ném vào miệng một bên nói: “Không quan hệ, ta chờ Y Nhi.”

“Mạch Thiên Tuyết đâu?” Phong Nhã đã xử lý hảo Y Ân, từ trên giường xuống dưới, đồng thời đem quần áo dính tinh dịch đá đến dưới sàng.

Cô Đồng chỉ lo ăn, không chú ý đến động tác nhỏ ấy của hấn, rung đùi đắc ý nói: “Hấn đi làm việc, bảo ta đến tìm Y Nhi. Một người không cho phép ra cánh cửa.” Cuối cùng một câu giăng rất là buồn bực.

Phong Nhã hừ lạnh, khá lắm Mạch Thiên Tuyết, rõ ràng là đem bọn họ làm bảo tiêu dùng miễn phí. “Đi ra ngoài, ngươi ở trong này sẽ đánh thức Y Nhi.”

“Ta mới không cần, vẫn đều là ngươi kêu thôi, ngươi mới có thể tranh cãi làm phiền đến Y Nhi! Ngươi sao vậy không ra đi. . . . .”

Cô Đồng nói còn chưa dứt lời, rất nhanh một trận gió xẹt qua, hấn đã muốn bị Phong Nhã nắm lấy áo định ném ra bên ngoài. “Đừng a!” Kêu lên sợ hãi giữ chặt lấy cánh tay Phong Nhã, Cô Đồng đáng thương như vậy cầu xin tha thứ: “Ta sai lầm rồi, ta nói sai lầm rồi vẫn không được sao? Ta sẽ ngoan ngoan, ta không tranh cãi được không? Đừng để ta một người, trước kia luôn bị ném ở trong sơn trang một mình, thật vất vả có cơ hội đi ra, tìm được người thứ nhất bằng hữu. . . . . Ta chỉ có Y Nhi một cái bằng hữu. . . . .” Cô Đồng nói đến đó đã là thấp đầu khóc nức nở.

“Ta. . . . . Ta nghĩ sẽ bồi Y Nhi. . . . . Sẽ không tranh cãi. . . . . Một người. . Ta sợ hãi. . . . .”

Phong Nhã im lặng, buông tay. Cô Đồng liền đứng ở nơi đó, lấy tay kéo lại áo, bả vai không ngừng run lên, cảm giác lúc khóc rất giống Y Nhi. Phong Nhã chợt thấy trong lòng mềm nhũn xuống.

Tần Sương Kích cũng đi tới, vuốt mái tóc dài của Cô Đồng, nói: “Ngươi liền lưu lại đi.”

“Thật sự?” Cô Đồng ngẩng đầu, mắt to vẫn còn ngân ngấn nước, vẫn còn đỏ đỏ, lại cười đến rất là vui sướng.

“Đương nhiên, bất quá không thể đánh thức hấn.” Tần Sương Kích đem Cô Đồng đến ngồi vào bàn, sau đó xoay người đối Phong Nhã nói: “Chúng ta đi ra ngoài.”

Phong Nhã định lên tiếng phản đối, lại nghe Tần Sương Kích hỏi: “Ở tại chỗ này, ngươi có thể nhẫn nhịn sao?” Tần Sương Kích cũng không giấu diếm dự vọng của mình, tái lưu lại hấn không biết mình sẽ làm ra cái gì. Phong Nhã quay đầu lại nhìn Tiểu Đông Tây đang vui vào chỗ, uốn éo đầu giành đi ra ngoài trước.

Tần Sương Kích phía sau đuổi kịp, bên ngoài không quên đóng cửa cho kỹ, đứng ở hành lang gấp khúc hỏi Phong Nhã: “Ngươi tính sau này sẽ như thế nào?”

“Ta sẽ không buông tay.” Phong Nhã quay đầu trở lại, nghe mặt nói.

“Ta cũng sẽ không.” Tần Sương Kích cười nói, trong mắt hàm chứa kiên định. Cũng không phải đối đem đó trách nhiệm, hấn là thật sự thích đứa bé này, cái gì cũng có thể làm cho đệ đệ, duy nhất đứa bé này, hấn không thể để vượt khỏi tầm tay.

Phong Nhã liếc hạ mắt, xoay người nhìn không trung: “Làm sao cho tốt đây? Ta không muốn giữa chúng ta có người bị thương, ca.”

Tần Sương Kích ánh mắt lóe lóe, cười: “Ngươi thật sự dụng tâm để ý chiến thuật. Bất quá, ta cũng không muốn có người bị thương.” Nói xong, liền nhảy lên hành lang gấp khúc, một cái xoay người đã không gặp bóng dáng.

Phong Nhã chửi nhỏ: “Thật sự là càng lớn càng keo kiệt.” Chồng tay vào rào chắn khắc hoa, kích động bước lên lầu bốn trong viện. Bên cạnh một tên tiểu nhị hoảng sợ, bị Phong Nhã bắt lấy, phản phó hấn: “Đem một bầu rượu đến đây.” Tiểu nhị vàng dạ chạy vội đi. Phong Nhã chậm rãi, thông thả đi vào khách điểm, tính toán mượn rượu hàng hóa.

Cô Đồng ghé tai ngoài cửa, lại nghe trong chốc lát, xác định hai người đều đi xa, liền lập tức nhào lên trên giường, toàn bộ ghé vào trên người Y Ân, vỗ vỗ khuôn mặt non non, nhỏ nhắn của hấn kêu: “Y Nhi Y Nhi, tỉnh lại tỉnh lại.”

Y Ân nhắm mắt mi nhú, rất nhanh liền tỉnh. Cảm giác mềm mềm ở môi làm cho hấn cựa cựa thân không ngừng, liền cười khanh khách kêu: “Đồng. . . .” Trên người Đồng có mùi hương, rất dễ chịu.

Đột nhiên bị Đồng đỡ lấy đầu, rồi mới chòm người tới hôn một cái thật mạnh trên môi hấn. “Y Nhi, chiều rồi.” Phía sau, miễn cưỡng có thể tính buổi chiều.

Y Ân bị Phong Nhã cùng Tần Sương Kích dưỡng thành thói quen, cũng không cảm thấy được kỳ quái, hơi chút giật giật thân thể, Cô Đồng liền theo trên người hấn trở mình xuống dưới. Y Ân rút ra chân một góc, làm cho Cô Đồng nằm tiến vào. Cô Đồng vừa tiến vào chỗ, liền ôm lấy Y Ân, chôn ở chỗ hấn hung hăng ngửi. “A, vẫn là tiểu hài tử hảo ôn, mềm mềm, còn có mùi sữa thơm.”

Y Ân rút lui cổ, cũng ôm chặt Cô Đồng. Đồng có hương thơm lại còn mềm mại nữa, ôm ở cùng nhau thật thoải mái, không giống Nhã cùng phụ thân, đều là cứng rắn cứng rắn.

Cô Đồng đột nhiên nghiêng người, lại ghé vào trên người Y Ân, hỏi hấn: “Na, Y Nhi, nói thật, ngươi theo chân bọn họ đã làm những gì?”

“Làm?” Y Ân mê hoặc.

“Ân, chính là. . . .” Cô Đồng không biết làm sao nói với hấn, liền rút ra vạt áo hấn, ở cổ cắn vài cái. “Chính là như vậy.”

“A, có!”

“A, không phải chứ, cùng ai?” Cô Đồng kinh ngạc hỏi, hấn vốn cũng chỉ là tùy tiện hỏi vậy thôi, không nghĩ tới tiểu Y Nhi cư nhiên đã muốn như vậy. . . .

“Nhã, còn có phụ thân.” Bọn họ thường xuyên cắn cổ của hấn.

“Cảm thú!” Cô Đồng cảm giận nắn, rồi mới nhìn về phía Y Ân, nuốt nuốt nước miếng, có chút khẩn trương hỏi: “Kia Y Nhi, lúc bọn họ hôn nhẹ ngươi, ngươi có cảm giác như thế nào?”

Cảm giác? Y Ân nhú mày, tuy rằng bị hôn nhẹ rất nhiều lần, nhưng là nhưng là. . . . có nhiều lúc cảm thấy thật sự rất lợi hại. . . . Nhớ rõ lần đầu tiên gặp được phụ thân, khi đó, hôn nhẹ sau này cũng rất đau rất đau, còn có sau đó đến Nhã cũng thân thân Y Nhi, cũng có một lần, tuy rằng không đau, thân thể lại thật kỳ quái thật kỳ quái, a, vừa rồi lúc nằm mơ cũng có, cảm giác thật đáng sợ, giống có một tiếng nổ lớn vang lên ở trong đầu. “Thật đáng sợ. . . .” Y Ân trung thực nói ra cảm giác chính mình. Hấn hiện tại, còn không thể hoàn toàn phân ra thể nào là khoái cảm mãnh liệt cùng sợ hãi là khác nhau.

“A, thật sự. . . . . Thật đáng sợ vậy sao?” Cô Đồng nhìn thấy trên mặt Y Ân như hiện lên hai chữ “đáng sợ” thật to, cả người liền mềm nhũn xuống dưới, hữu khí vô lực ghé vào trên người Y Ân, nhắc tới: “Vậy phải làm sao đây, ta đây không phải chết chắc rồi. Ta muốn rời nhà trốn đi a, chính là thế nào

cũng bị Mạch bắt được, không phải lại càng thảm hại hơn. . . . .”

Y Ân cảm thấy Cô Đồng lo lắng, vội chụp lấy vai hắn hỏi: “Đồng, Đồng, xảy ra chuyện gì?”

“Không gì, đang suy nghĩ đến chuyện thật đáng sợ.” Cô Đồng ôm Y Ân, cũng không hy vọng hắn nghe có hiểu hay không, không ngừng lái nhái: “A, tại sao ta không học nó sớm một chút. Ta nhớ rõ chúng ta khi đó có rất nhiều sách báo A phiên a (đây là loại sách chuyên dạy cách làm tình giữa hai nam nhân), đáng tiếc khi đó ta còn nhỏ, cũng chưa tìm được cơ hội nghiên cứu liền bị cuốn đến nơi đây, phải làm sao đây, phải làm sao đây; ta không biết cách làm, như vậy chuyện đáng sợ kìa. . . .”

Ôm Y Ân lại cọ hai cái, Cô Đồng đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chăm chú Y Ân. “Y Nhi, ta hôn nhẹ người một chút được không?”

“A?” Y Ân không rõ cho nên ngăn ra, lại nghe Cô Đồng cọ ở trên người hắn, dùng giọng điệu thật đáng thương nói: “Y Nhi hảo Y Nhi, người giúp giúp ta thôi, Mạch Mạch trước kia cũng không có phản ứng với ta, đột nhiên trong lúc đó liền đối ta. . . . . Đối ta. . . . . Ta đối loại sự tình này chỉ giới hạn trong lý thuyết thôi, kinh nghiệm so với người còn ít, người làm thử cho ta xem thôi. Nếu tốt ta sẽ coi như xong, bằng không ta cũng hạ quyết tâm bỏ của chạy lấy người, được không? Ta liền hôn nhẹ xem!”

Hôn nhẹ a? Y Ân nghĩ nghĩ, Nhã cùng phụ thân cũng mỗi ngày hôn nhẹ Y Nhi, Thanh cũng trộm cùng Y Nhi nói qua, đó là do thích mới làm thế. Hắn cũng thích Đồng, hôn nhẹ hắn là không quan hệ đi? Gạt đầu.”Hảo.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cưng Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Chữ tốt vừa ra, Cô Đồng liền hoan hô mừng rỡ, hôn nhanh lên đôi môi đỏ mọng của Y Ân một cái. Hỏi Y Ân: “Y Nhi, phải làm như thế nào?”

Là hỏi sao vậy hôn nhẹ? Y Ân vẫn là lý giải theo ý của hắn. Hỏi tương lại cách Nhã cùng phụ thân thân hắn, y hơi hơi ngưỡng đầu, thả lỏng thân mình nằm xuống. Cơ bản hắn chỉ nằm như vậy, Nhã cùng phụ thân sẽ thân hắn .

Cô Đồng trừng mắt nhìn hắn nửa ngày, thật bi thương kêu lên: “Cái gì nha, nguyên lai người cũng không hiểu, còn gạt ta!”

“Chính là như vậy mà.” Y Ân có chút ủy khuất, nho nhỏ giọng mình giải. Phụ thân cùng Nhã chính là như vậy cùng hắn hôn nhẹ a.

“Quên đi quên đi, chính mình suy nghĩ một chút.” Cô Đồng đau đầu vỗ vỗ trán, tận lực nhớ lại hình ảnh ngẫu nhiên đã được nhìn thoáng trong các quyển sách A phiên.

“Đứng rồi đứng rồi, đầu tiên, phải cởi sạch quần áo.” Cô Đồng kêu lên, mạnh mẽ vang dội bắt đầu cởi quần áo Y Ân. Y Ân có chút kỳ quái, vẫn là tùy vào hắn đem quần áo theo từ trên xuống dưới vạch trần. Cô Đồng cởi quần áo Y Ân xong, lại bắt đầu cởi của chính mình, rồi mới toàn bộ tùy tay ném xuống giường, cúi người ôm lấy Y Ân.

“Oa, ôm thật thoải mái, vừa mịn màng vừa non mềm a. Ta đã từng nói, không mặc gì cả ngủ mới thư thái.” Nhịn không được ở trên da thịt trơn mềm của Y Ân hôn vài cái, lại ôm mặt của hắn dùng sức thân. Hắn thích cảm giác hai người ôm ở cùng nhau, hương thơm ngát lại ấm áp thật thoải mái.

Y Ân ôm lấy Cô Đồng hương nhuyễn thân mình, cũng bắt đầu cảm thấy được chơi thật khá , hỏi: “Rồi sao nữa?”

Cô Đồng hơi ngẩn ra, rồi sao nữa, dường như vẫn là như vậy rồi kêu “ a . . . a . . .” không thôi. Ủ. . . . . Nhưng mà làm sao mới kêu như thế? Không đến nỗi đi? Quên đi quên đi, không trông cậy vào A phiên. Rõ ràng ngấm lại nếu người này là Mạch thì tự mình làm vẫn tốt hơn a.

Ân. . . . . Cúi đầu, đầu tiên là cắn vành tai Y Ân, tiểu ngọc tử rất sợ đau rút lui lại.”Không cho phép nhúc nhích a!” Dem hai tay Y Ân đặt ở đỉnh đầu không cho hắn động. Nhìn hắn vẻ mặt mờ mịt bất lực, tóc dài đen nhánh hỗn độn rối tung, hai tay buộc ở đỉnh đầu, càng lộ ra khuôn ngực trắng nõn, đáng thương đáng yêu làm cho người ta nghĩ muốn hung hăng thân hắn.

Nghĩ vậy liền bắt đầu hôn từ cổ Y Ân dài xuống. Không chứa gì dục vọng, chỉ là đưa nhỏ giản đơn tình khiết thể hiện sự yêu thích. Y Ân vận vẹo cổ tránh thoát khỏi sự trói buộc của Cô Đồng, chui đầu vào cắn cổ non thanh của hắn nói: “Ta cũng cắn người!” Đồng lừa Y Nhi, căn bản là không phải hôn nhẹ thôi, phụ thân cùng Nhã hôn nhẹ Y Nhi khi toàn bộ thân mình đều đã thoải mái, mới không giống như vậy ngứa ngứa.

“A, người cắn ta.” Cô Đồng trừng mắt, đập tay xuống theo hắn náo loạn đứng lên.”Xem ta sao vậy đối phó người!” Thế là hai người tiến vào chốn lý làm ầm ĩ, sớm đã quên mất mục đích lúc mới bắt đầu.

Cửa đột nhiên bật mở, Phong Nhã mang theo một chút mùi rượu đi đến, vừa đi vừa mắng: “Nhanh lên đem người của người mang đi.” Theo vào phía sau là một người, tuyệt y sương phát (áo trắng tóc trắng), sắc mặt thanh thanh băng băng, không nói một câu đóng cửa lại.

Quay người lại, đã thấy Phong Nhã dừng cước bộ, ngơ ngác đứng thẳng. Tiến lên, liền cũng ngây người. Trước giường trên mặt đất, hỗn độn quần áo rơi

rót, màu trắng nhu miền ngoại bào, đậm màu tím tơ lụa áo sơ mi, tuyết phưởng bao khó, quần áo này hần nhận ra, mỗi một kiện đều là hần tinh tế chọn cho Đồng Nhi, lúc này trong đồng quần áo hỗn độn đó còn có một kiện khác xanh nhạt áo dài dây dưa trên mặt đất, rõ ràng chứng minh hai người kia đang làm cái gì ở trong chốn.

Hai người cơ hồ đồng thời vọt tới, song song xốc lên đệm chần, không thể tin được nhìn thấy bên trong đệm chần là hai thân thể loà loà đang dây dưa cùng nhau. Mạch Thiên Tuyết gầm nhẹ một tiếng, cời ngoại bào nhất lược, đem Cô Đồng khiêng lên vai, nháy mắt biến mất tung ảnh.

Phong Nhã mị mắt, nhẹ nhàng quán chần bông cho Y Ân, làm cho hần nằm quay về trên giường. Y Ân vẫn còn thờ hồn hên, trên mặt toàn bộ đều là màu hồng, biết Nhã đã trở lại, liền bán đứng dậy vui vẻ nói: “Nhã, ta vừa mới cùng Đồng...” Đang đùa. . . . .

“Ta biết.” Phong Nhã trầm thanh nói, nhìn chăm chú cần cổ Y Ân xuất hiện những dấu hồng ngân, hung hăng cầm quyền, đứng dậy, chậm rãi đi đến bên cạnh bàn tròn, một cước đem cái bàn đá ngã lăn, rầm rầm tiếng vang, vật phẩm rớt đầy trên mặt đất, cái bàn đánh vào trên cửa, bình một tiếng rơi xuống, lăn cốn, vỡ ra thành từng mảnh.

Y Ân sợ tới mức rụt lui, cơ hồ cả người vùi vào chần. Phong Nhã lại chậm rãi đi tới, chạm vào chần bông. Y Ân run rẩy, lại nghe Nhã thật ôn nhu hỏi: “Y Nhi xảy ra chuyện gì, lạnh không?” Gật đầu lại lắc đầu, Y Ân sợ hãi từ nay về sau rụt lui.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Phong Nhã cời ngoại bào, cũng tiến vào chần bông, đem Y Ân đang lui vào một góc kéo qua trong lòng ngực, nhìn thấy bộ dáng của hần như đang muốn nhận sai nhưng không biết chính mình sai ở nơi nào, bộ dáng thật đáng thương, Phong Nhã than nhẹ.

“Ta biết người không hiểu, nói người cũng biết không rõ.” Xoay người đem Y Ân đặt ở dưới thân, môi kề môi. “Cho nên, đến làm đi!”

Nói xong liền cắn lấy môi Y Ân, cái lưỡi nóng như lửa chui vào trong miệng hần khám phá mọi ngõ ngách bên trong, sau đó thẳng sâu đến yết hầu, nghe được Tiểu Đông Tây khó khăn hử nhẹ, Phong Nhã liền thoáng lui, quán lấy cái lưỡi nho nhỏ của hần, nuốt vào trong miệng chính mình mà hút, cắn.

Tiểu Đông Tây đầu lưỡi vừa đau lại tê buốt, cũng không dám tránh động, tay bị đặt ở hai bên, tùy ý cho Nhã đưa môi hần cắn đến phát đau.

Cuối cùng Phong Nhã cắn đủ rồi, liền buông môi Y Ân ra. Nhìn hần môi anh đào sưng đỏ sung huyết, trong đôi mắt đỏ đỏ lấp lánh những hạt lệ châu, hồn nhiên mang theo mỉa mai. “Chết tiệt. . . . .” Chửi nhỏ một tiếng, lại cúi xuống cắn nhẹ vào xương quai xanh hần. Hai tay len lỏi xuống phía dưới, một tay nâng lên thất lưng, một tay kia lại đặt ở trước người hần, cầm lấy tiểu chồi hãy còn mềm mại, không ngừng vuốt ve, sau đó ngón tay lại lượn lờ trên khuôn ngực trắng nõn, đùa bỡn với hai tiểu cầu hồng hồng xinh xắn.

Y Ân kinh hoàng kêu lên, bản năng muốn chạy trốn, chân mới vừa tránh động liền bị Phong Nhã cầm lấy, khoát lên trên vai chính mình, như thế mới dễ dàng hơn cho chính mình đối hạ thân hần mà tiết ngoạn. Đùa bỡn mới một lúc mà hoa hành của Tiểu Đông Tây đã chiến chiến ngắc đầu lên, đỉnh chảy ra chất lỏng trong suốt, tiếp theo ngón tay Phong Nhã lại trượt tới hậu huyết phần nộn của hần. Ngón tay bên ngoài vòng mị thịt khẽ vuốt ve lượn lờ, cảm giác Tiểu Đông Tây run rẩy, liền lại nâng lên thất lưng hần, làm cho toàn bộ hạ thân hần bại lộ ở trước mắt mình. Hoa hành phần hồng trong suốt, kia mềm mại cúc lõi nhắm chặt, đang ửng đỏ vô cùng đáng yêu. Ngón tay mềm nhẹ mở ra mị thịt bên ngoài, hồng hồng xem kỹ.

Kia cục huyết bị hần bật lộ mà bất an mấp máy, thân hình nho nhỏ của Tiểu Đông Tây trong lòng ngực run lên lợi hại, Phong Nhã buông hần xuống, thuận thế ở đỉnh hoa hành hôn một cái. Kia thuốc trị thương hiệu quả không tồi, hiện tại chỗ tư bí kia của Tiểu Đông Tây đã hoàn toàn lành lặn, tái làm cũng không sợ thương tổn được hần.

Tiểu Đông Tây vừa bị hần khẽ hôn lại co rụt lại, hoa hành đáng yêu lại đứng thẳng. Thần tình sợ hãi đẩy vai Nhã ra, thầm nghĩ Nhã sẽ buông hần ra. “Nhã. . . . . Nhã. . . . . Đáng sợ. . . . .” Loại sự tình này, bất cứ lúc nào với hần mà nói, vẫn là đáng sợ.

Phong Nhã nặng lại hôn lên môi Tiểu Đông Tây, kéo qua tay hần hoàn ở trên vai mình, đồng thời đưa một chân hần bắt tại cánh tay chính mình, một tay kia từ trong lòng ngực lấy ra một cái bình sứ. Mở ra nắp, đưa miệng bình tiến vào cục huyết, Tiểu Đông Tây kinh sợ hồn hên suy nghĩ né tránh. Nề hà cả người bị Nhã đặt ở dưới thân, đẩy không ra hần, một chân bị Nhã bắt tại khuỷu tay giờ cao, hạ thân chỉ có thể bắt lực mở lớn, tùy ý chất lỏng trong bình sứ kia quán tiến trong cơ thể mình.

Phong Nhã thu hồi bình sứ, nhìn thấy Tiểu Đông Tây toàn thân ửng đỏ, trong mắt hàm chứa nước mắt, cái miệng nhỏ hồng nhuận không ngừng thờ dốc, biết là được hiệu bắt đầu nổi lên tác dụng. “Ngao, đây là vì không muốn bị thương người, nhẫn nại một chút.” Hôn hôn cái trán Tiểu Đông Tây trấn an, nhưng hai mắt hần đã mê muội đi, đã là nghe không vào.

Phong Nhã khước miệng khẽ nhếch lên mang tà mị, chậm rãi cời bỏ quần áo, tham luyến nhìn bảo bối bị tình dục tra tấn dị thường kiều diễm. Một lần nữa cúi xuống thân, chôn ở Tiểu Đông Tây giữa hai chân, một hơi ngâm lấy ngọc hành nho nhỏ kia hút liếm cắn, thế là như nguyện nghe đến Tiểu Đông Tây sợ hãi dẫn theo khóc nức nở cùng rên rì. Hai tay nắm chặt lấy gốc chần, eo nhỏ họa xuất một đạo huyền, Phong Nhã biết hần là dục đến cực hạn, liền rời miệng ra, không biết từ chỗ nào rút ra một cây trắng nõn ti mang, ngay lúc Tiểu Đông Tây định phát tiết liền dùng ti mang chặt chẽ buộc lấy ở góc phân

thân của hắn.

Tiểu Đông Tây đáng thương hét lên một tiếng. Dục vọng không thể phát tiết, thật sự khổ sở khóc lên.

Phong Nhã thương tiếc, hôn lấy hôn để những giọt lệ của hắn, ngón tay di chuyển xuống dưới, ở huyết khẩu khẽ vuốt ve. Bởi vì dưới tác dụng của dược liệu, cục huyết hồng nhuận bắt đầu hé ra co rút lại, ngón tay thực dễ dàng liền dò xét đi vào.

Tiểu Đông Tây đau đến kêu một tiếng, nhưng mà sau đó lại bị dục vọng ở phía trước lấy đi chú ý, tay không ý thức xoa nắn phần thân chính mình, không giải được tí mang kia, chỉ có thể nức nở không thôi, không biết nên như thế nào giảm bớt dục vọng của mình, hoàn toàn xem nhẹ Phong Nhã đang dùng tay ra vào bên trong cơ thể mình ở phía sau.

Phong Nhã nắm lấy tay Tiểu Đông Tây dạy hắn như thế nào an ủi chính mình, một tay kia thừa dịp hắn đang lúc thất thần, thêm một ngón tay nữa dò xét đi vào. Lại trừu sáp một lát, cảm giác bên trong Tiểu Đông Tây mềm mại đã có thể hoàn toàn cất chứa ba ngón tay, liền rút ra, khi Tiểu Đông Tây kịp phản ứng phía trước, thì một dị vật nóng rực xâm nhập vào cơ thể từ phía sau.

Tiểu Đông Tây thét chói tai, tay nắm chặt vào chân bông, đau đến khóc nức lên, cảm giác hạ thân như là bị xé rách ! Phong Nhã cúi đầu nhìn đến chỗ hai người giao hợp nhau, phát hiện cũng không có lộng thương Tiểu Đông Tây, thở phào một cái, cúi người hôn bảo bối đang khóc, thân thể thông thả đình động.

Tiểu Đông Tây ngay từ đầu còn cảm thấy được đau, rồi theo nhịp điệu Nhã đình động, một cảm giác tê dại liền theo chỗ hai người tương liên truyền khắp toàn thân, tiếng khóc không tự giác biến thành tiếng than nhẹ đầy ám muội.

Phong Nhã đem hai chân Tiểu Đông Tây bắt tại trên vai chính mình, càng thêm dùng sức đình lộng hắn, đột nhiên đụng tới nơi sâu nhất, Tiểu Đông Tây căng thẳng thất lực hét rầm lên. Phong Nhã càng ôm chặt hắn, dùng sức đâm vào hướng kia một chỗ. Tiểu Đông Tây tiếng kêu càng phát ra đáng thương, cơ hồ không thở nổi, thân mình mềm mại vô lực, tùy ý Phong Nhã va chạm đông đưa.

Âm thanh kiều mị cùng tiếng khóc chưa phút nào ngừng, cho đến khi có chút khàn khàn. Cuối cùng đau lòng hôn hắn, hung hăng nhất động thân ở trong cơ thể hắn tiết ra, đồng thời cỡi bỏ đai lưng buộc chặt nơi phần thân hắn. Tiểu Đông Tây khẽ gọi một tiếng, chất lỏng bạch trọc bắn ở trên ngực bụng Phong Nhã, liền mềm nhũn xuống dưới.

Phong Nhã chưa từng rời khỏi trong cơ thể Tiểu Đông Tây, mà là đưa hắn lật nghiêng qua thân, theo phía sau ôm lấy thất lực hắn, hai người đang sục sục nằm ở trên giường. Lại nhắc một chân hắn lên, bởi vì tư thế nằm nghiêng như thế càng làm cho việc ma sát bên trong thông thả hơn.

“Ân . . . . . Ân . . . . . Đừng . . .” Tiểu Đông Tây đáng thương rõ ràng cảm thấy trong thân thể cái gì đó lại bắt đầu trướng đại, nê hà hắn hiện tại khí lực đều không có, chỉ phải thê thê thảm thảm khóc lóc cầu xin tha thứ.

Phong Nhã cắn vành tai hắn, ở đỉnh phần thân của hắn mãi cảm lại nóng lên, vừa chuyển động vừa hỏi: “Thật sự đừng?”

“Ân . . . . . Hừ . . . . .” Tiểu Đông Tây cắn môi dưới, theo nơi hai người tương liên bên trong lại truyền đến cảm giác tê dại, mê mị, trong mắt nước mắt phiếm đặc càng sâu. Thật đáng sợ, hắn muốn. . . từ bỏ!

Phong Nhã kéo qua Tiểu Đông Tây, hôn lên những giọt lệ trong mắt hắn, ôn nhu nói: “Ngoan, không khóc, không khóc, không làm nữa.”

Nói thì nói như thế, nhưng lại cố ý ở trong cơ thể Tiểu Đông Tây chống đối một chút, rồi mới thông thả rời khỏi, Tiểu Đông Tây chỉ cảm thấy bên trong càng thêm kì quái, không tự giác co rút lại. Phong Nhã hừ nhẹ, mặt trướng đặc hồng từ. “Thật muốn mệnh. . . . .” Kia trong một khắc hắn thiếu chút nữa liền tiết .

Chậm rãi co rúm, đem phần thân chính mình rút ra, quả nhiên Tiểu Đông Tây liền chính mình theo đi lên, bên trong nhanh thật chặt không để cho hắn rời đi.

“Phải làm thế nào đây? Ngươi như vậy ta sao mà đi ra được?” Phong Nhã lại cắn lấy vành tai hắn, ác ý hỏi.

Tiểu Đông Tây vô ý thức lay động đầu, mềm nhẹ rên rỉ: “Ngươi muốn ta làm cái gì? Ngươi không nói, ta làm sao biết?”

“Ân . . . . . Ân . . . . . Giúp ta. . . . .” Tiểu Đông Tây phía sau giật giật, Phong Nhã một trận hút không khí, thấp giọng hỏi: “Muốn ta giúp ngươi như thế nào? Ngoan, nói ra!” Đúng là hạ quyết tâm muốn cho bảo bối này phải van cầu hắn.

Tiểu Đông Tây cắn chặt môi, không biết nên nói như thế nào, chỉ cảm thấy thân thể thật là khổ sở. . . vô cùng khổ sở, Nhã biết rất rõ ràng phải làm những gì, lại cố ý không chịu giúp mình. Thân thể khó chịu, trong lòng lại ủy khuất, cuối cùng lui lại ôm lấy thân thể, gào khóc đứng lên.

Lần này Phong Nhã thật sự luống cuống, liều mạng dỗ dành hắn, lại chỉ nghe Tiểu Đông Tây ủy khuất kêu: “Nhã, người xấu. . . . .”

Thở dài, lắm quá thất lực Tiểu Đông Tây, hung hăng nhất đình, Tiểu Đông Tây liền phát ra thanh âm giống như vui sướng lại giống như thống khổ, cuối cùng đình chỉ khóc. Phong Nhã một bên trừu sáp một bên cắn hắn vành tai, cảm giận chửi nhỏ: “Lúc này tạm thời tha ngươi, lần tới, xem ta không gọi ngươi cầu ta. . . . .” Đáng tiếc Tiểu Đông Tây sớm mất thần, cái gì cũng nghe không vào, thân mình nho nhỏ lui ở trong lòng ngực Phong Nhã, tùy ý hắn lắc lư.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiêu Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42

“Ân. . . . . Hừ. . . . . Từ bỏ. . . . . Ân. . . . . Không. . . . .” Y Ân mềm nhẹ rên rỉ, thần tình phôi lẹ, đáng thương khóc nức nức tùy ý Phong Nhã dùng sức va chạm hân. Hai chân bị loan chiết đến trước ngực, chất lỏng lại bắt đầu chảy ra, theo chân một vài giọt rơi xuống trên giường.

Phong Nhã lại ép xuống thật mạnh, thâm nhập càng sâu, hôn Tiểu Đông Tây, đưa tiếng kêu sợ hãi của hân như muốn nuốt hết vào trong miệng. Tiểu Đông Tây trên người tràn đầy tinh dịch, mồ hôi, sợi tóc hỗn độn ở trên mặt, cái miệng nhỏ nhắn sung đỏ không ngừng phun ra tiếng kêu rên rỉ ám muội, Phong Nhã si mê nhìn, quên hết tất cả, chỉ biết ở trong trong thân thể đầy dâm mĩ không ngừng đình động. Dưới thân Tiểu Đông Tây khóc vài cái, phân thân cứ thần nhiên chảy ra chất lỏng, đúng là cái gì đều bắn không được. Bên trong lại vẫn cao trào không ngừng co rút nhanh, Phong Nhã hừ nhẹ, càng thêm dùng sức va chạm.

Này Tiểu Đông Tây đã muốn bắt đầu học được co rút lại, bên trong thật sự nóng bỏng và cứ muốn quấn chặt lấy dục vọng của hân làm cho Phong Nhã trầm mê trong đó, biết rõ Tiểu Đông Tây chịu không nổi thời gian dài hoan ái, nhưng thân thể lại hoàn toàn không thể khống chế, thậm chí không ngừng càng không ngừng muốn hân.

Phách lý rầm tiếng vang, cửa phòng đang đóng chặt đột nhiên bị một chưởng đánh bung ra. Tần Sương Kịch toàn thân vận hắc y khoanh tay, lạnh lùng sừng sững ngoài cửa. Phong Nhã liếc hân một cái, nói giọng khàn khàn: “Đóng cửa lại.” Hân lúc này cái gì đều bất chấp, trong mắt chỉ nhìn được thân hình nho nhỏ mềm mại đang nằm ở dưới thân.

Tần Sương Kịch trợn mắt, vượt qua những mảnh vỡ của cái bàn cũng như những thứ khác tung toé khắp nơi đi đến bên giường, thấy Phong Nhã đã gặp hân chẳng những không dừng còn tiếp tục làm càn, phần nộ đánh về phía hân một chưởng, Phong Nhã chưa bao giờ nghĩ tới Tần Sương Kịch sẽ ra tay đánh hân, cho nên không chút phòng bị cũng như né kịp, trực tiếp ngã văng ra ngoài, cơ hồ học máu.

“Chết tiệt. . . . . Ngươi làm gì vậy. . . . .”

Phong Nhã ôm lấy ngực đứng lên, oán hận mắng. Đã thấy Tần Sương Kịch cời ngoại bào ôm lấy Y Ân, cắn răng nói: “Chờ ngươi hiểu rõ chính mình phạm phải lỗi gì rồi hãy đến nói chuyện với ta.” Nói xong bóng người chợt lóe, đã theo đại môn phi thân đi ra ngoài.

Tần Sương Kịch vẫn chưa đi xa, ôm Y Ân tùy ý tìm một phòng khách gần đây, một cước đá toái cái bàn, chủ nhân của căn phòng đó liền thông minh nhanh chóng chạy ra khỏi phòng. Đem Y Ân đặt vào trên giường, vén qua những sợi tóc rũ rượi trên mặt hân, nhìn hân sắc mặt tái nhợt hỗn hển thở, hai mắt nhắm lẹ mê man, đối với tiếng mình kêu gọi hoàn toàn vô phản ứng, chỉ bi thương khóc: “Ân. . . . . Đừng. . . . . Từ bỏ. . . . .”

Tần Sương Kịch thấp giọng nguyên rửa, tay đặt ở phía sau lưng Y Ân vì hân truyền nội lực, hướng túi nước bỏ vào mấy khóa đan được, lắc lắc dứt cho hân. Tiểu Đông Tây đang khát cháy cổ họng, ừng ực uống xong mấy mồm to, chậm rãi hô hấp, sắc mặt cuối cùng cũng tốt lên một chút.

Làm cho Y Ân nằm quay về trên giường, xốc lên ngoại bào đang bao lấy hân, nhìn thấy trên thân thể nho nhỏ với đầy những vết hồng ngân xanh tím cùng với chất lỏng bạch trọc, nhìn không được lại muốn mắng chửi người.

Đem Tiểu Đông Tây lăm tiến trong lòng ngực, ngón tay thâm nhập vào giữa hai chân hân, Tiểu Đông Tây run lên cảm cập, vội trấn an hôn môi hân, cho đến khi hân im lặng, ngón tay mới chậm rãi động tác, vì hân rửa sạch hậu đình tràn đầy trọc dịch. Chờ rửa sạch sẽ, Tiểu Đông Tây cũng đã mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Một lần nữa ôm lấy Tiểu Đông Tây, Tần Sương Kịch trở lại phòng của mình ở lầu bốn. Phòng đã muốn thu thập xong, hai phiến đại môn bị phá hư tà tà tựa vào trên cánh cửa. Phong Nhã đã thay đổi một bộ quần áo, đứng ở trước một phòng khách khác, trên mặt mang đầy vẻ bất an. Tần Sương Kịch lướt qua hân đi vào trong phòng, Phong Nhã vội đuổi kịp, đứng ở một bên cánh cửa, vội hỏi: “Hân làm sao vậy?”

Tần Sương Kịch hừ lạnh, đi đến phía sau bình phong khắc hoa màu, bên trong nước ấm đã được chuẩn bị tốt. Cởi xuống ngoại bào, ôm lấy Y Ân tiến vào trong nước, thân thể lưu lại trọc bạch chất lỏng liền nổi lên mặt nước.

Phong Nhã cũng tiến vào, lấy một cái khăn mềm nhẹ lau lấy mồ hôi ướt đầm trên tóc Y Ân, trong mắt tràn đầy áy náy.

Tiểu Đông Tây lại phun ra vài tiếng rên rỉ, Phong Nhã vội ngẩng lên, vén qua những sợi tóc bên thái dương hân, hỏi: “Y Nhi, ngoan, không thoải mái sao. . . . .”

Tần Sương Kịch một phen đẩy ra hân, chửi nhỏ: “Tránh xa một chút, ngươi còn muốn dọa hân nữa ư.” Lại nhẹ nhàng nâng cầm Y Ân lên, đưa hân chuyển hướng chính mình.”Y Nhi, tỉnh sao?”

“Ồ. . . . . Đừng. . . . .” Y Ân lắc lắc đầu, nhắm chặt mắt, cắn chặt môi dưới cúi đầu khóc.

Tần Sương Kịch hung hăng trừng Phong Nhã liếc mắt một cái, đem Y Ân càng áp tiến trong lòng ngực. Tiểu Đông Tây hừ vài tiếng, vẫn là trầm ngủ. Tần Sương Kịch vừa định đưa hân ôm ra ngoài lau khô, đột giác Tiểu Đông Tây trong lòng ngực một trận kịch liệt run rẩy, nâng lên đầu của hân, chỉ thấy trên

mặt hần đỏ ửng một cách mất tự nhiên, hô hấp trầm nặng, hữu khí vô lực rên rì. Hơi thở đang lúc ả ả người được mùi khác thường. Tần Sương Kịch sắc mặt đại biến, chất vấn Phong Nhã: “Người đối hần còn làm cái gì khác?” Tiểu Đông Tây thân thể diễm hồng rất không bình thường, hướng hần giữa hai chân tìm kiếm, liền đứng đến hoa hành nhỏ đang run rẩy đứng lên. Lâm Dịch Nhã tên hỗn đản này, nhất định là. . . . .

“Ta. . . . . Ta sợ lộng thương hần, cho nên mới dùng chút xuân dược. . .” Xem sắc mặt Tần Sương Kịch cùng với bộ dáng của Y Ân, Phong Nhã có chút lo lắng bất an nói: “Thời gian đã qua hơn phân nửa ngày, theo lý tác dụng của xuân dược đã lui mới đứng. . . . .”

Quả nhiên! Tần Sương Kịch cắn răng: “Người dùng là cái gì dược?” Một bên hỏi, một bên ở dưới nước cầm hoa hành Y Ân nhu lộng.

“Thuốc này dường như kêu là Mị Cơ thì phải?”

Tần Sương Kịch nghe xong tay dừng lại một chút, răng cắn đến khảnh khách rung động, đã là tức giận đến nói không ra lời. “Mị Cơ! Người. . . . . Người có biết hay không đó là cái gì dược? !”

Tiểu Đông Tây trong lòng ngực chấn động mạnh một cái, lại cái gì cũng không có bắn đi ra, nhưng mà thân thể vẫn liên tục cao trào rung động. Tần Sương Kịch trầm mặt, đem Tiểu Đông Tây ôm lấy, Phong Nhã vội cầm lấy vải khăn vì hần lau khô nước. Tần Sương Kịch cũng không thèm nhìn tới hần, ôm Y Ân ôm đặt vào trên giường. Phong Nhã có chút ủy khuất, đi theo phía sau hần, mặt bất mãn nói: “Không thấy người làm vậy là rất quá đáng sao? Người lúc trước cũng làm một cách quá mức, ta cũng còn chưa nói người, người bằng cái gì phát hỏa với ta. . . . .”

“Hừ ừ. . . . .” Trên giường, Tiểu Đông Tây lại phát ra tiếng khóc mềm nhẹ, vùi đầu vào trong gối, thân thể vô ý thức vuốt phẳng dưới thân chăn đơn, Phong Nhã nhìn chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi nóng.

“Còn đứng ngây người ra đó làm gì? Đi lấy giải dược đến, người thật muốn hần chết có phải hay không?” Tần Sương Kịch mắng to, một cước đem Phong Nhã đạp đi ra ngoài. Phong Nhã có chút ngán ngạo, cuối cùng dẹp bỏ tình dục trong người phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện sắc mặt Y Ân thật sự không thích hợp, không dám nghĩ nhiều, vội đi cách vách gõ cửa đem Thanh tìm tới.

Mị Cơ là loại xuân dược mãnh liệt nhất được nghiên cứu chế tạo ra trong chốn giang hồ, vô sắc vô vị, dược hiệu mãnh liệt kéo dài, chỉ cần một giọt, liền làm cho người ta động dục suốt nhiều giờ liền, hưng phấn bùng bùng. Nê hà Phong Nhã là công tử văn nhã, cả đời chỉ có mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ hần, chưa bao giờ có kinh nghiệm sử dụng qua xuân dược, cho nên khi áp dụng không hiểu định lượng, hơn nữa Mị Cơ lại là sản vật luôn có trong nhà, bình thường nhìn thấy cũng chỉ cho là xuân dược bình thường, lần này rút đi phân nửa bình, Y Ân phải gồng mình nhận hết tội.

Đầu tiên là thoát lực quá độ, đêm đó liền liên tục không ngừng sốt cao, ăn xong giải dược, lại bởi vì canh giờ đã lâu, dược hiệu nhất thời không thể đi xuống, chỉ có thể không ngừng thừa nhận vượt qua cao trào, cho đến không khống chế vẫn không thể đình chỉ thân thể dâng lên khoái cảm, nghiêm chỉnh vẫn khóc không ngừng. Tần Sương Kịch sắc mặt xanh trắng, vẫn nắm chặt lấy tay Y Ân, hôn hần, vì hần lau mồ hôi, tắm rửa thay quần áo, dùng mọi lời lẽ ôn nhu nhất có thể trấn an hần không được khổ sở khóc, gấp đến độ trong mắt tất cả đều là tơ máu. Thanh cũng không sống khá giả, dược hiệu không khỏi chỉ dùng, đầu tiên là vô tội làm cho Tần Sương Kịch, Phong Nhã hăm hực nhau một chút, rồi mới suốt đêm không ngủ vì Y Ân chăm cứu bất mạch, Y Ân hơi có không khoẻ liền nghe thấy tiếng mắng, tiếng rống to cùng tiếng quỳ gối bóp cứ vang lên bên tai.

Phong Nhã từ lúc tới đây cũng là dị thường lặng yên, sắc mặt tái nhợt ngồi ở cửa, chết lặng xem Tương Long đem chăn bông cùng quần áo ô uế ôm ra, lấy cái mới vào đổi, như thế lặp đi lặp lại, chính là nhìn, nhắm mắt nghe phía sau bảo bối không ngừng khổ sở khóc, đầu óc trống trơn không công, lại ngoài ý muốn trong lòng một chút cảm giác cũng không có, đến ngày hôm sau hùng đông bị Thanh kéo, mới phát hiện trong lòng bàn tay tất cả đều là thương, đúng là đau đến chết lặng.

Đến hừng đông dược hiệu trong người Y Ân cuối cùng cũng đẩy lui dược tính của Mị Cơ, ai cũng không muốn ở đây lâu, trời vừa sáng liền trả phòng chuẩn bị ra đi. Tần Sương Kịch cẩn thận đem Y Ân sau một đêm bị hành hạ đến tiêu tụy ôm vào trong xe, Phong Nhã cũng rất muốn chiều cõ hần nên chính mình liền ngồi ở phía trước bên cạnh vị trí của người xa phu. Hần so với ai khác là người muốn bồi ở bên cạnh Tiểu Đông Tây nhất, nhưng mà vào tới hôm qua Tiểu Đông Tây nếu không cho hần tới gần thì chỉ cần cảm giác được hần liền khóc không ngừng. Phong Nhã chỉ có thể trong lòng trộm đau, cách khá xa nhìn hần.

Lúc bọn họ chuẩn bị xuất phát cũng là lúc Mạch Thiên Tuyết rời khách sạn, trong lòng ngực ôm lấy Cô Đồng đang bị nghiêm thật kín, hoán một tiếng “Huyền”, trên đất trống liền xuất hiện một gã nam tử thân mặc trường bào xanh đen, nửa quỳ hướng Mạch hành lễ. Mạch không nói lời nào, chỉ nhìn Phong Nhã, ôm Cô Đồng vào trong xe. Huyền liền cũng nhảy lên vị trí xa phu, Tương Long quát một tiếng giá, giục cho xe ngựa đi trước, Huyền cũng huy động mã tiên, đi theo.

Một đường không nói chuyện, xe ngựa ít dừng, khi màn đêm buông xuống vào giờ dần liền tới Nhã tự trang.

Quản gia từ bên trong chạy nhanh ra đón, nhìn thấy phía sau Phong Nhã là Mạch Thiên Tuyết cùng Tần Sương Kịch, ánh mắt lóe lóe, sau đó lại là vẻ mặt nịnh nọt tươi cười, ra vẻ là quản gia phú thương lên tiếng: “Ai, lão gia ngài đã trở lại. Trên đường chắc rất vất vả? Xin thứ cho thuộc hạ không sớm nghênh đón từ xa, thuộc hạ cái này. . . . .”

“Thanh, người an bài bọn họ, Tiết Nhật, đem đám lão nhân kia gọi vào tiền sảnh.” Phong Nhã sắc mặt lạnh lùng, nói cũng không nói nhiều trực tiếp phát tay áo rời đi. Tần Sương Kịch nhìn Y Ân trong lòng ngực vẫn là sốt cao, biết trong lòng hần khổ sở, cũng không nhẫn tái trách móc nặng nề hần, liền ôm Y Ân cùng Mạch Thiên Tuyết đi vào nội viện.

Nói tới báỉ phóng Phong Nhã đều là nhất phương phú cô, nếu là lúc bình thường Phong Nhã thật còn có tâm tư cùng bọn họ trắng đen vạch rõ một phen, nhưng hiện nay tình huống bất đồng, nếu không phải nê mặt Mạch Thiên Tuyết, những người này hần sớm đã đuổi trở về. Thế là cũng không khách khí, mệnh lệnh thuộc hạ từng bước từng bước đem bọn đích thương nhân đang ngủ say trực tiếp kéo đi ra.

Bọn thương nhân này đều rất có địa vị trong giới thương gia, ngoài ra còn là bọn cường đạo nhập trang cướp bóc đến đây, một đám gào khóc thảm thiết, trong lúc chờ Phong Nhã liền không ngừng tác oai tác quái, mắng chửi luôn miệng là Phong Nhã làm mất mặt bọn họ. Nhưng khi gặp khuôn mặt lạnh như băng của Phong Nhã nhìn chằm chằm thì cứ y như bị á khẩu, đáng thương phủ áo đơn đứng ở trong phòng khách phát run.

Phong Nhã cũng không nói, cầm lấy danh thiếp mà Tiết Nhật đưa lên từng bước từng bước chậm rãi trở mình đến xem.

“Y Thiên Thuận?” Cầm lấy hế ra thiếp vàng danh thiếp, Phong Nhã lạnh lùng thì thầm: “Đây là người nào?”

Một gã tuổi đại khái chừng năm mươi, thân thể mập mạp, một thương nhân tướng mạo cực kỳ bình thường nghe tiếng đi lên phía trên, ôm quyền cúc cúc, nói: “Đúng là lão hủ. Đã sớm nghe nói Phong lão gia tuổi trẻ tuấn nhã, phong lưu phóng khoáng, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Phong Nhã mỉa mai, đem danh thiếp đặt vào chực phẫn, cười lạnh: “Ta đây Nhã tự trang chẳng lẽ là thành thiện đường, tùy tiện bọn vô lại cùng bọn tiểu tốt vô danh đều có thể tiến vào?” Lại lạnh lùng nói: “Tiết Nhật, người là quản sự như vậy sao?”

Hắn mắng một câu, nô bộc quản sự trong sảnh liền toàn bộ quỳ xuống, đầu cúi sát trên mặt đất không dám ngẩng lên, cũng không ai dám nói chuyện. Bọn thương nhân thấy Phong Nhã uy thế cả kinh trách mắng thuộc hạ thân cận một phen run sợ đều thối lui về phía sau, hai mặt nhìn nhau, đều ngầm trách tội Y Thiên Thuận. Đáng lý ra, thương hội đều là điều động nhân viên nội bộ, biết bí mật cũng chỉ là mấy người kia, ích lợi mọi người chia đều thật tốt. Kỳ này Y Thiên Thuận không biết sao có thể báỉ Bàng viên ngoại, một lão nhân sáu mươi tuổi để được làm con nuôi, dù đã năm mươi tuổi hắn cũng không ngại mất mặt, cầm tin vật của Bàng lão đầu nên cũng tới được đây. Phải biết rằng Phong Nhã lão gia này ngoài mặt nói là đi con đường tơ lụa, nhưng mà, đều không phải giống như vậy. Một năm cận một lần, thương đội của hắn mang mọi người kiếm được tiền, nhưng phải luôn với những người khác cũng đi con đường tơ lụa không ngừng cạnh tranh. Hiện tại không hiểu sao lại có thêm một người muốn đến hưởng lộc không công, ai trong lòng không thâm nghi ngại? Huống hồ nhìn dáng vẻ của hắn còn làm cho Phong lão gia mất hứng. Năm nay sớm đi qua một lần con đường tơ lụa, lần này lại đây cũng là Mạch Thiên Tuyết, Mạch lão gia triệu tập nhiều người tới, nói định có thể làm cho Phong lão gia tái mang mọi người đi thêm con đường tơ lụa một lần nữa, cam đoan phí đều thu không ít, thế nhưng nếu bởi vì nhân viên ngoại lai này mà phá hủy kế hoạch đại phát tài không nói, còn không biết chừng chọc lão gia nổi giận, mất hứng rồi không mang nhiều người cùng đi, vậy thật sự là mất nhiều hơn được.

Cứ tưởng rằng có thể đến được Nhã tự trang này, không nói tài trí bất phàm cũng nên là một tên cáo già trà trộn trên thương trường nhiều năm, bình thường gặp phải Phong Nhã như thế bình thường đều có thể bắt người đòi điều ứng đối, nào biết gã Y Thiên Thuận này lại vô dụng đến thế, Phong Nhã chẳng qua chỉ mới làm ra tư thế hơi chút đe dọa, thế mà lại một cái tập tễnh ngã ở trên mặt đất, mặc dù không đến nỗi run rẩy như cây sậy, nhưng cũng là bộ dáng hoàn toàn không biết phản ứng ra sao.

Phong Nhã nhú mày, không nên ngu ngốc, loại này thương nhân muốn tới đây làm gì? Đang muốn gọi người đưa hắn tống cổ ra, thỉnh linh nghe một thanh âm to mị nói: “Phong lão gia có gì? Như thế là không duyệt chăng?”

Lời vừa dứt, một nữ nhân diễm lệ, phong thái nhẹ nhàng, vận y phục màu lam xuất hiện ở sau cánh cửa, bước liên tục tiến lên, trên tay cầm một cái hộp dài màu đỏ thẫm, đi đến bên cạnh Y Thiên Thuận thì ngừng lại, nói nhỏ: “Lão gia, trên mặt đất lạnh, ngài trước hết hãy đứng lên đi đã.”

Y Thiên Thuận thoáng ngáp ngừng, thân mình mập mạp có chút khó khăn muốn chồm dậy đứng lên, lại bị nàng bắt động mà ngậm miệng thối lui, lập tức đi hướng Phong Nhã, uyển chuyển nghiêng thân cúi nhẹ đầu, thật là đoan trang hào phóng, lại tựa hồ dẫn theo ám muội khiêu khích. “Tiểu nữ tử là Vân Như, đặc biệt vì Phong lão gia đến đây thỉnh an.”

“Vân Như. . . . . Y phu nhân?” Phong Nhã chọn mị, nghiền ngẫm một chút nhìn kỹ nữ nhân trước mắt tựa hồ rất có tâm kế.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiêu Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

“Vâng”. Y Thị Vân Như khom người, lớp áo mỏng trên vai cũng vì động tác ấy mà chảy xuống.

Phong Nhã khước miệng gọi lên từ từ khẽ cười, từ chối cho ý kiến nhìn về phía tay nàng đang cầm vật gì đó. Vân Như cảm kích thức thời, kéo lại áo rồi ngón tay nhẹ nhàng mở ra hộp gấm, hồng quang loé loé chớp động, bên trong đúng là một huyết ngọc thạch đã được điêu khắc thành ngọc tiêu. “Vân Như tự biết bằng Phong lão gia địa vị cũng như gia thế ngất trời, lấy vật ấy làm lễ, giống như là bêu xấu ngài.”

Vân Như thấy Phong Nhã mặt mang khinh thường, cũng không vội vàng xao động, chậm rãi ôn nhu nói: “Vật ấy nguyên cũng là Vân Như ngẫu nhiên có được, cực kỳ yêu thích. Hôm nay dâng ra, không dám nói một mảnh tâm ý, chỉ luyện tiếc một vật quý giá như vậy lại ở trong tay một tục nhân như Vân Như bị long đông thôi. Vân Như không dám nhiều lời, chỉ cầu Phong lão gia nhận giúp Vân Như để vật này tìm được chủ nhân thật sự của mình, tiện lợi giải quyết xong tâm nguyện phản hươg mà đi.”

Phong Nhã chọn mị, đối với nữ nhân trước mắt lại có một cái nhìn khác. Lấy thân phận của Phong Nhã, thứ này thật là chưa đáng được hắn đặt trên mặt bàn, nhưng ở trong mắt người thường, một khối huyết ngọc thạch đầy đủ như thế cũng đã là một vật cực kỳ quý trọng. Chưa bao giờ nghe qua Y gia ở Giang Nam, phỏng chừng chỉ là một thương gia nhỏ bé chẳng có bao nhiêu tiền (đây là nói dưới góc độ của Mạch Thiên Tuyết và Phong Nhã), xem tình huống vật ấy chỉ sợ là trấn trạch chi bảo của Y gia. Như thế đem dâng lên, không nói chuyện tặng lễ, không nói chuyện con đường tơ lụa, chỉ nói vì Nhã

vật tìm chúa, một phen tiến thối thoả đáng trong lời nói, mặc dù là khiêu khích Phong Nhã, cũng không khỏi không tán thưởng một tiếng.

Nữ nhân này, quả thật biết cách nắm giữ lòng người.

Nhẹ tay khinh nhất chiều, ngọc tiêu liền nằm gọn trong lòng bàn tay hắn. Phong Nhã tùy ý thưởng thức một lát, nói: “Ta nhận.”

“Đa tạ Phong lão gia, Vân Như xin được cáo lui.” Y Thị Vân Như biểu hiện hoàn toàn là một bộ dáng đã giải quyết xong tâm nguyện, vui sướng tươi cười, cúi đầu hành lễ sau đó liền chậm rãi lui về sau vài bước, lập tức xoay người rời đi.

Lại ngang qua bên cạnh Y Thiên Thuận, Y Thiên Thuận ngập ngừng định mở miệng nói gì đó, nhưng chỉ thấy nàng hung hăng trừng mắt một cái, liền không dám lên tiếng, cúi đầu rút cổ theo đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Phong Nhã vẫn là nghiêng dựa vào cảm tháp, mí mắt đều lười nâng lên. Hai tên tiểu nhân vừa tòi đứng là chẳng làm hài lòng con mắt hắn chút nào, nhiều ít một cái vốn là không quan hệ, may mắn nữ nhân kia thông minh, không có miệng lưỡi hỏi bọn hắn có thể lưu lại hay không, bằng không hắn bật người đã đem bọn họ đánh văng ra. Trong phủ của hắn, bắt lưu kẻ ngu dốt.

Cầm ngọc tiêu ở lòng bàn tay chuyển động một vòng, ôn ôn nhuận nhuận, nhìn đến nó đã cảm thấy thật thích hợp với Tiểu Đông Tây. Hắn hẳn là cũng sẽ thật thích vật này. Phong Nhã nghĩ đến tiểu bảo bối không biết như thế nào, tâm lại phiền não lo lắng.

Đứng dậy, sai bước rời đi, đối với bọn phủ thượng dưới đại sảnh như cũ làm như không thấy. Đến khi hắn đi được xa, chúng gia phó mới dám theo trên mặt đất đứng lên. Tiết quản gia tiến lên, đối bọn thượng nhân trong sảnh đang không biết làm sao đầy bụng oán khí nói: “Hôm nay chuyện này mọi người đều nhìn thấy, quái chi đồ thừa lão Tiết ta làm việc không chu toàn, lại tự tiện làm cho ngoại nhân tiến vào, quay đầu lại lão gia phải phạt ta cái gì, lão Tiết ta nhận thức. Nhưng sẽ không lại có lần sau! Lão gia đêm nay cũng biểu lộ thái độ, lão Tiết sẽ thấy cường điệu một lần! Sau này Nhã tự trang nhận thức không tiếp thu vật, các vị lão gia còn chạy nổi cứ việc đến, chạy không nổi liền trong nhà hưởng phúc đi, tín vật người thừa kế linh tính Nhã tự trang sẽ không ủng hộ, nếu tới không được, hợp tác của chúng ta liền cũng như coi xong! Chẳng lẽ còn tìm không ra vài cái thượng nhân đến!”

“Này. . . . . Tiết quản gia, ngài đừng a!” Chúng lão gia vừa nghe đều luống cuống cả lên. Vốn tất cả mọi người đều là lão nhân đã gần năm sáu chục tuổi, chỉ chờ đến lúc về hưu sẽ đem người thừa kế của mình mang lại đây tiếp nhận, sao trong nháy mắt ngay cả tín vật đều phải trở thành phế thải? Phải bản nhân tự mình đến? Bọn họ này một phen lão xương cốt, còn chạy nổi mấy lần con đường tơ lụa đây?

Trong lòng đối với Y gia càng thêm oán hận. Sớm biết như vậy thà tình nguyện bị mắng bội bạc cũng không nên dẫn bọn hắn đến! Phải biết rằng bọn họ có thể trở thành đương kim nhất phương thủ phủ, người nào không phải theo Phong lão gia trên tay tìm một chỗ thật tốt? Mỗi người phải tiêu tốn bao nhiêu là vàng bạc châu báu, nhưng kiếm được lại càng nhiều a! Trên cơ bản cái gì nghề nghiệp cũng không làm, một năm chỉ đi lúc này đây con đường tơ lụa đều cũng đủ trở thành phú giáp một phương nhà giàu có. Cái này thật hảo, vậy mà chỉ trong một lúc lại bị một gã ngoại lai phá hủy!

Bọn thượng nhân như thế nào nịnh bợ lấy lòng Tiết quản gia không đề cập tới, lại nói đến Phong Nhã thì triển khinh công vài cái liền trở lại tẩm viện của hắn Phong Nhã lâu. Đây ra phòng ngủ ở lầu hai, liền nhìn thấy Tần Sương Kịch đang dựa lưng vào nằm ở trên giường. Trên người là một tầng chăn bông thật dày, hơi hơi khê động. Phong Nhã tiến lên, nhẹ nhàng xô lên một góc chăn bông, liền nhìn thấy một cái đầu nhỏ, gât gao chôn ở trong lòng ngực Tần Sương Kịch, tóc dài rủ xuống che hơn phân nửa khuôn mặt.

Thương tiếc nhẹ nhàng vì hắn vén đi những sợi tóc loà xoà trên mặt, ngón tay chạm được da thịt non mềm, còn mang theo hơi cực nóng, bắt giác run lên. Tiểu Đông Tây đột nhiên hừ một tiếng, như là cảm giác được cái gì, đáng thương rút lui về sau, miệng kêu nhỏ: “Đừng. . . . . Từ bỏ. . . . .” Trong thanh âm đúng là dẫn theo khóc nức nở.

Phong Nhã vội rút tay về, giống thờ không nổi càng không ngừng hô hấp, đồng tử co rút nhanh trùng trứ Tần Sương Kịch hồng ngữ Tiểu Đông Tây, lại thâm sâu hô hấp, chờ vững vàng chút, liền chậm rãi đi qua, cách giường còn có một khoảng cách liền đứng lại, cầm ngọc tiêu trong tay đưa ra. “Cho hắn.”

Tần Sương Kịch tiếp nhận, trước mặt hắn lúi tay Tiểu Đông Tây từ trong chăn ra, đem ngọc tiêu bỏ vào trong lòng bàn tay hắn. Tiểu Đông Tây lập tức nắm chặt.

Nhẹ nhàng đem tay Tiểu Đông Tây thả lại chăn bông, Tần Sương Kịch nhìn về phía Phong Nhã đang cô đơn rời đi, an ủi: “Hắn ngày mai tỉnh lại, sẽ quên hết việc này.” Tập tính của Tiểu Đông Tây, hẳn hiểu rất rõ.

Phong Nhã dừng một chút, không quay đầu lại, ám ám nói: “Ta biết. Nhưng ta không có cách nào khác tha thứ chính mình.” Ra tới cửa, cách khe cửa lại nói: “Những ngày sau, thay ta chiếu cố hắn!”

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, Tần Sương Kịch thở dài, hơi dòi thân nằm xuống, giúp Tiểu Đông Tây điều chỉnh tốt tư thế ngủ. Lần này đúng là quá,

nhưng dù sao cũng coi như là cho hẳn một bài học. Với cá tính của tiểu tử này, phỏng chừng không quá hai ngày đã nghĩ thông suốt, đến lúc đó còn muốn cùng mình cướp người. Còn không bằng tranh thủ lúc này, chính mình nên dành nhiều thời gian chuyên tâm củng cố chịu bão ổi trong lòng ngực.

Y Ân ngày hôm sau liền hết sốt, trừ bỏ thân thể đau nhức thì những cái khác đều đã hảo. Đối với chuyện Phong Nhã thương tổn hẳn cũng chưa một lần nói tới, chỉ ngoan ngoãn dựa vào trong lòng ngực phụ thân, lặng lẽ giấu trong lòng bất an.

Nhã chưa có tới.

Cúi đầu suy nghĩ thật lâu... thật lâu, thủy chung không rõ chính mình làm sai cái gì mà làm cho Nhã tức giận đến vậy, chỉ phải âm thầm đem câu thật xin lỗi chực chờ nơi cửa miệng, sẽ chờ đến khi Nhã vừa tới lập tức nói ngay với hắn. Nhưng mà Nhã vẫn chưa có tới. Y Ân càng phát ra hoảng sợ, tổng cảm thấy được Nhã nhất định không cần Y Nhi nữa. Trong lòng trống trỗng, thật là khổ sở... thật là khổ sở, so với lúc mẫu thân nói chán ghét Y Nhi càng khó chịu gấp trăm lần! Không dám làm cho phụ thân biết mình lại làm sai bị người ta chán ghét, cho nên chỉ phải chôn ố chán trộm khóc.

Trước khi ngủ chợt nghe được phụ thân tựa hồ đang mắng: “Thế nhưng chịu đựng được ba ngày không có tới, tiểu tử hỗn đản này. . . . .”

Xoè ra đầu ngón tay đếm đếm, ba ngày, ba ngày phải bao lâu? So với Nhã không thấy thời gian còn lâu sao? Nghĩ đến Nhã, tâm nhện không được lại đau nhói. Ôm chặt phụ thân, nước mắt nhện không được tràn ra bên ngoài. Hiện tại Y Nhi chỉ có phụ thân .

Tỉnh lại không biết là khi nào, phụ thân đã ra ngoài, Y Ân cắn môi dưới, không dám tùy ý đi lại, lại đem chính mình vùi vào chăn. Một bàn tay tham tiến, nắm cái mũi của hắn, cười nói: “Tiểu ‘trư nhĩ’, rời giường.”

Y Ân giật mình thoáng sợ hãi rồi sau đó liền cười.”Thanh!”

Ngoan ngoãn để cho Thanh mặc áo cho mình, rồi mới bị hắn ôm ra sân. Gió lạnh thổi tới, Y Ân rụt lui, thường ngày vẫn có phụ thân ôm, cũng không biết nguyên lai trời đã trở lạnh đến vậy.

Thanh đem Y Ân đặt ngồi ở trên một ghế đá trong tiểu đình ngoài hậu viện, vuốt khuôn mặt nho nhỏ của hắn, hỏi: “Không thích theo ta đi ra ngoài sao?”

Y Ân vội lắc đầu, nắm chặt ngọc tiêu trong tay.

“Thế vì sao ngay cả cười cũng không nguyện, như vậy là chán ghét ta?”

Y Ân liền rất nhanh cố nở một nụ cười. Nghe được Thanh cũng thấy buồn cười, kháp kháp mặt của hắn, nói: “Quên đi, không đùa ngươi.”

Bàn tay chỉ về hướng ngọc tiêu trong lòng ngực Y Ân, Thanh hỏi: “Biết là cái gì?”

“Ân! Là tiêu.”Y Ân rất nhanh siết chặt tay, không cho Thanh đem ngọc tiêu cầm lấy.”Phụ thân nói. . . . . Phụ thân nói, cái này có thể phát ra âm thanh!”Y Ân kích động đem phụ thân ra nói. Rất sợ Thanh đem tiêu cầm đi, phụ thân nói đây là lễ vật Nhã đưa cho Y Nhi, nếu để cho người khác lấy đi, Nhã nhất định sẽ càng thêm chán ghét Y Nhi !

Thanh nhìn Y Ân khiếp đảm lại cố gắng bảo vệ ngọc tiêu, bộ dáng thật đáng thương, cuối cùng không đành lòng tái chọc hắn, buông tay xuống, khinh hỏi: “Muốn nghe hay không thanh âm của tiêu?”

Y Ân mất tiếp thật dài run rẩy, có chút động tâm, lại không dám buông tay.

Thanh tới gần hắn, lại nói: “Ta biết Nhã ở nơi nào, Y Nhi có nghĩ là thấy hắn!”

Y Ân thật mạnh gật đầu, đem tiêu đưa ra ngoài. Hắn muốn gặp Nhã, muốn đến cháy lòng! Cho dù Nhã chán ghét hắn, ít nhất, ít nhất hắn cũng muốn cùng Nhã giải thích.

Thanh tiếp nhận ngọc tiêu, đặt vào bên môi, tiếng tiêu du dương liền ngân nga vang lên. Y Ân ngẩn ngơ, đột nhiên chạy nhanh lại ngăn cản Thanh.”Dừng lại.”

Thanh buông tiêu, nghi hoặc hỏi: “Sao vậy, nghe không tốt sao?”

Y Ân thật nhanh lắc đầu. Sao lại nghe không tốt chứ? Đây là thanh âm tốt nhất mà hắn từng được nghe qua! Chính là, chính là. . . . .

Y Ân có chút bất an đưa một ngón tay lên miệng, ra dấu chớ có lên tiếng, nho nhỏ giọng: “Sẽ làm phiền đến người khác!”

“Nơi này không người khác.”Thanh trấn an nói.

“Có!”Y Ân một mực khẳng định, nói: “Ngay tại bên cạnh a!”

Thanh trừng lớn mắt, ngơ ngẩn. Ảnh vệ tiềm tàng năng lực hắn từ trước đến nay biết được, chính là chính mình, bình thường cũng tuyệt khó phát hiện ảnh vệ ở nơi nào. Trước mắt đứa nhỏ nhìn không thấy này, các phương diện cảm quan chỉ sợ cường đặc quá mức .

Nhẹ nhàng phát tay, ảnh vệ chung quanh đều bị triệt hồi. Thanh cười nói: “Không ai na, ta một cái cũng không thấy được!”

Y Ân mê hoặc đảo quanh ánh mắt. Kỳ quái, vừa rồi rõ ràng có cảm giác rất nhiều người a, sao vậy lập tức lại không có?

Thanh đứng lên, vỗ vỗ đầu Y Ân, kéo áo choàng trùm lên mũ vì hán mang hảo. Thoáng nổi gió, đừng làm cho thân thể nhỏ bé tái bị bệnh mới tốt, bằng không lần tới người phải chịu cảnh khổ chắc chắn chính là mình. Mang vành nón mềm mại lông tơ kẻ sát khuôn mặt nhỏ nhắn của Y Ân, làm cho hán thoát nhìn càng giống một tiểu động vật vô hại. Thanh nhún xuống dục vọng ác liệt muốn khi dễ đứa nhỏ này, đem ngọc tiêu bỏ vào trong tay của hán, rồi đem hai tay nhỏ bé đó cùng nhau nhét vào áo choàng nghiêm thật kín, nói: “Ta đi lấy cho ngươi chút đồ ăn sáng đến, tại đây chờ ta.” Vốn là có thể kêu hạ nhân đưa tới đây, nhưng hán vẫn có ý lo lắng. Tiểu Đông Tây này thể chất yếu, cũng không có võ công, một lần nhiễm phong hàn nho nhỏ có thể nguy đến tính mạng hán, huống chi là trúng độc. . . . .

Nghe thấy tiếng chân Thanh đã đi xa, Y Ân liền xuất ra ngọc tiêu, sờ soạn một lát, đặt vào bên môi, đối những lỗ nhỏ trên thân tiêu lung tung thổi. Phụ thân nói phải thổi đúng lỗ mới có thể có âm thanh, nhưng Y Nhi thổi vài lần đều không có tiếng, phụ thân lại không chịu dạy. Y Ân buồn tiêu khỏi miệng. Không biết Thanh có nguyện ý dạy Y Nhi hay không? Y Nhi thích loại thanh âm này.

Bên tai nghe được tiếng bước chân vội vã chạy tới, Y Ân ngẩng đầu, bỗng nghe đến một tiếng hét lớn: “Tên mù thói tha kia, dám trộm đồ vật của nhà ta!”

Một bàn tay tát một cái thật mạnh vào mặt Y Ân, Y Ân té ngã trên đất, còn không có kịp phản ứng, người nọ liền nhảy đến trên người hán, áp chế hán, dùng sức nắm lấy cổ của hán. “Tên mù thói tha. . . tên trộm khôn kiếp, ngươi dám trộm đồ vật của nhà ta!”

Y Ân nghe ra thanh âm kia, sợ hãi trừng lớn mắt, kinh hoàng nói: “Không có. . . . . Ta không có. . . . .”

“Còn dám nói không có!” Người nọ rống to, thanh âm khàn khàn dị thường dọa người. “Đây là cái gì? Ngươi lấy chính là cái gì? Đây chính là đồ vật của nhà ta!”

Người nọ vừa nói vừa giằng lấy vật trong tay Y Ân, Y Ân nắm chặt không chịu cho hán, vội vàng nói: “Không đúng không đúng, đây là của Nhã cấp cho Y Nhi, là của Y Nhi!”

“Láo toét, đó là vật của nhà ta! Ngươi là tên mù thói tha, trộm đồ vật này nọ, trộm đồ vật của nhà ta!” Người nọ ngồi ở trên người Y Ân, dùng sức đánh vài cái, Y Ân đau đến lui thành một đoàn, ngón tay bị hán hung hăng gỡ ra, mắt thấy ngọc tiêu sắp bị lấy đi, Y Ân càng ngoan cường, ngẩng đầu cắn hán.

Người nọ hét to một tiếng, dùng sức bỏ ra Y Ân. Y Ân ôm lấy đầu nằm trên sàn nhà, cảm giác trong miệng có mùi máu. Người nọ nhảy dựng lên, khóc kêu lên: “A, ngươi cắn ta, ngươi dám cắn ta! Tên mù khôn kiếp, ngươi chờ đấy, ta đi kêu mẫu thân đến, cho nàng đánh chết ngươi!”

Tiếng bước chân trong phút chốc chạy xa, Y Ân nằm ở trên sàn nhà, trừng trố mắt, sợ hãi mồ mẫm đứng dậy. Phải làm sao đây. . . . . Mẫu thân. . . . . Mẫu thân đến đây. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Tiếng bước chân trong phút chốc chạy xa, Y Ân nằm ở trên sàn nhà, trừng trố mắt, sợ hãi mồ mẫm đứng dậy. Phải làm sao đây. . . . . Mẫu thân. . . . . Mẫu thân đến đây. . . . .

Chuyện cũ vừa mới quên được không bao lâu trong nháy mắt toàn bộ tràn về. Y Ân che hai tai, những tiếng nằng chừ bén nhọn chói tai của mẫu thân tựa hồ ngay tại bên cạnh, xuyên qua gắt gao hai tai thẳng thấu đến tận xương tủy.

Một lần lại một lần, ác độc nguyên rủa đánh chửi, không chút nào che dấu chán ghét, này, nghĩ tưởng đã qua rồi ác mộng, vậy mà giờ sắp bắt đầu nữa rồi. . . . .

Thân thể cứng ngắc, theo bản năng liền chui xuống bàn đá trốn! Biết rõ vô ích, mẫu thân lập tức sẽ tìm tới, còn có phụ thân. . . . .

Ngày hôm qua có vị tỷ tỷ không cẩn thận làm đau tay Y Nhi, phụ thân liền nổi giận đùng đùng, nói sau này không cho nàng tái xuất hiện. . . . . Y Ân run rẩy, cắn môi, nước mắt rơi như mưa! Y Nhi cần đệ, người mà phụ thân thương yêu nhất, phụ thân, không biết sẽ tức giận đến dường nào! Có thể hay không nói với Y Nhi những lời này: “Đừng làm cho ta nhìn thấy ngươi thêm lần nào nữa?”

Nhã đã không cần Y Nhi, nếu ngay cả phụ thân cũng chán ghét Y Nhi, Y Nhi liền cái gì đều không có !

Rõ ràng đã cố gắng ngoan ngoãn đến như vậy, tại sao mọi người còn muốn chán ghét Y Nhi?

Bàn tay Phong Nhã đang cầm bút không ngừng run lên, mực nước liền nhỏ giọt xuống trên tờ giấy Tuyên Thành trắng nõn. Phiền nào đem bút lông sói chụp đến giá bút, Phong Nhã bước nhanh hướng ra phía ngoài thính đi đến! Mặc kệ ! Ba ngày đã là cực hạn đối với hán, Tiểu Đông Tây hoảng sợ cũng được, tức giận cũng tốt, hán đều phải trước hết ôm lấy hán cắn vài cái rồi nói sau! Nếu lại không được nhìn Tiểu Đông Tây, hán sẽ tương tư mà điên mất

thôi!

Mới vừa ra tới đại môn liền chạm mặt một người. Người nọ hiền nhiên như đứng chờ đã lâu, tà tà đứng dựa lưng vào đại môn, nhìn thấy hắn đi ra, chỉ lạnh lùng gọi lên khoe miệng, trào phúng nói: “Sao, hết nhẩn nhện được rồi à?”

Phong Nhã hừ một tiếng, định lướt qua hắn, lại bị hắn đề chân ngang trên cửa chặn lại. “Ta có chuyện cần tìm ngươi.”

Phong Nhã dừng lại, lui về sau vài bước, ý bảo có chuyện gì nói mau. Tần Sương Kích thu chân, đứng ở trước người hắn, nói: “Ta muốn đánh ngươi.” Vừa dứt lời thì người đã vọt đi lên, Phong Nhã bất ngờ không kịp đề phòng đã bị một quyền hung hăng đánh trúng, cả người ngã sấp về phía sau, đụng ngã lẫn cái bàn.

“Mẹ nó, ngươi điên rồi?” Phong Nhã xoay người nhảy lên, khí giận dâng lên mắng, huy quyền đánh về phía hắn. Hai người cũng chưa dùng nội lực, cũng vô dụng chiêu thức, quyền qua cước lại cùng với nói cao thủ so chiêu không bằng nói giống như là bọn phổ phường vô lại đánh nhau. Ảnh vệ khi thấy Tần Sương Kích động thủ chớp mắt một cái đã vây quanh toàn bộ phòng ở, có chút ngạc nhiên xem hai người vô công cái thế ẩu đả như mấy đứa nhỏ giành giật đồ chơi, xác định đánh đấm như thế dù cho mười ngày nửa tháng cũng sẽ không gặp nguy hiểm, trong đó một người phát tay, tất cả ảnh vệ lại lui về chỗ tòi.

Ảnh vệ lui ra không lâu, hai người cũng đình chỉ đánh nhau. Sóng vai ngồi ở trong thư phòng hỗn loạn giống vừa bị cơn lốc thổi qua, hỗn hển thở, Phong Nhã chửi nhỏ: “Hôm nay ngươi phát điên cái gì thế?”

“Không có việc gì, đột nhiên nghĩ muốn đánh ngươi thôi.” Tần Sương Kích đứng dậy, vỗ vỗ vạt áo bẩn loạn, nhấc chân muốn đi, lại bị Phong Nhã giữ chặt, khẩn trương hỏi hắn: “Có phải hay không Y Nhi đã xảy ra chuyện?”

“Không có việc gì.” Tần Sương Kích phui tay, lạnh nhạt nói: “Bất quá là nghĩ đến người nào đó không cần hắn, trộm khóc vài lần.”

Phong Nhã lập tức liền một trận đau lòng. Tưởng tượng Tiểu Đông Tây khiếp sợ trốn ở góc phòng khóc với bộ dáng đáng yêu, nhìn không được đã nghĩ ôm hắn hung hăng thân vài cái rồi dỗ dành hắn nở nụ cười, lại muốn dùng sức cắn vài ngụm để nghe hắn tiếng khóc nỉ non của hắn.

Trong đầu nghĩ vậy dưới chân cũng không chậm, hai ba bước đã chạy ra khỏi thư phòng về hướng Phong Nhã lâu. Hai người mới vừa đi chưa được mấy bước liền bị một ảnh vệ đột nhiên xuất hiện ngăn lại. Ảnh vệ nửa quỳ trên mặt đất, hướng Phong Nhã dập đầu một cái, trong miệng vội la lên: “Thiếu chủ nhân đã xảy ra chuyện, Thanh điện hạ thỉnh chủ thượng lập tức đến Phong Nhã lâu.”

Ảnh vệ mới vừa nói Thiếu chủ nhân gặp chuyện không may Phong Nhã liền đã không thấy bóng người. Thiếu chủ nhân, tự nhiên như vậy chính là nói tới Y Ân, bởi vì không biết Y Ân từ khi nào liền thành Thiếu chủ của ngân điện, Tần Sương Kích phản ứng hơi chậm hơn nửa nhịp, khi vừa lấy lại tinh thần cũng vội vàng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

“Y Nhi!” Rất nhanh liền trở lại Phong Nhã lâu, Phong Nhã một cước đá văng ra cánh cửa, nhanh như cơn gió tiến vào nội thất. Thanh đang lo lắng ở bên giường đi đi lại lại thông thả, nhìn thấy Phong Nhã tiến vào, vội vàng nghiêng đón: “Chủ thượng. . .”

Phong Nhã đẩy ra hắn, đi đến trước giường, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tiểu Đông Tây đang lui ở trong góc giường, bước đi lên, nhẹ nhàng đưa hắn lên tiến trong lòng ngực. Tiểu Đông Tây run rẩy, cảm giác được hơi thở của Phong Nhã, vội vàng xoay người ôm lấy hắn một cách gắt gao, không xác định gọi: “Nhã, Nhã?”

“Ta đây.” Phong Nhã hôn lên trán hắn, thấp giọng hỏi: “Không sợ, xảy ra chuyện gì?”

Y Ân chôn ở trong lòng ngực của hắn, thanh âm run rẩy, sợ hãi nói: “Nhã. . . . . Nhã. . . . . Đừng, đừng không cần Y Nhi, Y Nhi. . . . .” Sẽ nghe lời. . . . . Y Ân ngậm miệng, cắn môi dưới, không dám tái nhiều lời. Y Nhi, đã làm sai rồi! Mẫu thân dặn, Y Nhi một chút cũng không nhớ kỹ. Phụ thân. . . . . Nhất định sẽ không tái cần Y Nhi nữa. Nhã. . . . . Nhã nguyên cũng là không tính toán tái để ý Y Nhi. . . . .

Y Ân nghĩ đến Phong Nhã mấy ngày nay vắng vẻ, phụ thân cùng mẫu thân trong tương lai nhất định sẽ lại đánh chửi, ủy khuất, bất an, đủ loại cảm xúc lập tức nảy lên, gắt gao ôm chặt Phong Nhã, nước mắt không bị khống chế từng giọt, từng giọt rơi xuống dưới.

“Xảy ra chuyện gì? Y Nhi?” Phong Nhã hoảng loạn, rất muốn nâng mặt Tiểu Đông Tây ra nhìn một cái, chỉ thấy Tiểu Đông Tây lay động đầu, càng ôm chặt hắn. Tay chạm vào trên mặt hắn, một mảnh lãnh băng ướt át, Phong Nhã ngưng, nhìn thân hình nhỏ nhỏ lui ở trong lòng ngực của hắn khóc nức nở, cảm thấy được tâm lại một trận co rút đau đớn.

“Là tức giận với Nhã sao?” Biết không thể ép hỏi Tiểu Đông Tây, Phong Nhã rõ ràng trực tiếp đưa hắn đặt ở trên giường, hôn rưng rưng trong mắt hắn, dịu giọng hỏi. Trong lòng hối hận muốn chết đi được, nếu không phải do chuyện công vụ chồng chất, lại sợ buổi tối không chế không được tình dục tái

thương tổn Tiểu Đông Tây, hấn làm sao đến nỗi vui đầu vào công vụ nhẩn nhện không dám thấy hấn?

Y Ân lắc đầu, lại nắm chặt lấy tóc dài của Phong Nhã, mang giọng mũi nói: “Nhã, đừng... không để ý tới Y Nhi!”

“Sẽ không.” Phong Nhã nhẹ nhàng hôn lên mắt tiếp ướt át của hấn, thuận theo nước mắt một đường hôn dài xuống phía dưới, ngậm lấy môi hấn, đầu lưỡi tham nhập trong miệng hấn. Tiểu Đông Tây biết đây là biểu đạt của sự yêu thích, liền hé miệng, để cho hấn liếm lấy môi của mình. Đầu lưỡi gật gật, đụng tới đầu lưỡi mềm mại của Nhã, liền nghe Nhã hừ nhẹ một tiếng, cuốn lấy cái lưỡi hấn duyên nhập trong miệng chính mình.

Một cổ hơi thở lạnh như băng như gió cuốn tiến vào, Tần Sương Kích lo lắng xông tới, nhìn đến thấy ở trên giường là Phong Nhã đang đem Tiểu Đông Tây đặt ở dưới thân hôn, tay tham nhập giữa hai chân hấn vuốt ve một màn. Hừ lạnh, khẽ nhấc người lên, Phong Nhã liền ôm lấy Tiểu Đông Tây lui thật sâu vào trong. Cằm giường thật lớn có thể để cho năm sáu nam nhân cao trắng nằm, khoảng cách này Tần Sương Kích còn muốn đá cũng đá không đến .

Tần Sương Kích vẻ mặt lạnh lùng, ở đầu giường ngồi xuống, chửi nhỏ: “Ngươi trong óc cũng chỉ có loại sự tình này? Đã quên mình đã làm những gì rồi sao? Y Nhi xảy ra chuyện gì?” Ghen tị nên khẩu khí tự nhiên cũng không tốt, Phong Nhã phải cười trộm, Y Ân trong lòng ngực lại sợ tới mức co rút lại, run run nói: “Y Nhi. . . . . Y Nhi, không phải cố ý. . . . .” Lời nói vừa thốt ra đã lại muốn khóc. Chỉ sợ phụ thân đến là muốn chất vấn chuyện Y Nhi cần đệ đệ.

Phong Nhã sùng sốt, ôm chặt Y Ân đối Tần Sương Kích nói: “Nhỏ giọng thôi, ngươi dọa đến hấn !” Tần Sương Kích giật mình, nhìn rõ ràng đang dọa sợ Tiểu Đông Tây, trên mặt khó được dẫn theo luống cuống, bỏ lên giường, kéo qua tay hấn muốn ôm hấn đến trong lòng ngực của mình, Tiểu Đông Tây cũng là co rút lại tay, liều mạng lui về sau trốn, trong miệng kêu lên: “Đừng. . . . . Đừng. . . . .”

Tần Sương Kích sắc mặt càng phát ra phức tạp. Theo như từ lúc gặp nhau cho đến hiện tại, Tiểu Đông Tây vẫn đều muốn dính lấy hấn, đây là lần đầu tiên, hấn lại cự tuyệt cho hấn ôm!

Có chút thô lỗ đem Tiểu Đông Tây ra khỏi vòng tay ôm ấp của Phong Nhã, Phong Nhã trừng mắt, lại sợ bị thương Tiểu Đông Tây, không dám dùng sức ngăn cản hấn. Tần Sương Kích không quan tâm, thẳng đem Tiểu Đông Tây đặt ở trên giường, nhìn thấy bộ dáng đáng thương của hấn bị dọa sợ, có chút hối hận chính mình quá mức thô bạo, vội cúi đầu, ôn nhu hôn lên mặt hấn: “Thật có lỗi, Y Nhi, dọa đến ngươi ! Không phải cố ý, không khóc, ân?”

Y Ân lại giống như nghe không được, chỉ rút lui thân mình, không dám tránh động, nức nở nói: “Đừng. . . . . Phụ thân đừng. . . . .” Đừng, đừng chán ghét Y Nhi. . . . .

Tần Sương Kích ôm lấy mặt Y Ân, nhìn hấn nhắm chặt mắt, trong miệng vẫn kháng cự kêu “đừng” không thôi, cúi đầu, hung hăng cắn môi hấn, không cho hấn nói ra những lời làm đau thương người khác. Bắt đầu vào lúc nào, Tiểu Đông Tây này ngay cả chính mình hôn môi cũng không nguyện tiếp nhận?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiếu Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Y Ân kinh hô một tiếng, không dám trợn mắt, tùy cho lưỡi phụ thân cuốn vào trong miệng hấn xâm nhập thẳng xuống hầu bộ, hôn đến nỗi hấn cơ hồ quần tức. Tần Sương Kích thoáng buông ra Y Ân, nhìn hấn thở lấy thở để, khỏe mặt còn phiếm lệ quang. Lại cúi đầu, hôn lên mắt tiếp của hấn, đưa tay kéo đai lưng của hấn xuống, lần vào trong vạt áo, vuốt ve thân mình đơn bạc của hấn.

“Ngươi đừng quên ta cũng đang có mặt ở đây.” Phong Nhã nhìn không được, để lại tay hấn, ngăn cản hành vi càng ngày càng quá đáng của hấn.

Tần Sương Kích quay đầu, hung hăng trừng hấn. Đáy mắt ngoại trừ phần nộ còn có dục hóa không sao đè nén được. Hai người tầm mắt giao hội đồng thời một tay kia của Tần Sương Kích cũng không nhàn nhã, trực tiếp kéo ra bao khổ Y Ân cầm lấy hoa hành giữa hai chân hấn. Y Ân hừ nhẹ, tay nắm chặt chân bông dưới thân, không tự giác đỉnh thẳng lưng.

“Buông ra, đừng quên hấn trước mắt thân mình chịu không nổi loại sự tình này.” Phong Nhã thanh âm ám ách, thâm trầm trong mắt cũng tràn đầy ngọn lửa dục vọng. Tiểu Đông Tây lúc này quần áo không chỉnh, bộ dáng đáng thương như muốn mặc người khác muốn làm gì thì làm, làm cho ai đều muốn lập tức đem thân mình nhỏ nhắn này đặt ở dưới thân hung hăng “ăn” hấn. Lại lo lắng nhất thời không khống chế được sẽ làm hấn lại chịu tội, cắn chặt răng cực lực nhìn xuống ham muốn đang kêu gào trong cơ thể, nhắc nhở đại ca cũng nhắc nhở chính mình, không thể tái bị thương tiểu bảo bối này.

Tần Sương Kích khỏe miệng nhếch lên, ngón tay khẽ chạm vào đỉnh hoa hành của Tiểu Đông Tây, là nơi mẫn cảm đã có chút ẩm ướt. Tiểu Đông Tây kêu khẽ, ánh mắt phiếm sương mù, thân mình run lên lợi hại, cũng không tự giác tùy động tác của phụ thân ở trên người mà đỉnh động phần eo.

“Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi giống nhau không biết nặng nhẹ ư?” Tần Sương Kích hôn cắn vào phần cổ trắng ngần của Y Ân, khẽ quay đầu, khỏe mắt quét về phía dục vọng của Phong Nhã cũng đang trướng lên cực đại.”Đi ra ngoài.” Hấn phải cùng Tiểu Đông Tây “hoan ái” lâu dài một phen, không muốn người thứ ba có mặt quấy rầy bọn họ.

“Cái kia. . . . . Xin cho thuộc hạ quấy rầy một hồi!” Thanh đang đứng ở một góc sáng sủa sớm đã bị bỏ quên là hấn còn chưa có rời đi, ngược lại cũng

không có cơ hội để mà chạy trốn ra ngoài, đành cung kính đứng ở đầu giường cười mỉa.

Tần Sương Kích một tay ôm lấy Y Ân đặt tại trong lòng ngực, kéo qua chăn bông che phủ hai người, Phong Nhã trở mình nhảy lên phía trước, hoàn toàn ngăn trở tầm mắt của Thanh. Hai người đồng thanh quát mắng: “Cút!” Nhất thời bên trong sát khí tràn ngập.

Thanh cười gượng, nói: “Thuộc hạ chỉ là muốn bẩm báo chủ thượng. Thiếu chủ thân thể đã hoàn toàn khôi phục. Còn có. . . .” Đem một cái bình sứ xanh ngọc đặt ở trên bàn đầu giường, Thanh vừa lui vừa nói: “Đây là xuân tình, chỉ vì tăng thêm tình thú chi dùng, cũng không thương tổn thân thể.” Lời nói chưa dứt người đã liền chạy trốn ra ngoài, chỉ nghe phía sau có tiếng vật thể vỡ vụn, rất nhanh đem cánh cửa từ bên ngoài khoá lại, thò phào đầy nhẹ nhõm, cảm giác ngực đã muốn ướt đầm.

Dưới đáy lòng thầm khen chính mình một tiếng, quả nhiên làm một bộ hạ tốt am hiểu ý chủ nhân cũng không phải như vậy dễ dàng.

Xuân tình xuân tình xuân tình xuân tình xuân tình xuân tình xuân tình xuân tình. . . . .

Hai nam nhân hỏn hển thở, hai mắt đỏ đậm nhìn chăm chú cái bình sứ nằm trên cái bàn kia đang toả ra một loại mê lực thúc giục dục vọng của họ.

Xuân tình mặc dù là loại dược danh kích dục ít nhiều bị phỉ báng, nhưng cũng là thiên hạ ít có cực phẩm mỹ dược. Chịu thuốc này không chỉ sẽ không tổn thương thân thể, ngược lại lúc giao hợp sẽ hấp thu tinh khí nam tử như một chất bổ cho thân. Thuốc này nguyên là do Lạc Hoa cung nữ tử dùng như vật để phụ trợ luyện công, thế gian khó cầu. Hiện giờ một bình xuân tình lớn như thế lại giao vào tay của hai nam nhân đang bốc hỏa lên tới đầu, thử hỏi hai tên “sói lang” đang động dục này sao có thể còn áp chế nổi ham muốn trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiêu Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Hai người cơ hồ đồng thời động tác, Tần Sương Kích tung ra dây cột tóc ôm lấy bình sứ, quán lấy bình sứ liền bay lên, lại ở giữa không trung bị Phong Nhã tà chương phách đoạn, tiếp được bình sứ rơi xuống nắm chặt trong tay.

Tần Sương Kích mặt thấy Phong Nhã vẻ mặt đắc chí, cười nhạo một tiếng, một tay lăm qua vai Y Ân đưa hán ôm ngồi dậy, làm cho hán mở ra hai chân ngồi ở trên lưng chính mình, một tay kia vòng qua phía sau hán, dường như muốn thị uy, trước mặt Phong Nhã liền dò xét đi vào cục huyết đang phập phồng kia.

Y Ân khẽ gọi, khóc nức nở. “Phụ thân. . . .” “Mấy ngày trước phải chịu đựng tình ái đến cực hạn hoàn toàn làm cho hán vô cùng sợ hãi, làm sao còn dám nhận loại sự tình này!”

Phong Nhã sắc mặt khẽ biến, mắng: “Người thật muốn bị thương hán?”

Tần Sương Kích nhíu chặt mi, nhìn trong lòng ngực tiểu bảo bối đang nhỏ giọng khóc nức nở, thở dài, rút ra ngón tay, hôn lên trán hán trấn an. Rồi hướng Phong Nhã nói: “Sợ bị thương hán thì đem dược giao cho ta!”

“Bằng cái gì?” Phong Nhã bất mãn, giơ ra bình sứ nói: “Vật đang nằm ở trên tay của ta, phải làm cũng là ta trước làm!”

Tần Sương Kích không nói, nhìn Tiểu Đông Tây trong lòng ngực, thấy hán đã muốn ngừng khóc, đưa hán nhẹ nhàng buông. Tiểu Đông Tây vừa ly khai phụ thân lại bất an đứng lên, chụp nhanh lấy tay áo phụ thân không buông, sợ hãi gọi: “Phụ thân. . . .”

Tần Sương Kích đặt tay lên vai hán, lại đưa hán đẩy ra một ít, đối Tiểu Đông Tây đang rất kinh hoàng nói: “Y Nhi, người muốn phụ thân, hay là Nhã?”

“Đại ca, người đề tiện!” Phong Nhã xông lên phía trước định kéo hai người ra, lại bị Tần Sương Kích một chương xoá sạch, vẫn nắm chặt bả vai Y Ân, nhìn hán vẻ mặt mê hoặc, còn thật sự nói: “Ta cùng Nhã trong lúc này, người chỉ có thể tuyển một người. Đừng nghĩ gì đến chuyện xa xôi, chính là hiện tại, Y Nhi muốn ai?”

Y Ân nghe hiểu được lời của hán, trên mặt mang trứ mê hoặc, nghĩ nghĩ, nhào vào trong lòng ngực Tần Sương Kích. “Phụ thân!” Mặc kệ cái gì thời điểm, phụ thân vĩnh viễn chiếm vị trí quan trọng nhất trong tim Y Nhi.

Tần Sương Kích khóe miệng nở một nụ cười thắng lợi nhìn về hướng sắc mặt xanh mét của Phong Nhã, vươn tay: “Đem dược lấy đến.”

Phong Nhã hung hăng cắn răng, đem dược ném tới trên giường. Kéo ra Y Ân đang chôn ở trong lòng ngực Tần Sương Kích, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn hung hăng hôn hán. Tuy biết Tiểu Đông Tây này hoàn toàn không biết tình yêu, chỉ là bản năng của đứa nhỏ lựa chọn người thân cận hán – “Phụ thân” già, nhưng hán vẫn không thể không tức giận, mặc kệ cái gì nguyên nhân, Tiểu Đông Tây dù sao không có lựa chọn hán.

Buông ra Tiểu Đông Tây, nhìn hán đôi môi sưng đỏ, vệt vàng thờ hỏn hển, hừ hừ, xoay người muốn đi. Tay áo lại bị Tiểu Đông Tây giữ chặt. Quay đầu lại nhìn đến bộ dáng đáng thương của Tiểu Đông Tây như không rõ chuyện gì, có chút áy áy nói: “Người nếu tuyển cha người, ta tự nhiên phải đi.”

Y Ân khi nghe hắn nói “đi” thì nghĩ là phải tạm thời rời đi không quấy rầy hai người thân thiết, nhưng nghe thanh âm của Nhã rất không vui, chỉ khi hắn là muốn đi xa, sau này liền không thấy được nên hoảng loạn chụp lấy áo hắn, ôm chặt thắt lưng hắn, nói: “Y Nhi, Y Nhi cũng muốn Nhã.”

“A?” Phong Nhã chọn mì, hai tay choàng qua, đối Tiểu Đông Tây dưới thân hỏi: “Chỉ có thể tuyển một người, người chọn ai?”

Y Ân ôm Phong Nhã, không biết làm sao, đưa tay hướng phụ thân xin giúp đỡ, hắn cũng không khẳng định lại, ngược lại ở một bên hỏi: “Y Nhi, người tuyển ai?”

Hai người đều khẩn cấp muốn xác nhận tầm quan trọng của mình ở trong lòng hắn.

Y Ân bị hai người đẩy ra, bắt lực ngồi chồm hổm trên giường, cắn môi dưới, lệ ngay tại hốc mắt đảo quanh. Hai người không nói lời nào, trong mắt ngập tràn đau lòng, nhìn Tiểu Đông Tây ôm lấy đầu nhỏ nhỏ giọng khóc thút thít, rất nhanh liền đứt quãng như là đang rất tức giận. Phong Nhã trước nhìn không được, ngồi ở bên giường ôm lấy hắn, Y Ân giữa giữa, khóc kêu lên: “Ta không chọn, không chọn. . . . . Ô ân. . . . .”

“Hào, không chọn.” Phong Nhã nâng lên cằm hắn, hôn rụng những giọt nước mắt trên má, để sát vào đôi môi nhỏ hồng nhuận, hôn đi, lại bị một cái bình sứ xanh ngọc ngăn trở. Tần Sương Kích đem Y Ân kéo đến trong lòng ngực của mình, lưỡi liếm đôi môi hắn, trấn an nói: “Đừng khóc, không ép người tuyển.”

“Ừ.” Y Ân choàng tay qua ôm lấy cổ phụ thân, hé miệng làm cho lưỡi hắn tham nhập vào môi mình, mồm miệng không rõ nức nở nói: “Y Nhi. . . . . Không chọn. . . . . Y Nhi, thích Nhã cùng phụ thân!”

Tần Sương Kích cười khê, lại hôn hôn Tiểu Đông Tây đáng yêu này, đưa hắn bay qua thân, mặt hướng Phong Nhã, làm cho hắn dễ dàng cởi bỏ quần áo trên người Tiểu Đông Tây, cũng đưa hắn hai chân nâng lên, làm cho Phong Nhã rõ ràng nhìn thấy hậu huyết đang lúc khôn cùng xuân sắc.

“Chỉ một lần này thôi.” Tần Sương Kích cúi đầu, hôn thoáng Tiểu Đông Tây đang kinh hoàng, lời lẽ tương giao đang lúc mơ hồ nói.

Phong Nhã hiểu được ý tứ của hắn, cũng cởi quần áo lên giường, mở ra bình sứ, cúi xuống thân, thanh âm ám ám nói: “Lần này không tính, sau này nhất định phải phân ra thắng bại.”

Hai người không hề vô nghĩa, Tần Sương Kích theo phía sau ôm Y Ân, thật to rút ra hai chân hắn, càng không ngừng hôn lấy xương quai xanh đầy mẫn cảm. Y Ân vô lực than nhẹ, thân mình run rẩy tựa vào trong lòng ngực của hắn.

Phong Nhã tham nhập vào giữa hai chân Y Ân đang giang rộng, một tay cầm lấy hoa hạnh nhỏ đáng yêu không ngừng đỉnh động, một tay kia chậm rãi nhu nhập hậu đình hắn. Y Ân đích kinh hô liền bị Tần Sương Kích giữ chặt miệng, chỉ dư ôn nhuận bên trong run rẩy co rút nhanh, càng siết lấy ngón tay Phong Nhã. Phong Nhã rên rỉ, đã nghĩ phải lập tức tiến vào nơi hấp dẫn đến mê hồn đó.

Đem miệng bình kê vào ngón tay cho chất lỏng theo khe hở đi vào, Y Ân ô ân, toàn thân bị chế trụ không thể tránh động, bên trong chỉ có thể bắt lực rung động, đem ngón tay Phong Nhã siết càng chặt hơn.

Phong Nhã cổ nén dục vọng, đem nước thuốc khuynh đảo nhập trong cơ thể Y Ân, chờ khi cảm giác bên trong Y Ân càng phát ra ướt át, liền cúi đầu ngâm lấy phân thân ngay phía trước của Y Ân, đồng thời ngón tay bắt đầu co rút.

Tần Sương Kích cuối cùng đã xong nộ hôn dài, buông ra Y Ân, Y Ân liền lập tức rên rỉ khóc kêu lên, cảm giác thật sợ khoái cảm từ nơi Phong Nhã đang mút vào lan tràn đến toàn thân, tay chân tê dại đến không thể động. Hậu đình không tự giác co rút nhanh ngâm lấy ngón tay Phong Nhã đang trừu sắp.

Lại gia tăng thêm một ngón tay nữa, Y Ân thất lưng không tự giác tùy vào sắp động mà cũng tăng tần suất lắc lư, trong cơ thể bộ co rút nhanh đến nỗi có thể cảm giác rõ ràng được hình dạng ngón tay. Thân thể không ngừng bị khiêu khích, hạ thân mẫn cảm bị người ngâm trong miệng liếm cắn hút, Y Ân phát ra một tiếng khóc thét chói tai, tiết ở trong miệng Phong Nhã. Thân mình khuynh khắc vô lực yếu đuối.

Phong Nhã liếm môi ngồi dậy, rút ra ngón tay, đã là ẩm ướt đến mềm mại. Tần Sương Kích ý bảo Phong Nhã nằm xuống, rồi mới ôm Y Ân ghé vào trước ngực Phong Nhã, theo phía sau nâng lên thắt lưng Y Ân, nhìn thấy cục huyết hắn đã phần hồng thủy nhuận trong suốt, nhờ tác dụng của dược vật mà tiếp theo mở lớn rồi co rút lại. Ma xui quỷ khiến hắn nhìn không được, hôn lên huyết khẩu nhỏ nhỏ kia, đầu lưỡi tham tiến đi vào vách tường, trở mình duyên trứ. Nghe được Tiểu Đông Tây khàn khàn tiếng kêu, hai chân run rẩy chống đỡ không được thân mình, nội vách tường co rút nhanh siết chặt lấy lưỡi hắn.

Tần Sương Kích cười nhẹ, lui đi ra, lại hôn dài xuống phía dưới, duyên hôn hắn hai cái tiểu cầu. Y Ân khóc ngấm, mới vừa nhuyển hạ phân thân lại ngẩng đầu lên. Rồi mới bị tay Tần Sương Kích chộp lấy thượng thức.

“Đã vào được chưa?” Phong Nhã vội vàng xoay động kêu lên. Dục vọng giữa hai chân căng cứng đã sớm phóng ra không ít dịch, ướt át nhuận một mảnh, lại chỉ có thể nhìn tiểu bảo bối ghé vào trên người mình bị nam nhân phía sau ngoạn đến khóc kêu liên tục, bảo hắn làm sao nhìn được.

Tần Sương Kích hơi chút lui xa một ít, cùng Phong Nhã nâng Y Ân lên, làm cho hắn đối dục vọng đang trưởng đại của Phong Nhã chậm rãi ngồi xuống. Y Ân kinh hô, thân thể tránh động, liền nghe Phong Nhã một tiếng hừ nhẹ, bên hông nhất định, trên tay lại dùng lực, phân thân cực đại liền toàn bộ mai nhập hậu đình Y Ân.

Y Ân trong đầu trống rỗng, rũ người nằm úp sấp ở trên người Phong Nhã khóc, tuy rằng thân thể không có giống lần trước như vậy cảm giác khổ sở,

nhưng này khoái cảm lại càng mãnh liệt, như thế lại càng đáng sợ.

Phong Nhã nửa thân ngồi dậy hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Y Ân, Tần Sương Kịch theo hấn phía sau dựa vào đi lên, hôn vào nơi cổ đầy mẫn cảm của Y Ân. Ngón tay một đường trượt dài xuống phía dưới, chậm rãi tham nhập chỗ Y Ân cùng Phong Nhã đang tương liên. Y Ân kinh hô lại bị Phong Nhã hôn, làm cho hấn toàn bộ ghé vào trong lòng ngực của mình, nâng mông hấn lên, làm cho ngón tay Tần Sương Kịch dễ dàng xuất nhập hơn.

Tần Sương Kịch lại xâm nhập bình sứ rót vào một ít nước thuốc, ngón tay chậm rãi gia tăng, ở nơi hai người tương liên tiến hành khai thác.

Phong Nhã buông ra môi Y Ân, cắn răng khàn khàn nói: “Còn không nhanh vào?” Lửa nóng quanh quần nội vách tường cùng với ngón tay ra vào không ngừng va chạm vào hấn, khoái cảm chết tiệt này mau bức điên hấn.

Tần Sương Kịch không nói lời nào, trên mặt đều là ẩn nhẫn mồ hôi, chậm rãi rút ra ngón tay, đồng thời đình phân thân ở hậu huyết chưa khép kín đâm đi vào, chậm rãi đi trước, ngón tay đang chống đỡ mở đường nơi huyết khẩu lạnh lẽo rút lui, sau đó nhất thẳng lưng, toàn bộ vọt đi vào.

Y Ân khẽ gọi, cổ họng xuất một đạo đường cong xinh đẹp, toàn thân run rẩy nhuyển ở trên người Phong Nhã, tiếp tục gào khóc lên. Thân thể bị chống được cực hạn, này lại cảm nhận sâu sắc cùng khoái cảm mãnh liệt theo tương liên hậu đình truyền đến, hai người không gián đoạn hôn môi cùng vuốt ve làm cho khoái cảm rõ ràng hơn, khoái cảm hoảng sợ này cơ hồ làm cho Y Ân càng lúc càng muốn thuận theo.

Hai người không ngừng trấn an Y Ân, hấn lại càng khóc càng phát ra đáng thương, thanh âm đều khàn khàn. Tần Sương Kịch cúi đầu, cẩn thận xác nhận chưa từng thương tổn được hấn, liền bắt đầu thông thả co rút. Phong Nhã rên rỉ, tay đặt ở thắt lưng Y Ân, phối hợp với Tần Sương Kịch, hai người cùng tiến ra, ôn nhu mà cường thế xâm lược hậu huyết mẫn cảm của Y Ân. Nghe được tiếng khóc Y Ân cuối cùng chuyển biến thành tiếng rên rỉ, hai người liền không hề ẩn nhẫn, song song ngồi dậy, cùng giữ chặt thắt lưng Y Ân, hung hăng dùng sức tiến vào hấn.

Tuy là lần đầu tiên làm như thế, nhưng hai người lại phối hợp vô cùng nhịp nhàng, ra vào cùng lúc không chút nào ngưng lại, từ những góc độ khác nhau kích thích hậu huyết Y Ân, đồng thời không ngừng hôn thân thể Y Ân, nghe hấn từ thét chói tai khóc ngấm đến chỉ có thể vô lực thờ dục.

Không biết qua bao lâu, trao đổi bao nhiêu lần tư thế cơ thể, Y Ân giống như một con búp bê vải nằm ở trong lòng ngực hai người, ngay cả khí lực khóc đều không có, hai người cuối cùng hung hăng một cái thẳng tiến, hừ nhẹ một tiếng, tiết ở tại trong cơ thể Y Ân.

Phong Nhã thờ hồn hèn tựa vào trên vai Y Ân, chậm rãi rút ra phân thân, thân thể Y Ân tùy theo run rẩy, bạch trọc từ nơi hậu huyết chậm rãi chảy ra. Tần Sương Kịch vẫn ôm Y Ân nằm ở trên giường, chờ cho thân mình mẫn cảm của hấn đánh tan đi dư vị cao trào.

Phong Nhã mở cửa kêu nước ấm tiến vào, đem mình tẩy trừ sạch sẽ, lại bảo hạ nhân đến tái đổi một thùng. Thấy Tần Sương Kịch đứng dậy ôm Y Ân tiến vào phòng trong tắm rửa, liền tùy ý lấy một kiện ngoại bào mặc vào ngồi ở cấm tháp nơi chính sảnh, hai tay đặt ở hai bên, lạnh nhạt nói: “Tiến vào.”

Thanh đẩy cửa ra, cung kính khom người, đi đến phía sau Phong Nhã. Theo sau là Tiết Nhật thật cẩn thận tham tiến, thấy Phong Nhã gât gao nhìn chăm chú hấn, run rẩy, xa xa địa liền quỳ xuống, nói: “Tiểu nhân đáng chết, thỉnh chủ thượng thứ tội. Tiểu nhân chế hạ không nghiêm . . . .”

“Trọng điểm!” Phong Nhã nắm chặt tay vịn quát.

“Vâng. . .vâng, chủ thượng chờ.” Tiết Nhật vội bò lên, hướng ra phía ngoài vẫy tay một cái, liền có hai gã Hắc y nhân áp giải một đứa nhỏ mập mập cường tráng tiến vào. Đứa bé kia thân mình mặc dù trắng, trên mặt lại vẫn là non nớt, nhiều lắm cũng chỉ mười hai mười ba tuổi, bị hai người bắt giữ, khóc đến nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, miệng không ngừng kêu: “Ô a, các người đánh ta, các người dám đánh ta! Ta sẽ bảo mẹ ta đến giáo huấn các người, ta làm cho mẹ ta đánh chết các người!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

“Sự việc là như thế nào?” Phong Nhã nhíu mày, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía tiểu hài tử đang kêu gào khóc lóc trước mắt.

“Thỉnh chủ thượng xem qua.” Tiết Nhật hơi động thắt lưng, không dám ngẩng đầu, trên tay cao cao lấy ra một cái khay màu đỏ cầm ở trước người quỳ xuống. Trên khay đúng là huyết ngọc tiêu mà Phong Nhã đã đưa cho Y Ân.

Phong Nhã sắc mặt rùng mình, Tiết Nhật chỉ cảm thấy trước mắt chột lóe, chỉ nghe tiểu tử béo kia kêu thảm thiết, quay người lại liền nhìn thấy Phong Nhã đang chụp lấy tay phải tiểu tử béo siết mạnh, trong tai nghe được tiếng xương cốt vỡ vụn.

“Là người làm?” Phong Nhã nghĩ đến trên bụng Tiểu Đông Tây có những dấu thanh ngân, tuy rằng đã mờ làm cho người ta cơ hồ phát hiện không được, đối bọn họ mà nói, đã cực kỳ chói mắt. Chính là tiểu quý này đã làm bị thương bảo bối của bọn họ?

Tay không tự giác dùng sức, người dưới thân lại kêu lên thê thảm, thanh âm bén nhọn quái dị, toàn thân ướt nhẹp, đau đớn mà không ngừng kinh loan. Trong lòng bàn tay một mảnh đầy mỡ xúc cảm, trên cánh tay thịt béo trơn trượt Phong Nhã cơ hồ cảm không được. Chính là bàn tay thô gấp đôi này so

với Tiểu Đông Tây đã đánh vào trên mặt hấn — Tiểu Đông Tây chính mình không biết, bọn họ lại rõ ràng nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia còn nguyên chường ấn. Biết tính tình tiểu ngọc tử, chắc chắn sẽ không nói cho bọn hấn biết là ai đánh hấn, lại không thể tra hỏi, hỏi nóng nảy chỉ biết đem Tiểu Đông Tây dọa khóc, kia tiểu ngọc tử bị người khi dễ cũng chỉ hội tởng chính mình lỗi, bọn họ cũng không muốn nghe hấn giải thích. Phía trước áp chế lừa gạt “ăn” Tiểu Đông Tây trước, trừ bỏ thân mình dục vọng, ngoài ra hai người còn ít nhiều dẫn theo ý trừng phạt. Phạt Tiểu Đông Tây không hiểu mình được bảo hộ, cùng với đối bọn họ không tín nhiệm.

Cuốn cổ tay cuốn, chỉ nghe rơi một tiếng giòn vang, cùng với trên mặt đất tiểu tử mập mạp thê lương khóc thét, Phong Nhã buông lỏng tay ra, tiểu tử béo kia liền nằm vật xuống trên mặt đất, tay phải rũ xuống tới, mắt tự nhiên vận vẹo bên người.

Phía sau truyền đến ào ào tiếng nước cùng tiếng khóc, Phong Nhã vội vàng cầm lấy ngọc tiêu trên khay chạy vào nội thất. Tần Sương Kích còn ôm Tiểu Đông Tây ngồi ở dục dũng (bồn tắm), tiểu bảo bối nho nhỏ chẳng biết tại sao lại khóc nức nở, cơ hồ đem chính mình toàn bộ vùi vào trong nước. Phong Nhã dùng ánh mắt hỏi, Tần Sương Kích bắt đầu đi lắc đầu, ý bảo hấn cũng không rõ ràng, điều chỉnh tư thế Tiểu Đông Tây làm cho hấn càng thoải mái tựa vào trong lòng ngực của mình, tay vịn ở trên vai hấn, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Y Nhi, còn đau không?” Phong Nhã bước đi lên, có chút lo lắng hỏi, sợ vừa rồi hai người hành vi càn rỡ thật đã làm bị thương Tiểu Đông Tây. Tiểu Đông Tây lắc đầu, cắn môi dưới nức nở, không nói lời nào.

Phong Nhã bắt đầu đi, đem ngọc tiêu đặt vào trên tay hấn: “Đến, cầm xem, đây là cái gì?”

Y Ân giật mình, lấy tay cầm lấy. Đây xúc cảm . . . . . Đây là. . . . .

Y Ân hoảng sợ run tay, chỉ cảm thấy ngọc tiêu trên tay nặng tựa ngàn cân, lại nắm chặt chẽ không dám buông ra. Vừa rồi chợt nghe đến tiếng khóc của đệ đệ, không nghĩ cũng biết đệ đệ đến đây đệ cáo trạng. Đệ đệ ở đây. . . . . Mẫu thân, mẫu thân khẳng định cũng ở đây, hiện tại ngay cả ngọc tiêu đều đã lấy tới, Y Nhi. . . . . Đã muốn lừa không được phụ thân !

Trên vai đại chương ôn nhu chụp phủ hấn đầu vai, một tay kia nhẹ nhàng mát xa phần eo bủn rủn của hấn. Y Ân rõ ràng biết, hai bàn tay to lớn phải nhiều trăm nặng hữu lực, bình thường một bàn tay cũng có thể tùy ý ôm lấy Y Nhi. Đôi tay hữu lực như vậy, nếu đánh vào người, không biết có bao nhiêu đau? Có thể hay không so với roi vọt của mẫu thân còn đau hơn?

Sợ thì sợ, nghĩ thâm, rằng dù sao phụ thân lập tức sẽ biết Y Nhi làm chuyện xấu, Y Ân đơn giản cắn chặt răng, bất cứ giá nào cũng phải nói ra với phụ thân. “Phụ thân, Y Nhi, Y Nhi cắn đệ đệ, thực xin lỗi.” Y Ân sợ hãi nói, cố gắng đè nén tiếng khóc chỉ chực phát ra, biết càng khóc càng làm cho người ta chán ghét: “Y Nhi biết sai lầm rồi, phụ thân đánh Y Nhi đi! Y Nhi lần sau không dám.”

Không cầu tha, cũng không làm gì biện giải. Từ nhỏ đều như này, cầu xin tha thứ, biện giải chỉ càng bị đánh chửi nghiêm trọng hơn, không bằng ngoan ngoãn mặc cho xử phạt, chờ phụ thân đánh cho hết giận, Y Nhi cố gắng còn có thể tiếp tục làm đứa nhỏ thật là tốt không để cho người ghét.

“Đệ đệ. . . . . Ngươi còn có đệ đệ? Ngươi ở nơi nào gặp phải hấn?” Tần Sương Kích lực chú ý hoàn toàn bị hai chữ “đệ đệ” hấp dẫn đi, nhanh nhìn chăm chú Tiểu Đông Tây, trong mắt nổi lên thị huyết ánh sáng lạnh. Đệ đệ của Tiểu Đông Tây? Hai người không biết trong tình huống nào Tiểu Đông Tây lại đụng phải người nhà của hấn? Bọn người nhà lãnh huyết vô tình đem hấn vứt bỏ ở thâm sơn dã lâm, không nghĩ tới một ngày lại có thể tìm được bọn họ tính toán toàn bộ nợ nần.

“Đệ đệ, là tên tiểu quý kia?” Phong Nhã nghe xong lời của Y Ân, liền vô cùng kinh ngạc kêu lên. Nghĩ đến tiểu hài tử ở ngoại thỉnh mập mạp cả người đầy mỡ, hoàn toàn không thể tưởng tượng được hấn cùng với Tiểu Đông Tây gây yếu lại có quan hệ huyết thống.

Tần Sương Kích tất nhiên là không biết suy nghĩ trong đầu của Phong Nhã trong lúc đó, nghiêm khắc hỏi hấn: “Ngươi có biết?” Biết mà không báo đúng là một tử tội.

Phong Nhã bị Tần Sương Kích quát mắng, lập tức lấy lại tinh thần. Thần sắc tràn đầy thị huyết sát khí, cười lạnh đi ra ngoài. “Đại ca ngươi yên tâm, chuyện này ta sẽ lo liệu.”

Tần Sương Kích xem bộ dáng tự tin của Phong Nhã, biết trong lòng hấn có tính toán. Tuy rằng rất muốn chính tay đâm chết cha mẹ của Tiểu Đông Tây, nhưng việc tối trọng yếu hiện tại là đem Tiểu Đông Tây đang hoảng sợ trấn an xuống dưới.

Phong Nhã đi ra nội thất, nhìn thấy trên mặt đất tiểu quý mập mạp kia sớm đau đến hôn mê bất tỉnh. Ngoắc ngoắc ngón tay, Tiết Nhật ân cần đề sát vào, lại bị Phong Nhã hung hăng một chưởng vỗ đi ra ngoài, đánh ngã cả cánh cửa. Không ai dám động thủ đón hấn, rất nhanh tất cả mọi người đều quỳ xuống. Phong Nhã nhắc lên y bào ngồi vào tháp ghế, lạnh giọng mắng: “Dường các ngươi nhiều người như vậy để làm gì? Một cái tiểu quý có thể tùy tiện xông tới, còn có thể đem người của chủ tử đánh, lúc này các ngươi đang chết ở đâu? Nếu lần này không phải đánh, mà là dùng dao giết chết thì sao? Trả lời ta, các ngươi bảo vệ người như vậy sao?” Cuối cùng một câu cơ hồ rống lên, Phong Nhã dùng sức vỗ cái bàn, một tiếng rầm vang lên chói tai, bàn gỗ lim vỡ vụn! Tất cả mọi người tựa đầu chôn ở trên mặt đất, không dám trả lời.

Phong Nhã thở hổn hển khẩu khí, gọi: “Thanh!”

Thanh đứng lên, cúi đầu, khom người tiến lên, đem một tờ giấy đưa lên.

Mặt trên viết đầy đủ, chi tiết tất cả các tình huống của Y gia. Theo thân phận, bí hạnh, bên trong sự vụ lớn nhỏ đến sở kinh doanh mua bán, từng cái từng cái, toàn bộ liệt kê ra hết. Từ lúc bắt giữ tên tiểu quý Y Thiên Bảo này, Thanh đã bắt đầu ra tay điều tra về Y gia, may mắn trước đây Tiết Nhật vì muốn tìm hiểu hư thật của Y phủ nên đã điều tra qua một lần, bằng không đột nhiên trong lúc này phải trình tự liệu, đã có thể khó làm. Loại người này chỉ là một gia đình bình thường từ trước đến nay không ai chú ý, muốn điều tra tường tận, cần phải tốn không ít thời gian.

“Y Thiên Thuận nguyên là một tiểu thương nhân bình thường ở Tô Châu thành nam, lấy kinh doanh đồ cổ, tranh chữ mà sống. Sau đó lấy Vương thị là thiên kim tiểu thư làm vợ, hai năm sau kế thừa gia nghiệp họ Vương, từ đó về sau một bước lên mây.” Thanh ở một bên diễn giải: “Cuối năm Vương thị sinh hạ một gã nam anh, nhưng chính mình lại bị rong huyết mà chết. Vương thị chết bất quá ba tháng, Y Thiên Thuận liền cưới thiên kim của Vi Thượng thư Vi Vân Như làm vợ. Chỉ mới mang thai chưa đến sáu tháng Vi Vân Như lại sinh ra một đứa con trai, đặt tên Y Thiên Bảo, đó là hài tử này.”

Phong Nhã nhíu mày, lật xem tư liệu trên tay, hỏi: “Còn đứa nhỏ con người vợ cả đâu?” Trên mặt giấy cũng không có viết những gì hắn muốn biết, liên quan đến tin tức Tiểu Đông Tây.

“Sau khi Y Vi Vân Như tiến vào Y gia, thì người bên ngoài cũng không còn nghe nói tới tin tức của đứa bé kia nữa. Sau này khi có người hỏi tới chỉ nói là đã chết non, thuộc hạ trong Y phủ chưa có người nào gặp qua đứa bé kia.”

“Hiểu được.” Phong Nhã sắc mặt càng phát ra âm trầm. Đem trang giấy đốt đi, quay đầu, nhìn đến phía sau Tần Sương Kích một thân hàn khí. Trong lòng ngực ôm Y Ân đang trầm ngủ, khuôn mặt nho nhỏ tái nhợt còn vương nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Buổi tối, Phong Nhã dường như cuối cùng nhớ tới đám thương nhân kia bị vắng vẻ hồi lâu, lệnh gia phó đem tất cả gọi tới, ở yến phòng khách đã chuẩn bị tiệc rượu linh đình. Phong Nhã ngồi ở ghế thượng, lạnh lùng chờ bọn thương nhân trao nhau những lời chào hỏi khách sáo đầy dối trá xong, gõ lưng ghế dựa, nói: “t Chuyện về con đường tơ lụa đã an bài xong.”

Mọi người vừa nghe, tức khắc vui sướng không thôi, đại sảnh một mảnh ồn ào. Tiết Nhật bước lên phía trước, tay cầm một cuốn sổ, bộ dáng của một bộ trưởng quản lý bất động sản sự cao giọng nói: “Theo luật lệ đã ấn định, thỉnh các vị lúc này đưa trước tiền biểu.”

Tiền biểu thông tục mà nói chính là tiền đặt cọc. Lấy năm mươi vạn lượng hoàng kim làm cơ sở, sau khi đi xong con đường tơ lụa sẽ tái ấn thu doanh ngạch mà phân chia hoàng kim.

Bị Phong Nhã làm cho bất an cả một ngày, lại tìm không thấy Mạch Thiên Tuyết, mọi người còn tưởng rằng việc này không trông cậy vào, không thể tưởng được Phong Nhã đột nhiên đáp ứng, mọi người tất nhiên là cao hứng, phấn phò gã sai vặt bên người tức khắc trở về phòng lấy tiền.

Phong Nhã vẻ mặt sâu xa khó hiểu, trong mắt mang theo ảm ảm hàn quang, nhìn vợ chồng Y gia phấn phò gã sai vặt cũng trở về đi lấy khoản.

Chỉ chớp lát mấy gã sai vặt đều đã trở lại, khiêng theo một đám thùng mang tới tiến vào. Năm mươi vạn lượng hoàng kim không tốt di chuyển, trước đây đều là từ trường phòng của Nhã tự trang trực tiếp sai tráng nô đi nói với bọn thương nhân, dùng phương tiện trực tiếp đem đến kho hàng. Nhưng nay bọn họ phải trực tiếp tại yến khách trong đại sảnh đem hoàng kim đến đưa trước mặt chủ nhân, mọi người thật sự không rõ Phong Nhã từ trước đến nay không đem tiền xem trọng vào mắt sao lại đột nhiên làm ra loại sự tình này, giống như một hành vi không phóng khoáng.

Phong Nhã nghiêng dựa vào cầm tháp, mị mắt, nhìn gã sai vặt của vợ chồng Y thị kinh hoàng chạy vào, sắc mặt tái nhợt ở bên tai hai người nói thảm một trận, hai người sắc mặt đại biến. Phong Nhã khóe miệng gọi lên một nụ cười âm hiểm.

Vỗ vỗ chưởng, cao giọng hỏi: “Các vị, tiền biểu đều đã đưa đến ?”

“Vâng!” Bọn thương nhân vội vàng trả lời, chỉ sợ nói chậm.

Phong Nhã chậm rãi gật đầu, lại nhìn về phía vợ chồng Y thị sắc mặt đang cực kém: “ Còn hai vị?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, Y Thiên Thuận đích sắc mặt cũng không tốt, nhưng thật ra Y Vi Vân Như rất nhanh hồi phục thái độ bình thường, ôn nhu cười, nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Lần này cùng phu quân tới vội vã, gia sự vẫn chưa thu xếp ổn thoả, cho nên hôm nay đột nhiên nhớ tới trong nhà còn có việc gấp cần giải quyết, đang muốn sau yến tiệc chào từ biệt Phong lão gia, kính mong lão gia có thể tha thứ.”

“Thì ra là thế.” Phong Nhã gật đầu. “Khó trách hôm nay gấp nhị vị gia nô mang theo hành lý vội vàng rời đi, nguyên lai là trong nhà có việc gấp.” Lời này buông ra là có ý muốn trêu đùa, Phong Nhã tự nhiên rõ ràng biết được, kia vài tên gia nô mang đi đúng là tất cả tài sản mà vợ chồng Y thị đã mang tới đây.

Vợ chồng Y thị sắc mặt lại đổi màu, Y Vi Vân Như thanh âm ngang ngực: “Cái gì, chuyện xảy ra khi nào?”

“Chú ý giọng điệu của người!” Phong Nhã âm thanh lạnh lùng nói, tựa hồ là vì sự vô lễ của nàng mà tức giận: “Người tưởng nơi này là đâu mà có thể để cho người tùy tiện làm càn?”

Tiết Nhật nhẹ nhàng xua tay, mấy tên gia phó tựa như lang giống như hồ vây quanh vợ chồng Y thị, dễ dàng áp chế hai người. Hai người không ngừng

giây giũa, chửi bậy: “Buông tay, Phong Nhã, ngươi muốn làm cái gì?”

Phong Nhã uống một hớp rượu, ngưỡng đầu nói: “Hôm nay, có người trộm đồ vật quan trọng trong tay tiểu bảo bối của ta, may mắn gia phó thông minh, bắt được tên trộm vật đó.” Lờ Phong Nhã vừa dứt, một gã gia phó một mình tiến vào, phịch một tiếng ném tời trên mặt đất.

Mọi người cúi đầu xem, thấy là một thiếu niên bộ dáng mười hai mười ba tuổi, sắc mặt tái nhợt dính nằm trên mặt đất, không biết sống chết. Vợ chồng Y thị sắc mặt lại biến đổi, Y Vi Vân Như thậm chí hét rầm lên: “Bảo nhi! Bảo nhi của ta! Ngươi xảy ra chuyện gì?”

Kinh hoàng bỏ nhào vào trên người con trai bảo bối, thấy hân mê man bất tỉnh, không có rõ ràng ngoại thương, lại kiểm tra tiếp đến thân thể hân, liền nhìn thấy cánh tay phải đã quặt quẹo một cách quái dị nằm ở dưới thân.”Phong Nhã, Phong Nhã, ngươi muốn làm cái gì? Ngươi dám vận dụng hình phạt riêng!”Y Vi Vân Như sớm vút bỏ mặt nạ ôn nhu, khóc mắng đang lúc thân sắc trần đầy oán hận.

Phong Nhã cười lạnh: “Ta còn muốn hỏi, các ngươi muốn làm cái gì? Trà trộn vào phủ của ta, sử dụng đứa nhỏ đánh cắp bảo vật của ta, ta vận dụng hình phạt riêng thì như thế nào? Cho dù có làm to chuyện đến tai phủ nha, ta cũng có thể chế các ngươi từ tội!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Y Vi Vân Như hung hăng thở hỗn hển trừng mắt nhìn Phong Nhã, sau đó lại đột nhiên cười, “Ngươi luôn mồm chúng ta ăn cắp bảo vật của ngươi, ta thật muốn biết, cái ngươi gọi là bảo vật đó, đến tột cùng là cái gì? Khi tới phủ nha, ta cũng muốn xem thử ngươi lấy cớ nào để có thể chối bỏ tội danh đã thương người khác?”

Phong Nhã khoát tay, liền có người đem một cái hộp gấm dâng lên, bên trong chính là một chi huyết ngọc chế thành tiêu, ở dưới ánh đèn ngọc lưu ly toả ra ánh sáng chói mắt. Y Vi Vân Như chán nản, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Này rõ ràng là huyết ngọc tiêu mà chúng ta đã tặng cho ngươi, tại sao lại thành bảo vật trong phủ của ngươi?”

Phong Nhã chọn mi: “Các ngươi đưa? Ngươi là ai? Y phu nhân, thiên kim của đương triều Thượng Thư đại nhân, ngọc tiêu này rõ ràng là trấn chi bảo ngọc của Vương thị ở Tô Châu, sau khi người thừa kế Vương thị Vương Vận Thơ mất, Vương thị một nhà bị người hãm hại, trôi giạt khắp nơi, sau khi trần trọc tìm nơi nương tựa thì gặp được ta, này ngọc tiêu, đó là bọn họ tặng cho vật, khi nào lại thành của ngươi?”

Y Vi Vân Như có chút sợ hãi, không rõ vì sao Phong Nhã lại có thể biết được chuyện hơn mười năm trước, hay là Vương thị bộ tộc thật sự tìm được nơi nương tựa vững mạnh đến vậy? Lại mạnh mẽ trấn an bản thân, dù sao chính mình cũng là thiên kim của Thượng thư đại nhân, trước mắt bao người, bọn họ có năng lực như thế nào để đụng tới mình chứ?

Đột nhiên một cỗ lạnh lùng đầy sát khí đánh úp lại, Y Vi Vân Như không khỏi toàn thân phát run, ngẩng đầu, gặp một người từ phòng trong chậm rãi bước ra. Người nọ dung mạo phải nói là cực kỳ tuấn mỹ, đáng tiếc trên mặt đã bị một vết sẹo thật dữ tợn phá hủy tướng mạo, nhìn mặt xem không ra biểu tình, môi mỏng nhếch lên, chỉ có trong mắt rạng rỡ phát quang, làm cho người nhìn thẳng vào hân, cũng nhìn không được rùng mình một cái. Tựa hồ cảm giác ánh mắt hân nhìn người khác, giống đang nhìn một người chết.

Nam nhân kia trong lòng ngực ôm một người. Người nọ bị áo choàng màu trắng thật dày tầng tầng bao lấy, quyền ngồi ở khuỷu tay nam nhân, toàn bộ thân hình vẫn là khéo léo chọc người triu mến. Vành nón của áo choàng gắt gao ôm lấy gương mặt nhỏ bé, vài sợi tóc theo vành nón rơi ra, thật dài thùy đến thắt lưng nam nhân. Người nọ màu da cực trắng nõn, nhưng dường như vì bị bệnh mà tái nhợt, ngũ quan không coi là tinh xảo, chỉ có đôi mắt thật to miễm cường được xem là xinh đẹp, đáng tiếc hai con ngươi lại âm đạm không ánh sáng, thất sắc rất nhiều.

Đứa bé kia nguyên vẫn là không nhúc nhích từ khi nam nhân ôm ra, dường như rất giống một con rối gỗ, nhưng khi cảm giác được tầm mắt của mọi người đang hướng về phía mình, liền sợ hãi rụt lui, cắn môi dưới, trên mặt tràn đầy luống cuống, quay đầu chôn ở trên vai nam nhân, nắm chặt lấy tóc hân, cúi đầu non non hừ một tiếng. Mọi người trong lòng bỗng nhiên cảm thấy như mềm nhũn hết, bọn họ đều đã lẫn lộn cả đời nơi thương trường, luôn tiếp xúc với những bọn cáo già thành tinh, tâm luôn đề phòng, nên khi nhìn thấy đứa nhỏ không hề phòng bị như thế này, sớm đã chịu không nổi. Đứa nhỏ như vậy làm cho bọn họ thật muốn ôm ngay vào trong lòng, hảo hảo bảo trụ hân, nhất định làm cho hân không bị trần thế giày vò.

Đương nhiên, cũng không phải mỗi người đều có loại này từ ái tâm tình. Y Thiên Thuận gần như mê hoặc, còn Y Vi Vân Như thì hét rầm lên, chỉ vào đứa bé kia mắng: “Tên con hoang này sao lại có mặt ở đây?”

Đứa bé kia bị thanh âm bén nhọn của nàng dọa sợ run lên cầm cập, càng hướng trong lòng ngực nam nhân lui càng sâu, Y Vi Vân Như trong nháy mắt tím ve khí thế, cười lạnh liên tục: “Sao, ta nói có gì sai à? Thì ra ngươi định nhờ bọn họ đối phó ta sao? Sớm biết tên tiểu tạp chủng như ngươi định quay sang cắn ta, lúc trước ta nên cho ngươi chết đói ngoài đường.”

Phong Nhã đứng lên, phát tay, Y Vi Vân Như liền giống như bị cái gì hung hăng va chạm bay đi ra ngoài, ngã sấp xuống ở trước cửa trên bậc thang, phun ra một búng máu.

Phong Nhã ngăn ở bên cạnh Y Ân, nhìn hân kinh hoàng run rẩy, rõ ràng không biết mình làm sai cái gì, nhưng vẫn là không ngừng lầm bầm: “Mẫu thân

không nên tức giận, Y Nhi biết sai rồi?” Hung hăng trừng mắt nhìn Tần Sương Kích. Hắn vốn là không tán thành cho Tiểu Đông Tây đến đây, nhưng đại ca lại nói muốn cho Tiểu Đông Tây chính mình đến đây để biết rõ chân tướng mọi chuyện. Kết quả nói nhiều như vậy, Tiểu Đông Tây này trừ bỏ sợ hãi kẻ mẫu ra, làm sao còn hiểu được cái gì nữa chứ.

Tần Sương Kích sắc mặt càng kém, Tiểu Đông Tây sau khi nghe được thanh âm của kẻ mẫu hắn liền sợ tới mức thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh luôn, sau đó lại gất gao ôm chặt lỗ tai cúi đầu khóc rồi luôn miệng thật xin lỗi, có đồ cách mấy cũng vô dụng. Nữ nhân này không biết từng đối với hắn như thế nào mà có thể tạo thành nỗi sợ hãi đến thâm căn cố đế trong lòng hắn đến vậy. Cổ tay giật giật, lại bị Phong Nhã ngăn chặn, lắc lắc đầu, lại chuyển hướng kia đối vợ chồng Y thị.

Y Thiên Thuận cúi gập thân mình ở giữa đại sảnh mồ hôi tuôn nườm nượp phát run, vẻ mặt vô tội bất lực, đối với đứa con nằm ở dưới chân chính mình cũng không thêm nhìn tới, cũng tựa hồ hoàn toàn không biết thế tử của mình bị người đánh cho học máu. Phong Nhã chán ghét nhìn nhìn hắn, rồi phát tay, nói: “Đều đuổi hết ra ngoài cho ta.”

“Thinh. . . . . Xin chờ một chút.” Mấy gia phó còn chưa động tác, Y Thiên Thuận đã thật nóng nảy, vội vàng mở miệng: “Trước, trước chờ ta đem hành lý thu thập một chút, nơi đó còn. . . còn có tiền.” Nhìn nhìn ngọc tiêu, nuốt nuốt nước miếng, trong lòng hiện lên một tia không cam lòng, cũng không dám nói ra tiếng.

“Không cần đâu lão gia, ta đều thu thập xong cho ngài rồi.” Gã sai vật duy nhất còn ở lại bên cạnh bọn họ không biết khi nào xuất hiện ở cửa, phía sau cổng theo một cái bao lớn.

Y Thiên Thuận cái gì cũng chăm không hơn, vội chạy tới đón: “Ồ Lí Tam làm tốt lắm, đưa cho ta.. mau đưa cho ta.”

Tay mới vừa chạm được vào cái bao, lại bị gã sai vật kêu Lí Tam kia hung hăng một cước đá vào bụng, liền theo trên bậc thang quảng ngã đi xuống, ôm bụng kêu đau lăn lộn trên mặt đất. Lí Tam lại cười: “Mấy tên bạn hữu đúng là không phúc hậu, cầm đồ vật này nợ cũng không kêu ta theo. Theo chân bọn họ khi xuất ra, một mình ta đẩy gom đồ vật này nợ thật mệt muốn chết.”

Y Thiên Thuận ôm bụng trên mặt đất quay cuồng, trong miệng bi ai kêu: “Lí Tam, ta muốn giết ngươi, ngươi, ngươi dám ăn cây táo, rào cây sung, uống công ta ngày thường đối đãi ngươi không tệ. . . . . Ôi. . . . . Đau chết ta rồi. . . . .”

Lí Tam cười dài nói: “Ai, lão gia, phu nhân, còn có tiểu thiếu gia, đừng trách ta Lí Tam không phúc hậu. Cái này gọi là “người không vì mình trời tru đất diệt”. Chúng huynh đệ đều phát tài ra đi, ta làm cho ngài một tháng chỉ được mấy đồng tiền còn con con cộng thêm đánh chửi ba bữa cơm, Lí Tam thật sự chịu không nổi. Ba vị bảo trọng, cuối cùng chiếc xe ngựa kia Lí Tam ta cũng mang đi luôn, theo Trường An hướng Tô Châu đi bộ phải một tháng, đường xa xa xôi, còn có đại tuyết phong sơn, ba vị thân kiều thể quý, cần phải chậm rãi mà đi nga.” Nói xong cũng quỳ xuống, hướng Phong Nhã cúi đầu, sau đó xóc túi vàng bạc trên vai ba chân bốn cẳng chạy đi.

Y Thiên Thuận mắng xong, cuối cùng một quả mứt theo trên mặt đất lồm cồm ngồi dậy, lại bị bọn gia phó bắt giữ. Y Thiên Thuận kêu đắc rung trời vang, này bằng thiên tuyệt địa, người không có đồng nào bị ném ở trên đường, tươi sống phải đông chết đói chết, Tô Châu đường xa xa xôi, như vậy làm sao quay về được đây?

“Y Nhi, Y Nhi.” Y Thiên Thuận giãy giụa ôm lấy cây cột ngoài cửa hành lang gấp khúc, cao giọng kêu: “Ta là cha ngươi nha Y Nhi. . . . . Hài tử đáng thương của ta, đều là do kẻ mẫu nhân tâm của ngươi, làm cho ta không thể gặp ngươi. . . . . Phụ thân nhớ ngươi a, hài tử đáng thương của ta. . . . .” Càng nói càng khóc không thành tiếng.

Phong Nhã cùng Tần Sương Kích hận đến nỗi hàm răng đều nghiến vào nhau ken két, Phong Nhã làm một cái thủ thế, gia phó đang giữ Y Thiên Thuận lập tức giơ lên đao, bên tai lại nghe đến thanh âm nho nhỏ: “Phụ thân. . . . .”

Phong Nhã cùng Tần Sương Kích dừng lại, chuyển hướng Y Ân. Đã thấy hắn bấu mỗi một cái, gất gao dựa vào trên vai Tần Sương Kích, thu thu khuỷu tay, nhỏ giọng, lại kiên định nói: “Ta chỉ có một phụ thân!”

Hai người sắc mặt phức tạp, hơn nữa Tần Sương Kích, hắn hy vọng làm cho Tiểu Đông Tây có thể hiểu biết thân phận thật sự của mình, đừng chỉ vì nhận thức lầm lẫn là phụ thân mà thân cận hắn, lại sợ hắn ngây ngốc hướng về phía bọn người nhà ác độc kia. Hiện giờ Tiểu Đông Tây khó có được quyết tâm không để ý tới người nhà nữa, lại vẫn để cho hắn nhận mình làm phụ thân, đến tốt cùng là tốt là xấu, ngay cả hắn cũng không thể nói rõ.

Ngon tay bắn ra, đánh gãy thanh đao đang kề vào cổ Y Thiên Thuận, Tần Sương Kích lạnh nhạt nói: “Đuổi hắn ra ngoài.” Mặc kệ chán ghét như thế nào, ít nhất không thể trước mặt Tiểu Đông Tây mà giết chết người nhà của hắn.

Y Thiên Thuận còn kêu gào không thôi, ngược lại Y Vi Vân Như đã thanh tĩnh rất nhiều, đẩy hai gã đang giữ lấy người của nàng, ngạo khí đi đến bên cạnh Y Thiên Thuận, hung hăng cho hắn một cái tát: “Đúng là một tên nam nhân vô dụng. Cha ta chết hay sao mà ngươi khóc lóc thê thảm vậy hả? Tùy tiện đầu hàng như vậy à, làm như không có bọn chúng thì chúng ta trở về không được ư? Chỉ mới đánh mất một ít tiền mà đã sợ thành như vậy, ngươi sao không đi chết quách đi.”

Y Thiên Thuận xoa xoa mặt bị đánh, cuối cùng tỉnh táo lại. Phía trước thăm nghĩ trên người không có đồng nào, không biết như thế nào quay về Tô Châu, hiện giờ bị phu nhân vừa đánh vừa mắng tất nhiên là không kêu gào nữa, lập tức liền lấy lại dáng vẻ cao ngạo. Hừ lạnh một tiếng, huy tay áo bỏ ra hai người đang giữ hắn, rất là bề nghệ nhìn hai gã gia phó liếc mắt một cái, kia cảm giác, giống như là hắn có năng lực rất lớn có thể đem hai người kia đánh văng ra. Thế nhưng hắn không biết nếu không phải Phong Nhã ý bảo, hai người kia liền có thể tùy tiện chém bay cái đầu của hắn từ lâu.

Vỗ vỗ ống tay áo, lại phui phui quần áo, Y Thiên Thuận khôi phục khí phái lão gia hắn vốn có, phẩy tay chấp sau lưng: “Trở về.” Y Vi Vân Như quát: “Đem Bảo nhi công trên lưng, đừng làm cho tay bọn hạ nhân bẩn thiêu này đụng tới Bảo nhi.”

Y Thiên Thuận vội vàng quay lại, nâng dậy đứa con vẫn như cũ hôn mê bất tỉnh cồng ở trên lưng, thân mình mập mạp thiếu chút nữa làm cho hắn ngã gục xuống. Chửi nhỏ một tiếng, nghe được phu nhân hừ lạnh, lập tức từ ái cười: “Ồi đứa con bảo bối của ta, cũng thật là rắn chắc a.” Tập tễnh cồng đứa con tiến về phía trước đi.

Y Vi Vân Như đứng ở tại chỗ, oán hận nhìn về phía ba người ở phía trên kia, lại bị tầm mắt hai người sát khí tràn ngập sợ tới mức co rụt lại, cường tự trấn định nói: “Phong Nhã, còn có. . . . . Tiểu tạp chủng, các ngươi cứ chờ đấy.” Nói xong xoay người, âm thầm thở hổn hển, chạy theo phía sau Y Thiên Thuận ra cửa.

Phong Nhã cười lạnh mặc cho hai người rời đi, lại chuyển hướng nhìn về phía chúng thương nhân ở đây. Mọi người lập tức mắt khép tai lờ, về mặt một bộ ta cái gì cũng không thấy. Dù sao hợp tác đã lâu như vậy rồi, đối với thủ đoạn thần bí của Phong lão gia, mọi người ai cũng đều biết qua. Hắn một khi muốn đối phó người khác, đâu thể dễ dàng liên bụng tha như vậy? Đôi vợ chồng này, chỉ sợ tương lai cũng sẽ không dễ chịu.

Đúng vậy, vợ chồng Y thị rất nhanh sẽ biết ngay, việc trả thù chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi. Chờ Y Vi Vân Như đi phủ nha biểu lộ thân phận chính mình là thượng thư thiên kim, có lẽ nàng sẽ biết, thượng thư cha nàng hôm nay đã bị chúng thần lấy tội danh mưu nghịch phản quốc liên kết vạch trần, cách chức thôi vị giải vào đại lao, cả nhà đều bị tịch biên tài sản, sớm tự thân khó bảo toàn. Mà rất nhanh sẽ có một phong thư dùng bỏ câu đưa tin nói cho nàng biết, sản nghiệp của nàng tại Tô Châu cũng sớm đã bị thân tộc chia ba xẻ bảy, nàng cho dù có trở về, cũng không thể từ trong tay những người đó mà đoạt về, cũng không thể tìm được nơi nào dựa dẫm nữa. Nếu so với tranh quyền đoạt lợi, những người đó, cũng không dám thu nhận nàng. Sau đó Y phủ lại nổi lên đại họa: hỏa hoạn, toàn bộ gia nghiệp cơ hồ bị đốt sạch, còn lại bao nhiêu tiền bạc, đồ vật cũng bị bọn gia nô tranh đoạt nhau mà lấy, chẳng còn gì cả. Khi đó Tô Châu Y phủ, bất quá cũng chỉ là nơi lung lay sắp đổ, vườn không nhà trống mà thôi. Chờ nàng thiên tân vạn khổ trở về nhìn đến, không biết sẽ có cảm tưởng gì?

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết phải là, bọn họ có thể trở về được.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Ngươi Không Đủ)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Sau vài ngày tuyết rơi, trừ bỏ đêm đó đôi mắt không ngừng rơi lệ, Y Ân vẫn chưa có bất cứ biểu hiện dị thường nào. Vẫn là đeo dính lấy Tần Sương Kịch kêu phụ thân, buổi tối cũng nhất định phải hai người đều ở bên người mới ngủ an ổn.

Y Ân hơn nữa rất sợ tuyết rơi. Nếu chỉ là rét lạnh với hắn cũng không đáng kể, nhưng chỉ cần có một chút tuyết thôi, hắn sẽ ngay lập tức rụt lui thân mình, cho dù mặc một tầng lại một tầng quần áo vẫn cảm thấy lạnh đến run run. Cho dù lừa hắn bên ngoài không tuyết rơi cũng vô dụng, hắn tựa hồ đều có thể cảm giác được. Buổi tối lúc chuẩn bị ngủ hắn luôn nắm chặt lấy tay hai người kia, sợ hãi nhắc nhở, không thể ngủ, sẽ bị đông lạnh mà chết. Nghe được hai người nghiêng răng ken kết, hận không thể đem vợ chồng Y thị tróc trở về hủy đi xương cốt.

Thời tiết cuối cùng cũng có chút ấm áp, Tần Sương Kịch ôm Y Nhi được nghiêm thật kín xuất viện hít thở không khí trong lành. Mãn viện trên cây treo đầy hoa cùng tuyết, nở rộ, phát ra mùi hương thoang thoảng. Y Ân lộ đầu ra nghe thấy mùi hương, cuối cùng lộ ra nụ cười suốt mấy ngày chưa từng nở.

“Y Nhi Y Nhi.” Xa xa một thanh âm vang lên, Tần Sương Kịch nhìn lại, chỉ thấy một cái vật thể tròn tròn đang lăn lại đây, vừa lăn vừa kêu: “Y Nhi Y Nhi, ta xem ngươi đã đến rồi.”

Hình cầu lăn đi rất nhanh. . . . . Chạy đến gần, đúng là Cô Đồng đã bị Mạch Thiên Tuyết “cắm cung” hồi lâu. Nhìn thấy Y Ân cũng đồng dạng bị bao bọc thật kín như một quả cầu, càng phát ra có vẻ nhỏ xinh, hai mắt đều phấp quang, liền muốn thật nhanh chạy tới hôn lên miệng của hắn: “Y Nhi có nhớ đến ta.”

Nửa đường bị tiết hạ, Phong Nhã nắm lấy cổ áo Cô Đồng, mắng hắn: “Tái làm cho ta nhìn thấy ngươi thân hắn, ta liền đánh cái miệng của ngươi.”

Cô Đồng nhấp hé miệng, nắm lấy tay Y Ân không nói lời nào, Phong Nhã mới vừa buông hắn xuống, lập tức liền chồm người tới trước, ở trên môi Y Ân hôn một cái: “Y Nhi có nghĩ là ta?”

“Nghĩ muốn.” Y Ân cười, Phong Nhã giận, nhìn thấy bảo bối cười đến ngọt ngào, chỉ phải hừ một tiếng, chuyển hướng Mạch Thiên Tuyết nói: “Ngươi không nhìn nhanh người của ngươi, lại làm cho hắn chạy đến đây làm gì?”

“Liên quan gì đến ngươi?” Cô Đồng đá Phong Nhã một cước, đối lời của hắn cực kỳ bất mãn, lại chuyển hướng Y Ân, hưng phấn cười: “Y Nhi Y Nhi, chúng ta đi bái thần được không? Bạch Long tự, nghe nói nơi đó chơi đùa tốt lắm.”

“Bái thần?” Y Ân lần đầu nghe đến cái từ như thế, lại nghe Phong Nhã lạnh lùng sửa lại: “Là bái phật. Trời lạnh như vậy chùa miếu có cái gì chơi thật khá, tiểu quý ngươi đứng là nhàm chán.”

Y Ân ôm cổ phụ thân không nói lời nào, giấu đi sự thất vọng. Hắn. . . . . Muốn đi. Cảm giác bàn tay to của phụ thân vuốt lấy mái tóc dài của hắn thật ôn nhu nói: “Đi đi cũng tốt, vừa vận giúp Y Nhi giải sầu.”

“Ya ——” Cô Đồng hoan hô, Y Ân ôm phụ thân, cúi đầu mỉm cười.

Xe ngựa rất nhanh liền được chuẩn bị tốt. Tàn Sương Kích ôm Y Ân đi vào, làm cho hắn nghiêng dựa vào hồ da chăm thương, lại cảm thấy Ba Tư thật dày phủ ở trên người hắn, bàn tay lại tiến vào cởi bỏ áo khoác thật dày ra, thay hắn chải lại mái tóc thật gọn gàng, nói: “Chậm rãi ngủ một hồi, tỉnh lại sẽ đến Bạch Long tự.”

Cô Đồng cũng bị Mạch Thiên Tuyết bế tiến vào, trong xe ngựa đôi đầy đệm chăn cùng đồ ăn vặt, hai đại nam nhân cùng vào có vẻ hơi chật chội, Tàn Sương Kích liền xuống xe trước, bên ngoài xem Mạch Thiên Tuyết thật cẩn thận cởi áo khoác Cô Đồng ra, cũng giúp hắn nằm xuống đắp lên chăn nệm chuẩn bị ngủ, Phong Nhã ở phía sau hắn, cẩn thận nhìn Cô Đồng ôm lấy Y Ân, cảnh cáo nói: “Tiểu tử, bắt chuẩn thân hắn.”

Cô Đồng hừ một tiếng, lại bị Mạch Thiên Tuyết ôm lấy mặt, hung hăng hôn môi hắn, cho đến khi hắn thở không nổi mới buông ra. Cô Đồng đôi môi đều bị sưng đỏ, vội vào tắm thơm lông thú, rầu rĩ nói: “Biết rồi!”

Mạch Thiên Tuyết gạt đầu, xuống xe ngựa, đem màn xe buông, chỉ sợ gió lạnh tiến vào đông lạnh bọn họ, lại đem hai bên cửa sổ nhỏ mở ra một ít, sợ hai người cấp buồn. Cuối cùng có thể xuất phát, Trương Long cầm cương giục cho xe ngựa chạy đi, Thanh chuẩn bị rượu và một ít đồ nhắm tọa một bên, trên đường vẫn thói quen ôm quyền sách xem. Tàn Sương Kích, Phong Nhã, Mạch Thiên Tuyết ba người liền kỵ mã hộ ở một bên.

Phong Nhã vẫn lo lắng, thỉnh thoảng lại xuyên thấu qua cửa sổ nhìn vào bên trong. Mới đi được một nén hương, Phong Nhã đột nhiên hét to một tiếng, nhảy xuống ngựa xóc lên bức màn, hai người kia tưởng rằng gặp chuyện gì không may, cũng vội vàng nhảy xuống ngựa xông lên, vừa thấy, đều ngây người.

Thảm Ba Tư thật dày bị đổ qua một bên, hai cái dướng dáp nho nhỏ dựa cùng một chỗ, quần áo hỗn độn, cúi đầu, thanh âm hừ hừ nhỏ nhỏ không biết từ trong miệng ai thốt ra, nghe được ba người máu đều đông lạnh!

“CÔ – ĐỒNG!” Phong Nhã điên cuồng hét lên: ” BUÔNG Y NHI RA CHO TA!”

Trước khi Phong Nhã kịp phát cuồng thì Mạch Thiên Tuyết đã xông lên đem Cô Đồng kéo ra. Cô Đồng bắt mẫn hừ một tiếng, Y Nhi cũng là ngơ ngác nằm không biết làm sao. Hai cái thân thể nho nhỏ quần áo đều bán khai, nhìn kỹ trên cổ Y Nhi còn lưu lại một ít nước. . . . .

“Mạch Thiên Tuyết, xem trọng người của người!” Phong Nhã mắng, sau đó nhảy lên xe ngựa đem Y Ân ôm vào trong lòng ngực, gắt gao kéo lại vạt áo trước của hắn. Trùng mắt về hướng Cô Đồng đang giãy giụa không ngớt: “Từ nay về sau, bắt chuẩn người tái tiếp cận Y Nhi!”

Cô Đồng kinh thường hừ một tiếng, quay đầu, liền nhìn thấy phía sau Mạch Thiên Tuyết ánh mắt đều phiếm tơ máu, thầm kêu một tiếng. Cô Đồng lập tức meo meo khóc lớn lên: “Ô oa a, ta thích Y Nhi, ta muốn cùng Y Nhi một chỗ, đừng tách ta với Y Nhi ra, Y Nhi Y Nhi, ô oa a ——”

Ba người sắc mặt đều xanh. Tiểu quý này ngay cả giải thích đều lười, coi như là đang giả vờ trước mặt bọn họ. Tàn Sương Kích, Phong Nhã sẽ không mềm lòng, nhưng mà Y Ân nhìn không thấy, chỉ nghe Cô Đồng đang khóc nói đừng tách ra, lập tức liền khóc theo, tay vươn ra về hướng Cô Đồng, miệng kêu lên: “Đừng cùng Đồng tách ra. . . . .” Tiềm thức cho rằng Đồng sẽ bị mang đến một nơi đáng sợ nào đó, cho nên mới có thể khóc lợi hại như vậy, hắn tự nhiên là khóc càng thêm lợi hại .

Hai người sợ hãi, càng không ngừng hống hắn, làm sao còn dám nói làm cho bọn họ tách ra. Cái gì tự tôn, ghen, hết thấy đều quăng sang một bên, hứa hẹn trăm điều nghìn chuyện, thiếu chút nữa ngay cả bán mình kẻ đều muốn ký, cuối cùng mới hống Tiểu Đồng Tây ngừng khóc.

Cô Đồng gào khóc một trận, khước mắt nhìn lên Mạch Thiên Tuyết vẫn là mặt lạnh, không có biện pháp, tiếp tục gào khóc, không cẩn thận khụ một tiếng, liền nghe được Mạch Thiên Tuyết thở dài, đưa hắn đặt tại trong lòng ngực bắt đắc dĩ nói: “Quên đi.”

Cô Đồng thờ phào trong bụng, ngẩng đầu hôn một cái lên môi Mạch Thiên Tuyết, lại bò đến bên người Y Ân. Y Ân vừa đụng tới tay hắn liền nắm chặt , lo lắng ôm lấy hắn, sợ hắn bị bắt đi, bộ dáng rất là đáng thương. Phong Nhã cùng Tàn Sương Kích nhìn nhau, trong lòng ai oán, bắt đắc dĩ đỡ hai người nằm xuống. Phong Nhã ngàn đỉnh vạn dặn bảo, “Nói cho người biết Cô Đồng, bắt chuẩn hôn lại Y Nhi, bằng không ta đem người đá văng ra ngoài.”

“Nếu Y Nhi hôn ta thì sao?” Cô Đồng hỏi.

“Sẽ không.” Phong Nhã khẳng định chắc chắn, bình thường Tiểu Đồng Tây chính là cho dù hống đến cỡ nào cũng sẽ không chủ động thân bọn họ.

Cô Đồng nheo lại mắt cười, vỗ vỗ Y Nhi: “Y Nhi, hôn ta.”

Y Ân liền ôm hắn, ở trên môi hắn hôn một cái. Ba người trong lúc đó lập tức sát khí tràn ngập, Mạch Thiên Tuyết ánh mắt phiếm hồng nhìn chăm chú Y Ân, Phong Nhã cùng Tàn Sương Kích sắc mặt phiếm xanh nhìn chăm chú Cô Đồng. Hai “thằng bé” lại dường như hoàn toàn không cảm ứng, xoay người, thay đổi tư thế thoải mái, tay đặt ở trước ngực, mặt đối mặt, ngọt ngào ngủ.

Cuối cùng ba người đương nhiên là cái gì cũng không có làm, ngoan ngoãn vì hai tiểu bảo bối dịch hảo góc chăn, rời khỏi xe ngựa.

Tuyết đọng rất sâu, ba người kỵ đều là ngựa tốt, hành tẩu vẫn nhanh chóng, giá xe ngựa đều là bát thất thiên lý mã, tốc độ lại càng không nói, rất nhanh đã tới cửa thành. Bạch Long tự ở ngoài thành mười dặm, mấy người nhanh hơn tốc độ, cũng đỡ phải nửa đường hai tiểu bảo bối lại có động tĩnh gì khác.

Rất xa nghe được có người khóc kêu, Phong Nhã quay đầu, liền nhìn thấy một góc ở cửa thành có mấy người đang tranh cãi gì đó. Hai tên hán tử cao lớn đang áp chế một gã quần áo lam lũ.

Phụ nhân kia khóc kêu, trên mặt từng mồ hôi đầm đìa chảy ướt. Phụ nhân cuối cùng gầy thoát khỏi hai người đang kiềm chế tay nàng, nhanh bắt lấy gã nam nhân gầy ở trước mặt : “Người không thể làm như thế! Đem tiền trả lại cho bọn họ, người có thể nào đem ta bán vào nơi như thế?”

Gã nam nhân gầy kia một cái tát đánh vào trên mặt hắn, thoát nhìn gầy yếu nhưng lực khí cũng không phải là nhỏ, chỉ một chút mà đánh cho phụ nhân hai bên mặt đều sưng phù nổi lên: “Không bán người, không bán thì ta và người ăn cái gì? Nếu không phải tiện nhân người đem ta lừa đến nơi đây, ta sao có thể trở nên thế này? Ta hiện tại ăn cơm đều có vấn đề, ta không bán người chẳng lẽ bán chính mình à?”

Phụ nhân kia ôm lấy mặt ngẩn ngơ, đột nhiên hét lên chụp lấy nam nhân: “Người này đồ vô dụng, cứ nhiên dám đối với ta như thế, ta muốn người không chết từ từ được!” Phụ nhân này một trái không phải là nhỏ, móng tay lúc này ở trên mặt nam nhân họa xuất từng đạo vết máu, nam nhân kêu lên thảm thiết, nắm lấy cổ của nàng nghĩ muốn đẩy nàng ra. Phụ nhân lại hướng hai mắt của hắn mà cào.

May mắn hai hán tử kia tiến lên bắt lấy phụ nhân đem hai người tách ra, đôi mắt nam nhân kia mới được bảo toàn. Phụ nhân còn tiếp tục hét chói tai giữa, trong đó một tên hán tử đánh nàng một cái tát, thấy nàng cắn miệng, nhân tiện nói: “Loại nam nhân bán vợ như vậy còn muốn dây dưa với hắn làm gì? Đi theo chúng ta về Hoa Xuân Các, tương lai có thể gặp được một quan lớn lão gia, sau đó muốn đổi phò với nam nhân này còn không phải việc nhỏ nhất sao?”

Phụ nhân kia ôm mặt, kinh ngạc, nhìn nam nhân của nàng, trên mặt đột nhiên nổi lên một nụ cười quý dị, cười đến nam nhân kia phát run, hai tên đại hán lớn mạnh cũng thối lui từng bước.

“Cha, mẹ, ta thật đói!” Từ phía sau gốc cây chui ra một thiếu niên hơi mập mạp, cánh tay phải dùng mảnh vải gấu gao giữ lấy, hốc mắt thâm quầng, hắn một bên vừa sờ vào cái bụng đang kêu càu nhàu không ngừng vừa đi lại đây, quần áo có chút bẩn che trên người hắn, có vẻ trông trơn láng đáng.

Phụ nhân nhìn thấy hắn, lý trí liền quay về nguyên trạng, bi thương đối hắn khóc rống nói: “Bảo nhi, Bảo nhi, người mau cứu cứu mẹ! Cha người. . . . . Cha người cảm thấy không bằng, nhẫn tâm đem mẹ người bán vào thanh lâu!”

“Bán?” Thiếu niên tìm ra manh mối nghĩ nghĩ, hỏi: “Bán, có phải hay không sẽ có tiền?”

“Đương nhiên là có tiền!” Gã nam nhân gầy oán hận nhìn về phía nữ nhân: “Này kỹ nữ, thật đáng giá!”

Gã nam nhân gầy mới vừa nói xong, liền bị một cỗ lực đánh ngã, thiếu niên kia cúi xuống lục lọi bên trong áo trước bụng hắn. Chỉ chớp lát liền lấy ra một túi tiền, thiếu niên giơ lên túi tiền, cười thật to kêu lên: “Ha ha, có tiền, có tiền ! Có thể đi ăn được rồi, ta muốn ăn cá muối chân gà!” Thiếu niên cao hứng kêu toáng lên rồi chạy đi, hoàn toàn không nhìn đến phụ thân cùng mẫu thân của hắn.

Gã nam nhân gầy ôm bụng đứng lên, khắp khiêng đuổi theo, vừa truy vừa khản trương kêu: “Đem tiền trả lại cho ta, đó là của ta. Người này. . . . . Người này nghiệt tử. . . . .”

Phụ nhân ngơ ngác nhìn dáng dấp hai người đang chạy ngày một xa, đột nhiên cười khanh khách, tiếng cười vô cùng quý dị. Hai hán tử kia đồng thanh thở dài, nắm lấy nàng nói: “Đi thôi, đi thôi!” Phụ nhân còn đang cười ha ha, cùng với hai hán tử từng bước rời đi.

Phong Nhã lạnh lùng quay đầu trở lại, Mạch Thiên Tuyết cùng Tần Sương Kích ở phía trước nói chuyện với nhau, tựa hồ không thấy được vừa rồi phát sinh chuyện gì. Phong Nhã nhìn về phía xe ngựa, khóe miệng mang theo nụ cười thật ôn nhu, để sát vào cửa kính xe nhìn bảo bối bên trong đang trầm ngủ.

Tươi cười chợt ngừng lại, Phong Nhã nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Cô Đồng, người còn dám thân hắn thử xem xem——”.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nhĩ Bát Cú (Cung Chiều Người Không Đủ)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.